

چارلز دیکنز

۷۶
تولیف و
تولیف

ٹینگیلیزی - کوری

وہر گپرائی | سوزان لوقمان
تہ بوبہ کر تہ حمد

238

posts

19.2k

followers

7

following

Promote

Edit Profile

پەرەز فەرمی کتابی PDF

Public Figure

لێره

باشترین و بەسودترین و پر خوێنەرترین کتێبهکان

بە خۆرای و بە شێوەک PDF داگره

Ganjyna

لینکی کتێبهکان نەم لینکە بکەرەوه بۆ داگرتی کتێبهکان

drive.google.com/folderview?id=1gk8e3nSJGJLu36xeLUjwdbjgTSVslbo_

ئىنگىلىزى - كوردى

ئۆلىقەر توپست

Oliver Twist

ئۆلىقەر توپست

ئىنگلىزى - كوردى

ن: چارلز دىكنز

ۋ:

ئەبۇبەكر ئەحمەد خدر

سوزان لوقمان عزيز

چاپى يەكەم

۲۰۱۷

بلاوگراوه گانی خانہی چاپ و پەخشی رینما

زنجیره ۷ ۹ ۷

ناسنامەي کتیب

- ❖ ناوی کتیب: نۆلیشەر تووست
- ❖ نووسینی: چارلز دیکتەر
- ❖ وەرگێڕانی: ئەبوبەکر ئەحمەد - سوزان لوقمان
- ❖ بابەت: چیرۆکی ئینگلیزی - کوردی
- ❖ نەخشەسازی ناوەرە: فواد کەولۆسی
- ❖ بەرگ: ئیبراھیم سالح
- ❖ تۆبەتی چاپ: چاپی بەکەم
- ❖ سالی چاپ: ۲۰۱۹
- ❖ شوێنی چاپ: چاپخانەي کەنج
- ❖ تیراژ: ۱۰۰۰

ناونیشانیان
سليمانی — سابووتکەران — نیوان کەراجی عوسمانی تەمین و شووقەکانی تەکیە رووتە.

ژمارەي مۆبایل: (۰۷۷۰۱۵۷۴۲۹۳) (۰۷۵۰۱۱۹۱۸۴۷)

پیشکشہ:-

- ✓ بہ دایک و باوکی زیڈہ ئہزیمان.
- ✓ ھہموو فیڤرخوازیکی زمانی ئینگلیزی.

لہگہآ بہ دیکردنی ھہرھہلہیک یان ھہبوونی ھہرپیشنیاریک تکایہ
ئاگادارمان بکنہوہ لہ رینگہی

- Mail. abubakirpshdari93@gmail.com
- Mo. 0750 194 19 95

پيشه كى

بيگومان چارلز ديكنز يه كيكه له ديارترين و به ناوبانگرتن رومان
نوسه كاني سهردهمى سازنه فيكتوريا له ميژووى بهريتانيادا. له سالي
1812 چاو به ژيان هه لده هينيت و له سالي 1870 مائناواي له ژيان
دهكات.

يه كيك له و تايبه تمه نديانه ي كه ديكنز له رومان نوسه كاني هه مان
كات و سهردهمه كاني ديكه جياده كاته وه نه وه يه كه زوربه ي هه ره
زوري رومانه كاني ئاوينه ي رهنكدانه وه ي كوومه لگاي له ندهنن، نه و كات
و ساته ي كه تيايدا ژياوه، ده توانرئيت بگوترئيت كه رومانه كاني
به شيكن له ميژووى بهريتانيا.

له سهردهمى سازنه فيكتوريادا، ئينگلته را له پرووى پيشه سازيه وه،
له قوناغيكه وه به ره و قوناغيكى ديكه گوزه ري كرد. ههروه ها تواني
ئالووئيريش بكات له نيوان وولاتاندا. ئه م وه چه رخانه ش بووه هو ي
دروست بووني جياوازي چينه كاني گوومه لگه له و سهردهمه دا. به
جوړي ك كه به شيك له مرؤفه كان ببونه قورباني دهستي ئامپره كان له
ناوئيشياندا چيني هه ژاره كان و هه رزه كاره كان كه رؤژانه زياد له
پئويست ده بوايه كاريان كردبا بو بژئوي ژيانينان.

دەولەتمەندە دل بەردەگالیش هیچ ھەستىگيان بەرامبەر ئەمانە
نەدەجولا چونكە پارە چاوى ئەوالى كوئىر كوردبوو. تەنانەت بۆ ئەمان
پارە برىتى بوو لە ژيان، گەر تۆ پارەت نەبىت شياوى نەردەش نىت
بژىت.

رۆمانەگالى دىكىزىش ئەمە رۆون دەكەنە و شاپەتى لە سەر
دەدەن؛ لە رۆمالى (David Copperfield) دا باس لە ژيانى خۆى
دەكات كە لە تەمەنى دواز دە سالىدا چوووتە كار كردن لە كارگەدا.

ھەرودھا لە (Great Expectation) دا نامازە بە جياوازىەگالى
نەوان ھەزار و دەولەتمەند دەكات. لە (Times) Hard دا باس لە نازار
و مەبنەتەگالى چىنى ھەزار دەكات لە و كات و سەردەمەدا، ئەمانە و
چەندالى دىكە.

(Oliver Twist) بە پەكىك لە بەرھەمە ناوازەگالى ناوبراو
دادەدرىت. ئەوھى لەم رۆمانەدا بەر چاودەكەوئىت برىتتە لە ھەبوونى
خانە و ناوئەندىك بۆ ھەتەيوان و بى دايك و باوكان. كە لەم ناوئەندەدا
چاودەبرىيان دەكرىت و خواردن و خواردنەوھيان پىدەدرىت.
خواردنىكى زۆر كەمىيان پىدەدرىت ئەمەش وا لە نۆلىفھەر دەكات
رۆزنىك لە رۆزان داواى خواردنى زياتر بكات. ئەم داوايەشى دەبىتە
ھۆى ھەرا نانەوھ.

نۆلىفھەرى داماو بىر لە ھەلاتن دەكاتەوھ بەرە و لەندەن بۆ گەران
بەدواى ژيانىكى خۆستەر و نارامتر، بەلام لەم ساتەوھ نەھامەتى و
دەردەسەرى بەرۆكى دەكرىت و رۆوبەرووى ئەشكەنجە و نازار و
مەبنەتى دەبىتەوھ، دەكەوئىتە جىھانىكى پەرز و جەردەبى و فېرى ئەم

كاره نه شياوه دهكرتت و له كۆلانه كاني شاردا دهست بو گيرفاني
خه لك درتزيكات، هه رچه نده جارتك له جاران هه وئى كردنى ئەم كاره
نادات به لام تۆمه تى ده درتته پال و تۆمه تبار ده كرتت.

له لايه كى ديكه، نه وهى ئەم په رتوو كه به رجه ستهى ده كات نه وهيه؛
كه دنيای دزى و جه رده بييمان بو ده خاته پروو كه له و كات و
سه رده مه دا كۆمه له كه سانتيكى بى زه ميرو سه رليشيو او بوونيان
هه بووه كه هه ستاون به مه شق پى كردن و فيركردنى مندالى پاكى بى
تاوان بو كاري دزى و بپىنى گيرفاني خه لك له هه مبه ر په پاره يه كى زور
كه مدا و له هه ر بار و حاله تىكى نائاسايشدا خويان به ساحه بيان
نه زانيون و بگه ره كوشتويشيانن، هه لبه ت كۆمه له كه سانتيك بوونيان
هه بووه كه شاره زا بوون له بنج و په گ و په چه له كى ئوليفه ر، هه ر
له به ر نه مه ش به به رده وامى و بى وه ستان هه وئى نازاد كردنى
ئوليفه ريان داوه له م جهانه نه سته م و دژواره دا.

له كۆتايدا، ئوليفه ر هه موو ئاسته ناخوش و سه خته كان ده برپت و
ده گات به زيانتيك، كه له منداليه وه خه ونى پيوه ده بيىنى و له پىناويدا
پايكردوو، سه رجه م نه يار و نازارده رانيشيني رووبه پرووى نه شكه نجه
ونه هه مه تى و بگه ره مه رگ ده بنه وه.

به پىنووسى:

ابوبكر احمد خدر قه لادزه.

سوزان لوقمان عه زيز_كه ورگۆسك.

Chapter 1

بەشى يەكەم

Oliver asks for more

ئۆلىفەر داواى زياتر دەكات

Among other buildings in a town in England, there was a house for poor People who had no money and nowhere to live. This was called the workhouse.

لەناو بالەخانەكانى شارۆچكەيەك لە ئىنگلتەرا، خانووك هەبوو بۆ خەلكە هەزارەكان، ئەوانەى كە هېچ پارەيەكيان نەبوو وە هېچ شوئىكىشيان نەبوو بۆزيان. ئەم جۆرە شوئە پي دەگوترا كارگە.

Oliver Twist was born in the workhouse. His mother, a young woman, lay ill in bed. A doctor and an old woman stood by her side. She lifted her head from the pillow. 'Let me see the child and die,' she said.

ئۆلىفەر توپست لەم كارگەيە لە داىك بوو. داىكى ئافرەتئىكى گەنج بوو، نەخۆش و لە جيگا كەوتبوو. دكتورىك و ئافرەتئىكى بەتەمەن لەلای وەستابوون. سەرى لەسەر سەرىنەكەى بەرز كردهو. گوتى: 'زىنگەبدەن با منداڵەكە بىنم و بمرم.'

'Oh, you mustn't talk about dying yet,' said the doctor.

'No, dear,' said the old woman. 'You are too young to die.'

The young woman shook her head and held out her hand towards the child.

دکتورره که گوتی: جارئ نابیت قسه له سهر مردن بکه یت.
ئافره ته به ته مه نه که گوتی: نه خیر، ئازیزه که م. تو زور گه نجیت
بوئه وهی بمری.

ئافره ته گه نجه که سهری لقاند و دهستی به ره و لای منداله که
برد.

The doctor put the child in her arms. She pressed her cold white lips to its face, and then fell back.

'She is dead,' said the doctor.

'Yes, poor dear,' said the old woman, as she took the child away from its dead mother.

'Poor dear.'

دکتورره که منداله که ی خسته ناو دهسته کانی. ئافره ته که لیوه
سارد و سپیه کانی به روومه تی منداله که وهنا و دواتر که وت.
دکتورره که گوتی: نه و مرد.

ئافره ته به ته مه نه که کاتیك منداله که ی له لای دایکه مردووه که ی
هه لگرت و گوتی: به ئی داماو، مردووه.

'She was a good—looking girl,' said the doctor, as he put on his hat and gloves. 'Where did she come from?'

کاتیڤ دکتورره که دهسته وانه و کلاوه که ی له بهر کرد، گوتی:
ئافره تیکی شوخ و شهنگ بوو، له کوئی هاتبوو؟

'She was brought here last night,' said the old woman. 'She was lying in the street. She had walked a long way and her shoes had holes in them. Nobody knows where she came from, or where she was going to.' The doctor raised the dead woman's left hand.

ئافره ته به ته مه نه که گوتی: دوینئی هینرایه ئیره. له سه ر شه قام
که وتبوو، ماوه یه کی زور به پی رویشتبوو، پیلاره کانی درابوون. هیچ
که سیڤک نازانیت که نه و له کوئی هاتوه یان بو کوئی ده چوو. دکتوره که
دهستی چه پی ئافره ته مردوه که ی بهرز کرده وه.

'The usual story,' he said. 'I see that she has no ring on her finger. She wasn't married. Good night!'

گوتی: چیرۆکه هه می شه ییه کان، ده بینم که هیچ نه لقه یه کی له
دهست نیه، هاوسه رگیری نه کردوو. شه و شاد.

He went home to his dinner. The old woman sat down on a chair in front of the fire and

began to dress the baby. She dressed him in the very old clothes used for babies who were born in the workhouse. The child was an orphan, born into a world which had no love or pity for him.

دکتوره که رويشته ماله وه تا نانی ئیواره بخوات. نافرته به ته مه نه که ش له سهر کورسیه ک دانیشت له بهردهم ناگره که و پو شاکي له بهر منداله که ده کرد. نه و پو شاکانه ی له بهر منداله که کرد که زور کون بوون و بو نه و مندالانه به کارهاتبوون که له کارگه له دایک ببوون. منداله که هه تیوو بوو، له جیهانیك له دایک بوو که هیچ خوشه ویستی و به زه ییه کی بو نه و نه بوو.

No one was able to discover who the baby's Father was, or what his mother's name was. Mr. Bumble, an important officer in the town, invented a name for the baby. He chose the name Oliver Twist.

هیچ که سی نه ی توانی بزانی که کئ باوکی منداله که یه یا خود دایکی ناوی چیه. به رتیز به مبل فه رمانبه ریکی گرنگی شاروچکه که بوو، ناوینکی بو منداله که دۆزیه وه، ناوی ئولیفه رتویستی هه لبارد بوی.

'We name the babies here in order from A to Z,' he explained when people asked. 'I named the last one Swubble. This one is Twist. The next one will be Unwin'. At the age of nine,

Oliver was a pale, thin child. He and the other workhouse boys never had enough warm clothes or food.

كاتىك خەلك دەيانپىرسى، بەرپىز بەمبىل پرونىكردەوۋە و گوتى: ئىمە
مندالە تازەكانى ئىرە بە گوئىرەى زنجىرە ا، تاى، ناو دەئىين. من كۆتا
مندالم ناو نا سوبل، ئەمەش تويستە. ھەرۋەھا مندالى داھاتووش
ئەنون دەبىت. لە تەمەنى نۆ سالىدا ئۆلىقەر منداللىكى رەنگ زەرد و
لاواز بوو. ئەو و مندالەكانى دىكەى كارگە ھەرگىز پۆشاك و خواردنى
تەواويان نەبوو.

They were given only three meals of thin soup every day. On Sundays they had a small piece of bread. They were fed in a big hall. A large pot stood at one end of the room. And the soup was served by the master. Each boy had one small bowl of soup and no more.

ھەموو رۆژنىك تەنیا سى زەمى شۆرباى سوكيان پىدەدرا. لە رۆژانى
بەكشەممانىش پارچەبەكى بچوكى نانيان پىدەدرا. لە ھۆلىكى گەورە
خواردنجان پىدەدرا. مەنجەئىكى گەورە لەلايەكى زورەكە دانرابوو.
شۆرباۋەكە لەلايەن بەرپۆبەرەكە پىشكەش دەكرا. ھەرمنداللىكىش
قاپىكى بچوكى شۆرباۋى پىدەدرا زياترنا.

The bowls never needed washing, because the boys cleaned them with their spoons until

they shone. One day Oliver and his friends decided that one boy would walk up to the master after supper and ask for more soup. Oliver was chosen.

قاپه كان هەرگیز پینویستیان به شوشتن نه بوو، چونکه مندا له كان به كه وچكه كانیان قاپه كانیان پاك ده كرده وه هه تا ده برسكایه وه. پوژتکیان نۆلیفه رو هاوړتکیانی برپاریاندا دواى نان خواردن یه كیك له كوره كان بچیت بۆلای به پرتوه بهر كه و داواى شوړباوى زیاتر بكت، نۆلیفه ربونه وه هه لېژتدرا.

In the evening, the boys sat down at the tables. The master stood by the pot. And the soup was served. It disappeared quickly. The boys whispered and made signs to Oliver.

له نیواردها، كوره كان هه موویان له سهر میزه كانیان دانیشتبوون. به پرتوه بهر كه له لای مه نجه لى شوړباوه كه وه ستابوو. شوړباوه كه پیشكه ش كرا و به خیرای دیارنه ما. كوره كان چرپاندىان و ئیشاره تیان بو نۆلیفه رده كرد.

He stood up from the table and went to the master, with his bowl and spoon in his hands.

'Please, sir.' he said, 'I want some more.'

The master was a fat, healthy man, but he went very pale. He looked with surprise at the small boy.

ئۆلىفەر لەسەر مېزەكەى ھەستا و چوو بۆلاى بەرپۆەبەرەكەى و
قاب و كەوچكەكەى لەدەست دابوو. گوتى: تكايە بەرپۆەبەر، من
ھەندىكى زياترم دەويت.

بەرپۆەبەرەكە پياوئىكى قەلەو تەندروست بوو بەلام سې ھەلگەراو
بەسەر سوورمانەوھ سەيرى كورە بچوكەكەى كرد.

'What?' said the master at last in a quiet
voice.

'Please, sir.' repeated Oliver. 'I want some
more.'

لە كۆتايدا بە دەنگىكى لەسەرخۆ گوتى: چى؟
ئۆلىفەر دوبارەى كردەوھ و گوتى: تكايە من زياترم دەويت.

The master hit Oliver with his spoon, then
seized him and cried for help. Mr. Bumble
rushed into the room, and the master told him
what Oliver had said.

بەرپۆەبەرەكە بە كەوچكەكەى لە ئۆلىفەرى داو، دواتر ئۆلىفەرى
گرت و، ھاوارى كرد بۆ يارمەتى.
بەرپۆەبەرەكە و بەرپۆەبەرەكە پىي گوت: كە ئۆلىفەر چى
گوتووه.

'He asked for more?' Mr. Bumble cried, 'I cannot believe it. One day they will hang the boy.'

He took Oliver away and shut him in a dark room. The next morning a notice appeared on the workhouse gate. Five pounds were offered to anybody who would take Oliver Twist.

به رتیز به مبل هاواری کرد: نه و داوای زیاتری کردووه؟ ناتوانم باوهر
به نهوه بکه م. رۆژنک نه وان نه و کوپه هه لده واسن.

نلوفه ری برد و له ژورنکی تاریک به ندی کرد. به یانی دواتر
تیبینه ک له سه ر ده رگا که ده رکه وت. پینج پاوه ند پیشکەش به
هه رکه سنک کراوه که نولیفه ر تو بست ده بات.

Oliver was a prisoner in that cold, dark room for a whole week. Every morning he was taken outside to wash. And Mr Bumble beat him with a stick. Then he was taken into the large hall where the boys had their soup. Mr. Bumble beat him in front of everybody. He cried all day. When night came he tried to sleep, but he was cold, lonely and frightened.

بۆ به ک هه فته ی ته واو نولیفه ر زیندانی بوو له و ژوو ره تاریک و
سارده. هه موو به یانیه ک ده بردرایه ده ره وه بۆ کاری شوشتن هه ره وه
به رتیز به مبلیش به گۆچانی ک لییده دا و دواتر ده بردرایه هۆله
که وره که منداله کان تیایدا نانیان ده خوارد. به رتیز به مبل له بهر چاوی

هه موویان لئی دهدا. ئۆلیقه رته واوی رۆژه که ده گریا کاتیکیش شه و
داده هات هه وئیدا بجه ویت به لام سه رمای بوو هه روه ها ته نیا و
ترساو بوو.

But one day outside the high workhouse gate. Mr. Bumble met Mr. Sowerberry. Mr Sowerberry was a tall, thin man who wore black clothes and made coffins. Many of his coffins were for the poor who died in the workhouse.

به لام رۆژنکیان له دهره وهی دهرگا گه وره که ی کارگه به رپرز به مبل
چاوی به به رپرز ساوبیری که وت. به رپرز ساوبیری پیاویکی لاوازی بالآ
به رز بوو پۆشاکیکی رهشی له بهر بوو. داره مهیتی دروست ده کردن.
زۆریه ی داره مه یته کان بۆنه و هه ژارانه بوون که له کارگه که ده مرن.

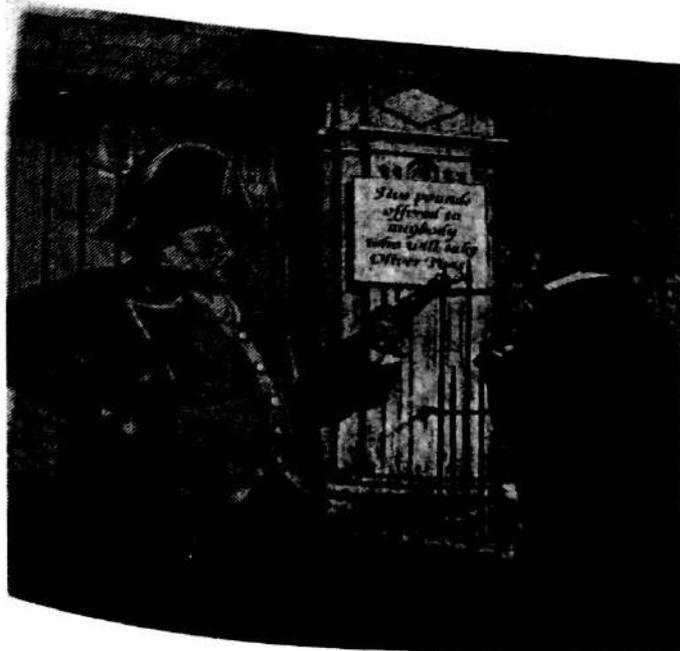
'I have prepared the coffins for the two women who died last night,' he said to Mr. Bumble.

به بهرینز به مبللی گوت: دوو داره مه یتم ناماده کردووہ بو نه و دوو نافرتهی که دوینئی شه و مردوون.

'Good,' Said Mr. Bumble. 'You will be rich one day, Mr. Sowerberry! Do you know anybody who wants a boy? And five pounds?' he raised his stick and pointed to the notice on the gate.

بهرینز به مبل گوتی: باشه رۆژیک دهوله مه مند ده بیت، بهرینز ساوبیری!

گوچانه که ی بهرز کرده و ناماژی بو تییبینی سهر دهرگا که کرد، هیچ که سیک نامی پیویستی به به کوریک هه بیت؟ له گهل پینج پاودند؟

Chapter 2

بەشى دووهم

He goes Out to Work

دەچىتە دەرەوہ بۆ کار

The arrangements were soon made, and Mr. Bumble took Oliver to Mr. Sowerberry's shop that evening. Oliver did not want to go. 'I will be good, sir!' he said. 'I am a very little boy and it is so - so -lonely! Please don't be angry with me, sir!'

نامادەكارىه كان به خىراىى كران، ھەر ئەو ئىوارەيە بەرىز بەمبل
ئۆلىقھەرى برد بۆ دوكانەكەى بەرىز ساوربېرى. ئۆلىقھەر نەيدەوېست
بروات و گوتى: گەورەم، من باش دەبم، من كورپىكى بچوكم وزۇرىش
تەنيام، تكايە گەورەم لىم تورە مەبە.

To Mr. Bumble's surprise, Oliver had tears in his eyes. He told the boy not to complain, to dry his eyes and to be good. He took Oliver's hand, and they continued walking in silence. Mr. Sowerberry had closed the shop, and he was writing by the light of a candle when they arrived.

به پرنز به مبل سهری سوپما که فرمیسکی بیی له چاوه کالی
نؤلیقه، داوای لیکرد چپتر گله یی نه کات و چاوه کالی بسرپته وه و
باش بیٚت. دهستی نؤلیقه ری گرت و به بی دهنکی به رده وام بوون له
رؤیشتن. کاتیک که نه وان گه یشتن به پرنز ساوربیری دوکانه که ی
داخستبوو له ژنر پرووناکی مؤم نویسی ده کرد.

'Here, Mr. Sowerberry, I have brought the
boy,' said Mr. Bumble. Oliver bowed.

'Oh, that is the boy, is it?' said Mr.
Sowerberry. 'Mrs. Sowerberry, come here, my
dear.'

به پرنز به مبل گوتی: نه وه تا، من کوپه که م بو هیناوی به پرنز
ساوربیری، نؤلیقه رچه مایه وه.

به پرنز ساوربیری گوتی: ئوه، نه وه کوپه که یه، وایه؟ خاتوو

ساوربیری وهره نیره، نازیزه که م.

A short thin woman with a narrow face came
out from a little room behind the shop. 'My
dear,' said Mr. Sowerberry, 'this is the boy
from the workhouse that I told you about.'

نافره تیکی کورتی لاواز که روخسار تیکی باریکی هه بوو له ژوور تیکی
بچوکی دواوهی دوکانه که هاته دهره وه.

به پرنز ساوربیری گوتی: نازیزه که م، نه وه نه و مندالهی کارگه که به
که له باره ی نه و بؤم باس کردیت.

Oliver bowed again.

'Oh!' said the woman. 'He is very small.'
'Yes, it is rather small!' said Mr. Bumble. 'But he will grow, Mrs. Sowerberry, he will grow.'
“

ئۆلىفەر دووبارە چەمايەوہ.

ئافرەتەكە گوتى: ئۆہ! زۆر بچوكە.

بەپرز بەمبل گوتى: بەئى ئەوہ زۆر بچوكە! بەلام گەورە دەيىت،

خاتوو ساوربېرى گەورە دەيىت.

'Yes, I expect he will,' said the lady angrily, 'on our food and our drink. Here, get downstairs, you little bag of bones. You can have some of the cold meat that we saved for the dog. The dog hasn't come home since this morning.'

خانمەكە بە تورەيىوہ گوتى: بەئى پېشبينى ئەوہ دەكەم كە لەسەر خواردن و خواردنەوہى ئىمە گەورە دەيىت. تۆئەى تورەكە ئىسكى بچوك برۆ خوارەوہ. دەتوانى ھەندىك گوشتى سارد كە بۆ سەگەكەمان ھەلگرتووہ بخۆيت، سەگەكە لە بەيانىوہ نەھاتۆتەوہ مائەوہ.

Mrs. Sowerberry opened a door and pushed Oliver into a dark room. Oliver's eyes shone at the thought of meat, they gave him a plate

of the dog's food, and he ate it very quickly. Mrs. Sowerberry was not pleased that he was so enthusiastic.

خاتوو ساوربېری دهرگایه کی کردهوه و نؤلیقه ری برده ژوربېری تارک. چاوه کانی نؤلیقه رله بیری گوشته که دهبریسکایه وه. قاپیک له خواردنی مه گه که یان پیدا و زور به خیرایی خواردی. خاتوو ساوربېری دلخوش نه بوو به وهی که نه و کورپه ناوا به په رۆشه.

'Come with me,' she said, taking a dirty lamp and leading him upstairs again. 'Your bed is in the shop. You don't mind sleeping among the coffins? But it doesn't matter whether you mind or not. You can't sleep anywhere else.' Oliver was left alone in the shop full of coffins. He put the lamp down and looked around him.

چرایه کی چلکنی له گه ل خوی برد و به نؤلیقه ری گوت: وهره له گه نم، جینگاکه ت له دوکانه که یه. هیچ کیشه یه کت نیه له خه و تن له ناو دارمه یته کان؟ به لام نه گهر تو رازی بیت یان نا کیشه نیه چونکه ناتوانی له هیچ شوینیکیتر بخه ویت. نؤلیقه ر به ته نیا مایه وه له ژوربیکي پرله دارمه یته، چرایه که ی دانا و سه بیریکي ده وروبهری خوی کرد.

The shapes of the black boxes looked like the ghosts of dead people. The room smelt of death. He was alone in a strange place. He

climbed quickly into his narrow bed and fell asleep.

The next morning he heard a loud knocking noise outside the shop door.

'Open the door.' ' cried a voice.

شيوهى سندووقه رهشكان له تارمايى مروفي مردوو دهچوو،
ژوورهكه بوئى مهركى لى دههات، له ژورنكى نامؤ بهتهنيا بوو، خيرا
رؤيشته سهر جيگا تهسكهكهى و خهوى لى كهوت.
بهيانى رؤزى دواتر دهنگيكي گهورهى ليدانى دهرگاي بيست له
دهرهوى دوكانهكه.

دهنگيک هاوارى کرد: دهرگاکه بکهوه.

'I am coming, sir,' replied Oliver, turning the key.

A large boy was sitting in front of the house, eating bread and butter. He had small eyes and a red nose.

'Did you knock?' asked Oliver.
'I did.'

ئۆلىفەر كليله كەي سوراند و گوتى: هاتم به پرتز.
كورتكى زەبە لاج له بەردەم ماله كە دانىشتبوو، دوو چاوى بچوك
و لوتىكى سورى هەبوو، نان و پەنبرى دەخوارد.
ئۆلىفەر پرسی: ئايا تۆ له دەرگاتدا؟
بەئى من بووم.

'Do you want a coffin?' asked Olive innocently

'You don't know who I am, Workhouse?' said the boy. 'I am Mr Noah Claypole and you will work under me. Open the windows, you lazy boy.'" He kicked Oliver, and entered the shop.

ئۆلىفەر بەئى خەوشەو گوتى: ئايا دارەمەيتت دەوئت؟
كۆرەكە گوتى: تۆ نازانى من كىم؟ من نوح كلاپۆلم وه تۆش له ژىر
دەستى من كار دەكەيت، كۆرە تەمبەله كە پەنجەرەكان بكەوه، له
ئۆلىفەریدا وهاته ناو دووكانه كە.

'Noah was a poor boy, but not from the workhouse. He knew who his parents were. His mother washed clothes, and his father was a soldier who was always drunk.

نوح کورپنکی هه ژار بوو به لّام له کارگه له دایک نه بوو بوو، ده یزانی دایک و باوکی کین. دایکی پوښاکي ده شوشته و باوکیشی سهر یاز بوو که هه میسه سهرخوښ بوو.

Other boys were rude to him, so he was glad that Oliver had come. Now he could be rude to Oliver.

کورپه کانی تر تورپه و بې رېز بوون به رامبه ر نوح، بویه به هاتی نولیفه ر دلخوښ بوو. نیستا نه ویش ده توانیت تورپه و بې رېز بیت به رامبه ر نولیفه ر.

Chapter 3

بەشى سېيەم

He Runs Away

ئۆلىقەر رادەكات

Noah Claypole made life very unpleasant for Oliver. Mr Sowerberry tried to be his friend, so Mrs Sowerberry was his enemy. There was a lot of illness in the town, and Mr Sowerberry had a lot of business. He took Oliver with him when he collected the dead bodies, but Oliver did not like his new job very much.

نوح كلاپۆل ژبانی ئۆلىقەرى زۆر ناخۆش کردبوو. بەرېنز ساوربېرى ھەولیدەدا بېیتە ھاوړې لې بەر ئەو ھە خاتوو ساوربېرى دوژمنی ئەو بوو. نەخۆشېەکی زۆر لې شارۆچکە کە ھەبوو، بەرېنز ساوربېرى کارنکی زۆرى ھەبوو بۆیە ئۆلىقەرى لې گەل خۆی برد کاتیک لاشە مردووەکانی کۆ دە کردەو، بەلام ئۆلىقەر زۆر ھەزى لې کارە تازە کەى نەبوو.

One day Noah was trying to make Oliver cry. He pulled his hair hard and hit his ears. 'How is your mother, Workhouse?' he said.

'She is dead,' replied Oliver, and his face went pink. 'Don't say anything about her to me.' 'What did she die of?' Asked Noah.

رۆژنىك نوح ھەولئىدەدا ئۆلىقىھەر بگريئىتت بە توندى پىرچى راکىشا و
لە گوئىيەكانى دا و پىي گوت كورى كارگە داىكت چۆنە؟
ئۆلىقىھەر رەنگى سور ھەلگەرا و وەلامى دايەوھو گوتى: داىكم
مردووه، ھىچ شتىك نەئىتت دەربارەى ئەو.
نوح پرسى: بە چى مرد؟

'Of a broken heart, some of our old nurses told me,' replied Oliver. 'Don't say anything more about her!'

'Don't be rude, Workhouse. We all pity you, Workhouse, but your mother was a bad woman. You know she was!'

'What did you say?' asked Oliver.

'A bad woman,' repeated Noah.

ئۆلىقىھەر وەلامى دايەوھو: ھەندىك لە پەرستارە بە تەمەنەكانمان
پىيان گوتم كە بە دلىكى شكاووھو مردووه. شتى زياتر مەئى دەربارەى
داىكم!

بى رىز مەبە كورى كارگە. ئىمە ھەموومان بەزەيمان بە تۆ دىتەوھو
بەلام داىكت ژنىكى خراب بوو، ئەوھ دەزانى!

ئۆلىقىھەر گوتى: تۆ چىت گوت؟

نوح دووبارەى كردهوھو: ئافرەتىكى خراب بوو.

Red with anger now, Oliver seized the bigger boy by his neck, shook him and then threw him to the ground.

نۆلیقه سور هه لگه را له توره یدا و ملی کوره گه وره که ی گرت و دواتر فرپی دایه سه رزه وی.

Oliver's unhappy life had made him a quiet, sad boy, but the insult to his mother had upset him. He stared angrily at Noah, who was still lying on the ground.

ژبانه ناخوشه که ی نۆلیقه نه وی کرد بووه که سینی هینم و خه مبار، به لام سوکایه تی کردن به دایکی نه وی دلته نگ کرد بوو. نۆلیقه به توره بیه وه چاوی بریبووه نوح، که هیشتا له سه رزه وه که پاکشا بوو.

'He will murder me!' cried Noah. 'Help, Mrs Sowerberry! Oliver has gone mad' Mrs Sowerberry ran into the kitchen, caught Oliver and scratched his face.

نوح هاواری کرد: خاتوو ساوربیری یارمه تیم بده نۆلیقه ر شینت بووه، ده مکوژیت.

خاتوو ساوربېرى رايكرده چيشتخانهكهو ئوليفهري گرت و
شهفېكى له ئوليفهردا.

Noah got up and hit him from behind. When they were tired and could not tear and scratch and beat him anymore, they carried Oliver to a dark room and shut him in there.

نوح ههستايهوه سهر پې و نهويش له دواوه له ئوليفهري دا،
كاتيك ماندوو بوون و توانايان نهما ليدان و شهقي ليدن،
ئوليفهريان هه لگرت و برديانه ژورتيكي تاريك لهوي دهركايان له سهر
داخست.

Mrs Sowerberry sat down and began to cry. 'He might murder us all in our beds,' she said. 'But what shall we do? Mr Sowerberry isn't at home. Run to Mr Bumble, Noah. Tell him to come here immediately.'

Noah found Mr. Bumble at the workhouse.
خاتوو ساوربېرى دانېشت و دهستي به گريان كرد، گوتي: پهنگه
هه موومان له ناو جيگاكاني خو ماندا بكوژيت، به لام نيمه پيوسته
جي بكهين؟ به ريز ساوربېريش له مال نيه، نوح راکه بو لاي به ريز
به مبل و پي بلي به خيري بيته نيره.
نوح به ريز به مبلي له کارگه كه دوزيه وه.

'Oh, Mr. Bumble, sir!' cried Noah, 'Oliver, Sir, Oliver has—'

'What? What?' asked Mr. Bumble, with a look of pleasure in his eyes. 'He hasn't run away, has he, Noah?'

هاواری کرد: نوڊ، به رٽز به مبل نؤلیقه ر، گه ورده م نؤلیقه ر--

به رٽز به مبل که نیکیا به کی خوش له چاوانی دیار بوو پرسى: جی؟

جی؟ نوح نه وراينه کردووه، وانيه؟

'Not run away, "sir, but he attacked me and tried to murder me, sir. And then he tried to murder Mrs. Sowerberry, sir.

Oh, the terrible pain!' And Noah showed signs of suffering badly from Oliver's attack.

نه خیر راینه کردووه به رٽز به لام نازاری منی دا و هه وی دا من بکوژیت و دواتر هه ولیدا خاتوو ساور بیری بکوژیت. گه ورده م.

نوح شوینه واری نه و نازارانه ی که به خراپی تووشی ببوو به هوی هیرشه که ی نؤلیقه ر نیشانی به رٽز به مبل ی دا.

'My poor boy,' said Mr. Bumble. 'I will come now.'

He took his stick and walked with Noah to Mr. Sowerberry's shop. He went to the door of the dark room and said in a deep voice, 'Oliver!'

'Let me out!' cried Oliver from the inside.

'Do you know this voice, Oliver?' asked Mr. Bumble.

به رنز به مبل گوتی: کورده دام او ده که م. 'هه رتیتستا دیم.'
گوجانه که ی له که ل خوی برد و له که ل توح روفتن بو دوکته که ی
به رنز ساور بیتری و چووه لای ددرگای ژورده تاریکه که و به دهنگی
به رز گوتی نؤلیقه ر.

نؤلیقه ره ژورده وه هاواری کرد: رنگه م بن بدن بیتمه ددره و ده!
به رنز به مبل گوتی: نایا تو نه م دهنکه دهناسیت. نؤلیقه ر؟

'Yes,' answered Oliver.

'Aren't you afraid of it?'

'No!' said Oliver in a brave voice.

Mr. Bumble was very surprised by this answer. He stood back from the door and looked at the others.

نؤلیقه ره وده لامیدایه وه: به ن.

- تۆلی ناترمی؟

نؤلیقه ره به دهنگی مهردانه گوتی: نه خیر!

به رنز به مبل زور سه رسام بوو به و وده لاهه و که رایه وه دواوه له

ددرگاکه و سه پیری نه وانیتری کرد.

'Oh, Mr. Bumble, he must be mad,' said Mrs. Sowerberry. 'No boy speaks to you like that.'

'He isn't mad,' said Mr. Bumble after a few moments' deep thoughts. 'The trouble is—meat!'

خاتوو ساوربېرى گوتى: نۆه، بهرېز به مېل بېگومان نه و شېت بووه
هيچ مندائيك ناوا له گه ل تو قسه ناكات.
بهرېز به مېل دواى چەند خوله كيك له بيركردنه وهى قول گوتى:
نه و شېت نيه كيشه كه گوشته!

'What?' said Mrs. Sowerberry.

'Meat, Mrs. Sowerberry, meat,' said Mr Bumble as we do in the workhouse, he wouldn't behave like this!'

خاتوو ساوربېرى گوتى: چى؟
بهرېز به مېل گوتى: گوشت خاتوو ساوربېرى گوشت.

نه گه رښتو ته نه شۆرباتان پي بدابا وهك نه وهى نيمه ده مانكرد
له كارگه كه نه وا نيمستا ناوا هه لسووكه وتى نه ده كردا

'Oh!' said Mrs Sowerberry. 'This is the result of my kindness.'

'Leave him in there for a day or two,' said Mr Bumble. 'Give him soup and nothing else in future, Mrs Sowerberry. He comes from a bad family.'

خاتوو ساوربېرى گوتى: نوى! نه وه دهرنه نجامى مېره بانیه كه م بوو.
به رتزه مېل به خاتوو ساوربېرى گوت: نوليفه رله وى جيپېلن بو
ماوهى رۆژنك يان دوو رۆژ وه له داهاوو دا ته نه شۆرباى بدهنى
هېچېترنا، نه وله خيزانېكى خراب هاتوو.

At this moment Mr Sowerberry arrived. He wanted to be kind to Oliver, but his wife's tears forced him to beat Oliver. He hit him hard and then shut him in the dark room again. At night Oliver was ordered upstairs to his bed in the shop.

له و كاته دا به رتزه ساوربېرى گه يشت، نه وه ده يوېست مېره بان بيت
له گه ل نوليفه ر به لام فرميسكه كانى خيزانه كهى ناچارى كرد له
نوليفه ر بدات. به تووندى له نوليفه رى دا و دواتر دووباره له ژووره

تاریکه که ده رگای له سهر داخست . شه و ئولیفه ر فه مانی پنی کرا
بجیته سه ره وه بو جیگا که ی له ناو دوکانه که .

When he was alone in the silence of the shop, Oliver began to cry for first time. All day he had listened to their cruel words and suffered their beatings without any tears. But now he fell on his knees on the floor, hid his face in his hands, and started to weep.

کاتی که به ته نها بوو له بیدهنگی و خاموشی دووکانه که . ئولیفه ربو
به که م جار دهستی کرد به گریان . هه موو رۆژیک گوئی له قسه
رهقه کانیان دهگرت و نازاری لیدانه کانیانی دهچه شت به بی هیچ
نه سرینیک . به لام ئیستا که وتوته سهر نه ژنوی له سهر زهویه که و
روخساری له ناو دهسته کانی شار دۆته وه و دهستی کردوو به گریان .

For a long time he stayed like that, without moving. Then he opened the door and looked out. It was a cold, dark night. The stars seemed further from the earth than he had ever seen them before. He shut the door, tied up his few clothes in a handkerchief, and sat down to wait for morning.

بۇ ماوەيەكى زۆر ئۆلىقە رئاوا ماوەو بەبئ ئەوہى بجولئت، پاشان
دەرگاگەى كردهوہ و سەيرى دەرہوہى كرد شەوئكى سارد و تاريك بوو
ئەستېرەكان دوورتر بوون لەوہى كە پئشتر دەبينرا لەسەر پرووى زەوى .
دەرگاگەى داخست و جل و بەرگەكانى كۆكردهوہ و دانئشت و
چاوەرئى ھاتنى بەيانى دەكرد.

When the first light of day showed through
the windows, he opened the door again. After
one quick, frightened look around him, he
closed the door behind him and was out in the
open street.

كاتئك يەكەم تئشكى پرووناكى خۆر لە پەنجەرەكەوہ دەرکەوت،
ئۆلىقەر دووبارە دەرگاگەى كردهوہ.

دواى سەيركردنئكى خئرا و بە ترس لە دەوروبەرى خۆى،
دەرگاگەى لە دواى خۆى داخست و ھاتە سەر شەقامە كراوہكان

Chapter 4

بهشی چوارهم

London

لهندن

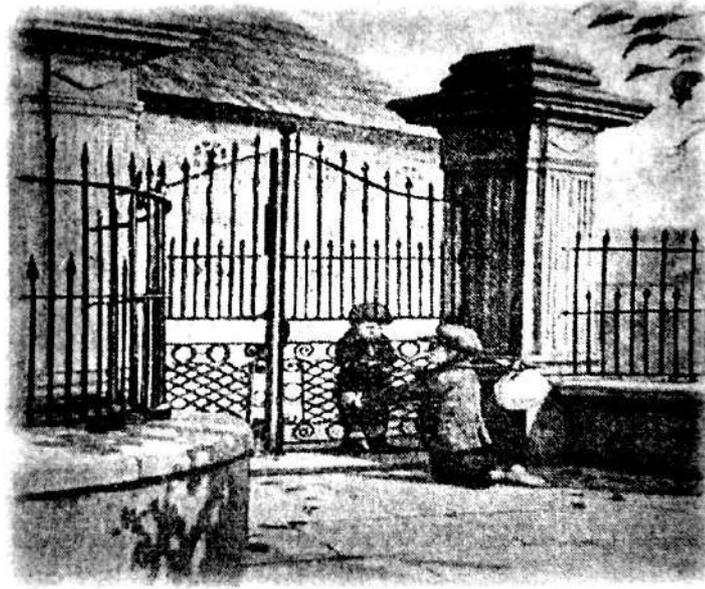
Oliver looked to the right and to the left. He did not know where to go. He remembered that vehicles and horses went up the hill as they left the town. He remembered walking along this path with Mr. Bumble, and he took the same road. Soon he passed the workhouse. Outside, a small child was working in the garden.

نۆلیشه ر سهیری راست و چه پی خوی کرد و نهیده زانی بو کوئ
بروات. نهو نه سپ و عه ره بانه ی بیر که وته وه که رویشته سهر
گرده که کاتیک که شاروچکه که یان جیهیشت. نهو رویشته ی به بیر
هاته وه له گه ل به رتزه مبل به درتزیی نهو رتگایه، بویه هه مان رتگای
گرت و خیرا له کارگه که تیپه ری له دهره وه له باخچه که مندالیک
بجووک کاری ده کرد.

Oliver stopped. It was Dick, one of his friends. He was very glad to see him before he left. They had been hungry and beaten and

locked up together many times. The boy ran to the gate and pushed his arms through the bars.

ئۆلىقەر وەستا و ئەوۋە دىك بوو يەككە لى ھاوپرى كۆنەكانى زۆر دىخۆش بوو بە بىنىنى بەر لى رۆيشتى. ئەوان زۆر جار بە يەكەوۋە برسى بوون و لىيان دراوۋە و دەرگايان لىسەر داخراوۋە. كورپەكە رايكرده لاي دەرگاكة و دەستى لى ناسنەكانى دەرگاكة برده دەرەوۋە.

‘You mustn’t say that you saw me, Dick,’ said Oliver. ‘I am running away. They beat me and were cruel to me. I am going to try and find a better life, somewhere far away. I don’t know where! You are very pale!’

ئۆلىقەر گوتى: تۆ نابى بلى كە منت بىنيوۋە دىك، من رادەكەم. ئەوان لىيان دام و توند و تىز بوون بۆم، من ھەول دەدەم ژيانىكى باشتىر بۆخۆم بدۆزمەوۋە، لى شوتىنىكى دوور، نازانم لى كوى. تۆ زۆر زەرد ھەلگە راويت!!

'I heard the doctor tell them that I was dying,' replied the child with a faint smile. 'I am very glad to see you, but don't stop, don't stop!'

مندالەكە بە زەردەخەنەيەكى كزوەلامى دايەوہ گوتى: گوتم لە
دكتورەكە بوو پييانى گوت كە من دەمرم. من زۆر خوشحالم بە
بيننت بەلام مەوہستە، مەوہستە!

'Yes, yes, I will, to say goodbye to you,' replied Oliver. Dick climbed up the gate and put his arms around Oliver's neck and kissed him.

نۆليفەر وەلامى دايەوہ: بەلى باشە وادەكەم بۆ خوداحافيزى تۆ
هاتبووم. ديك بە دەرگاكەوہ هەلگەپرا و دەستى لە مى نۆليفەر كرد و
ماچى كرد.

'Goodbye! God bless you!' he said. It was the first time in Oliver's sad little life that another person had blessed him, and he never forgot it.

گوتى: خوداحافيز خودا بتپاريزت. ئەوہ يەكەم جار بوو لەم ژيانە
ناخۆش و خەمناكەى نۆليفەرى بچوك كەسيك نزاى بۆ بكات.
هەرگيز نەمە لە ياد ناكات.

It was eight o'clock now, and Oliver ran. He was afraid that they might 'follow him and catch him. At last he sat down by a big stone. The stone showed that it was just seventy miles from that place to London. London! That great city! Nobody could find him there. He had heard people talk about it.

كاتزمير هه شتی ته واو بوو. ئوليفهر رايکرد. ده ترسا له وهی که له وانیه شوینی بکهون و بیگرن. له کوتايدا له لای بهردیکی گه وره دانیشت. بهرده که نه وه نیشان ده دات که نه و شوینه ته نیا هفتا میل دووره له له ندهن! نه و شاره گه وره! که هیچ کهس ناتوانیت له وئی بیدۆزیتته وه. گوئی ئی بوو خه لک ده رباره ی له ندهن قسه یان ده کرد.

They said that a boy need not be poor and hungry there. It was a good place for a homeless boy to go, he told himself. He jumped to his feet and continued walking.

ده پانگوت: مندا ل له وئی هه ژارو برسی ناییت. ئوليفهر به خوی گوت: نه وئی شوینیکی زۆر باشه بو مندا له بی ماله کان بچن. هه ستایه سه رپییه کانی و به رده وام بوو له پۆیشتن.

Oliver had a piece of dry bread, an old shirt and two pairs of socks. He had a penny, too, that Mr Sowerberry had given him one day when he had been pleased with Oliver's work. 'But these won't help me to walk seventy miles in the winter time,' he thought.

ئۆلیفەر پارچه نانیکى وشك و قه میسینکی کۆن و دوو جووت گۆردوی و دراوینکی له لا بوو که به پرتز ساورینیری پیتی دابوون له کاتی دلخۆش بوون به کارهکانی ئۆلیفهر.

به لّام بیرى کردهوه: که نهوانه یارمه تیدهر نابن بۆ برینی حهفتا میل له م زستانه.

He walked twenty miles that day. He ate only the piece of dry bread, and drank water that people gave him along the road. When night came, he slept in a field. He was frightened at first, and very cold and hungry. But he was tired, and he soon fell asleep and forgot his troubles.

نهو پۆژده بیست میل پۆیشت. ته نهها پارچه نانه وشکه که ی خوارد. له گه ل هه ندیک ئاو که خه لک به درینزایی پنگاکه پینان دابوو. کاتیکیش شه و داهاات له کیتلگه یه ک خهوت. له سه ره تادا زۆر ده ترسا و سه رماو برسی بوو به لّام شه که تیش بوو بۆیه خیرا خهوی لئ کهوت و کیشهکانی له بیر کرد.

Next morning he had to spend his penny on bread. He walked twelve miles that day. Another night in the cold air made him feel worse. His feet hurt, and his legs were weak.

به یانی دواتر پېویست بوو دراوډکه ی خه رج بکات بو کرپنی نان.
نه وړوژه دوانزه میل رږویشتبوو، شه ویکي تر له و که ش و هه و سارده
وای لیکرد هه ست به خرابی بکات، پښه کانی بریندار ببوون و
قاچه کانی شی بېیز ببون.

'As the days passed, he grew weaker and weaker. A man gave him a meal of bread and cheese, and an old lady gave him food and some kind words. Without these, Oliver imagined, he would die on the road.

هه ر که رږوژه کان تیپه رپن، تا دهات بېیز تر و بېیز تر ده بوو.
پیاوټک ژه میک نان و په نیری پیدابوو وه نافرته تیکي پیریش هه ندیک
خواردنی پیدابوو له گه ل هه ندیک وشه ی مېره بان که به بې نه و
شانه نولیفه رپیشبینی ده کرد که بمریت له سه ر شه قام.

Early on the seventh morning, Oliver walked slowly into the little town "of Barnet, a few miles from London. The streets were empty. Oliver sat on a doorstep. He was covered in dust, and there was blood on his feet.

به يانی چه وتهم رۆژ ئۆلیقه ر به هیواشی ده رۆیشت بۆ شارۆچکه
بچوکه که ی بارنیت که چه ند میلک له له ندهن دووره. شه قامه کان
چۆل بوون، ئۆلیقه ر له پیش ده رگایه ک دانیشت. گیانی به تۆز و
خۆل داپۆشرا بوو خوین له قاچه کانی هاتبوو.

Soon people began to pass, but no one offered to help him. He watched a coach and horses go past. It was strange, he thought, that it could travel the distance to London in a few hours. It had taken him a whole week to walk.

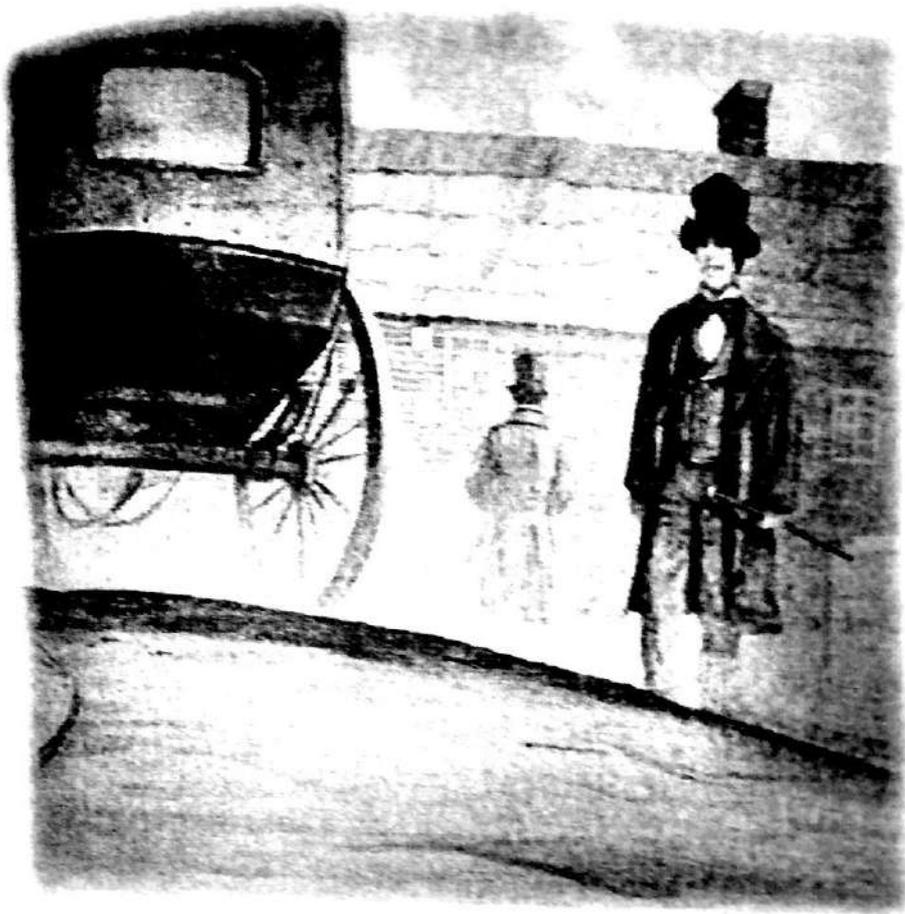
خەنك ھەر زوو دەستيان كرد به تېپەپىن بەلايدا بەلام ھېچ
كەستىك نامادە نەبوو يارمەتى بدات. ئۆلىفھەر سەبرى نەسپ و
عەردبانەيەكى كرد بەوئىدا رۆيشتن. سەير بوو. واى بىر كوردەوہ كە
نەوہ بتوانى گەشت بكات بۆ دورترىن شوئىنى لەندەن لە چەند
كاتزىمىرنكى كەم لە كاتىك دا ئەو تەواوى ھەفتەكەى پىنچوو بە
رۆيشتن.

He did not know what to do, so he just sat there.

Then he saw a boy looking at him. The boy had passed Oliver once and then returned. Oliver raised his head and looked at him. The boy walked across the road to Oliver.

'Hello.' What is the trouble?'

ئەو نەيدەزانى جى بكات تەنھا لە شوئىنى خۆى دانىشتبوو.
باشان كورپىكى بىنى كە سەبرى ئەوى دەكرد. كورپەكە جارىك بە
لاى ئۆلىفھەر دا رۆيشتبوو دواتر گەرايەوہ.
ئۆلىفھەر سەبرى بەرز كوردەوہ و سەبرى كورەكەى كرد. كورپەكە
لەسەر شەقامەكە دەرۆيشت بۆلاى ئۆلىفھەر.
سلاو. كىشە چيە؟

He was a strange boy. He was about Oliver's age, but he behaved like a man. He wore a man's coat, which reached nearly to his feet, and a man's hat.

'What is the matter?' he asked Oliver.

کوربکی نامۆ بوو له ته مه نی نۆلیفه ر بوو، به لام وهك پیاوینك
رهفتاری ده کرد، چاکه تینکی پیاوانه ی له بهر بوو که ده گه یشته نزیکی
قاچه کانی، وه کلاوینکی پیاوانه شی له سه ر بوو.
له نۆلیفه ری پرسی: کیشه ت چیه؟

'I am very hungry and tired,' said Oliver. 'I have been walking for seven days.' His eyes filled with tears.

Seven days!' said the boy. 'Oh, you need food. I will pay for you'; Get up now',

ئۆلىقەرى گوتى: من زۆر برسى و ماندووم، بۇ ماوهى حەوت رۆژە بە
پن رۆيشتووم. چاوه كانى پر بوون له فرميسك.
كورەكە گوتى: حەوت رۆژ! ئۆه، تۆ پيوستت بە خواردنه، هەستە
من پارهكەت بۆ دەدەم.

He helped Oliver to stand up, and took him to an inn. There he bought some bread and meat and something to drink. Oliver had a good meal with his new friend.

يارمەتى ئۆلىقەرى دا تاوهكو هەستيت و برديه ميوان خانەيهك.
لهوئى هەندىك نان و گوشتى بۆ كرى له گەل شتىك بۆ خواردنه وه،
ئۆلىقەرى زەمىكى چاكى له گەل هاوړى تازەكەى خوارد.

'Are you going to London?' asked the strange boy, when Oliver had finished at last.

'Yes.'

'Have you got anywhere to stay? Any money?'

'No. Do you live in London?' asked Oliver.

كاتىك ئۆلىقەر خواردنەكەى تەواو كرد كورە نامۆبەكە پرسى: ئايا
تۆ دەچىتە لەندەن؟

بەئى.

ئايا ھىچ شوئنىكت ھەيە تيايدا بمىنىتەوہ؟ ھىچ پارەيەكت ھەيە؟
نەخىر، لە كورەكەى پرسى تۆ لە لەندەن دەژىت؟

'Yes, I do, when I am at home. I suppose
you want somewhere to sleep tonight?'

'Yes,' answered Oliver. 'I haven't slept
under a roof since I left the country.'

بەئى، كاتىك من دەرۆمەوہ مائەوہ پىموايە تۆ پىويستت بە
شوئنىكت دەبىت تيايدا بخەويت بۆ ئەمشەو؟

ئۆلىقەر گوتى: بەئى لەوہتەى شارۆچكەكەم جىپىشتووہ لە ژىر
سەققىك نەخەوتووم.

'Don't worry about it,' said the boy. 'I am
going to London tonight, and I know an old
gentleman who will give you a bed for
nothing. He knows me very well.'

كورەكە گوتى: نىگەرەن مەبە، من ئەمشەو دەچمە لەندەن، وہ
پياونكى بە تەمەن دەناسم لەوئ شوئنىكت پى دەدات بە خۆرايى،
نەو بەباشى من دەناسىت.

Oliver learned that the boy's name was Jack Dawkins.

As Jack refused to enter London before dark, they did not reach the city until nearly eleven o'clock.

ئۆلىفھەرزانى كە كورە كە ناوى جاك داوكينسە.
جاك رەتیکردەوہ پيش ئەوہى تاريك داييت بچنە ناو لەندەن، بۆيە
ئەوان نەگەيشتنە لەندەن ھەتا نزيكى کاتژمير يانزە.

Oliver followed him down a narrow street into one of the dirtiest places that he had ever seen. The people looked dirty, and some were drunk:

ئۆلىفھەربە دوای كورە كە دا چوو بۆ شەقاميكي تەسك بۆيە كيك
لە پيسترين شوینەكان كە تاوہ كو ئیستا بينيبیتی، خەلكە كەى پيس
دياربوو وە ھەندیکيشيان مەست بوون.

Oliver began to think that he ought to run away. But suddenly Dawkins caught his arm, pushed open the door of a house and pulled him inside.

Dawkins helped Oliver up the dark and broken stairs. He threw open a door and pulled Oliver in after him.

ئۆلىفھەر بىرى كردهوہ كه نهو پئويسته پابكات. به لآم له ناكاو
داوكينس قۆله كانى گرت و پائى پئوهنا دهرگاي خانويكى كردهوہو
ئۆلىفھەرى برده ژوورهوہ. يارمەتى ئۆلىفھەرى دا تا له تاريكى به سەر
قادره شكاوه كاندا سەر كهوت. دهرگايه كى كردهوہو ئۆلىفھەرى له
دواى خۆى پاكيشا ژوورهوہ.

The walls of the room were very dirty. Some meat was cooking over the fire. There was an old man standing by the fire. He was dressed in strange clothes and most of his evil-looking face was hidden by his red hair.

ديواره كانى ژووره كه زۆر پيس بوون، هه نديك گوشت له سەر
ناگره كه ده كولا، پياويكى به تهمەن له لاي ناگره كه دانيشتبوو.
پوشاكيكى سه يرى له بهر بوو، به شيكى زۆرى روخساره
شه رانگتيزه كه ي به پرچه سووره كه ي داپوشرابوو.

Half the time his attention was on his cooking. The rest of the time he was watching a line on which a lot of handkerchiefs were hanging. There were rough beds side by side on the floor. Four or five boys were sitting round the table, smoking long pipes.

نیوهی کاته که سه رنجی له لای خواردن دروست کردنه که ی بوو. وه زۆربهی کاته کانی تر سه پیری نهو ته له ی ده کرد که زۆربهی دهسته سه پره کانی له سه ره له واسر ابوو.

له سه ره زهویه که چه ند جینگایه کی خه وتنی ره قی لی بوو له ته نیشته به کتر، چوار پینج کوپ له ده وری میزه که دانیشتیوون جگه ره ی دریزیان ده کیشا.

‘Fagin,’ said Jack Dawkins to the old man, ‘this is my friend Oliver Twist.’ The old man took Oliver’s hand and said that he hoped to become his friend too. Then the young men with the pipes came round and shook both Oliver’s hands very hard, especially the hand in which he held his handkerchief.

جاک داوکینس به پیاوه پیره که ی گوت فاگین نهوه هاوړپتی منه ئۆلیفه رتویست. پیاوه پیره که دهستی ئۆلیفه ری گرت و گوتی هیواداره بیته هاوړپتی نهویش. دواتر هه موو گه نجه کان ده وری میزه که به جگه ره کانیا نه وه هاتن و به توندی ته و قه یان له گه ل ئۆلیفه ر کرد به تاییه تی نهو دهسته ی که دهسته سه ره که ی خو ی پتی گرتبوو.

One young man was anxious to hang up his hat for him. Another put his hands in Oliver’s pockets to empty them for Oliver before he went to bed.

يەككە لە گەنجەكان بە پەرۆش بوو تا كلاًوھ كەي بۆ ھەلوا سېنت و
يەككەتر دەستی خستە ناو گىرفانەكانى ئۆلېفەر تا بۆي بە تال بىكات
پېش نەوھى بچېتە ناو جىگا.

'We are very glad to see you, Oliver,' said
Fagin. 'Ah, you are looking at those
'handkerchiefs. We put them there ready to
wash. Ha! ha! ha!'

فاگىن گوتى: ئىمە زۆر خۆشحالين بە بينىنى تۆ ئۆلېفەر، ئۆي تۆ
سەيرى نەو دەستەسپرانە دەكەيت، ئىمە لەوئى نامادەمان كىردووه بۆ
شوشتن ها! ها! ها!

The boys all laughed at this, and they began
to have their supper. Oliver ate with them.
Then they gave him a bed on the floor and he
fell asleep immediately.

ھەموو كۆرەكانى تر دەستيان كىرد بە پىكەنن بەمە، پاشان
دەستيان كىرد بە خواردنى نانى ئىوارە، ئۆلېفەر پېش لەگەل نەوان نانى
خوارد. دواتر جىگايەكى سەرزەوئەكەيان پېي دا و يەكسەر خەوى لى
كەوت.

Chapter 5

بەشى پىنجەم

Fagin

فاگىن

Late next morning, Oliver woke from a long sleep. There was nobody in the room except the old man. He was boiling some coffee for breakfast.

درەنگانى بەيانى رۆزى دواتر، ئۆلىفەر لە خەوتكى درىزەهەستا. هېچ كەسنىك لە زوورەكە نەبوو جگە لە پياوھ پىرەكە، قاوھى دەكولاند بۆ نانى بەيانى.

Although Oliver was not asleep, he was not completely awake. He Watched Fagin through half—closed eyes. The old man thought that Oliver was still asleep.

ھەرچەندە ئۆلىفەر خەوى ئى نەكەوتبوو بە تەواوېش ھەلنەستابوو، بە چاوتكى خەوائوويەوھ سەيرى فاگىنى كرد، پياوھ پىرەكە واى بىر كردهوھ كە ئۆلىفەر ھىشتا خەوتووه.

He locked the door and then he pulled out a box from a secret hole in the floor. He placed the box carefully on the table. He then sat down and took an expensive gold watch from the box.

دهرگاکی قفل کرد و دواتر سندوقیکی له چائیکی نهینی لهزهویهکه
دهرهینا و به وریابهوه سندوقهکهی خسته سهر میزهکه و دواتر
دانیشت و سهعاتیکی زتری. گرانبههای له سندوقهکه دهرهینا.

He took out six more watches and looked at them with pleasure. There were also beautiful rings and other lovely jewels in the box.

دواتر شش کاترمیتری دهرهینا و به خوشحالیهوه سهیری کردوه
هروهها هندیك نهنگوستیله و. ئالتونیتیش ههبوو له سندوقهکه

Suddenly he looked up at Oliver's face. The boy's eyes were watching with silent interest. Fagin knew that Oliver had seen what he was doing. -He shut the box quickly, took a bread knife from the table and went over to Oliver.

لهناکاو سهیری دهموچاوی ئولیقههری کرد، چاوهکانی کورهکه به
نارهزویهکی خاموشهوه سهیری دهکرد. فاگین زانی که ئولیقهههوی
بینیوه که چی دهکرد. به خیرایی سندوقهکهی داخست- چهقوی
نانهکهی لهسهرمیزهکه بردو چووه لای ئولیقههه.

‘Why are you awake? What have you seen? Speak, boy! Quick -quick! For your life!’

‘I wasn’t able to stay asleep, sir,’ said Oliver. ‘I am very sorry. I have only just woken up.’

گوتی بۆچی به ئاگایت؟ چیت بینی؟ قسه بکه کوره خیرا، خیرا
له بهر ژبانی خۆت.

ئۆلیقه ر گوتی: زۆر داوای لیبوردن ده که م من تازه ئیستا به ئاگا
هاتم، نه متوانی به خه وتووی بمینمه وه.

‘Did you see any of these pretty things?’ said Fagin.

‘Yes, sir.’

‘Ah!’ said Fagin, putting down the knife. ‘They are mine, Oliver. I am an old man now, and I have nothing else.’

فاگین گوتی: هیچ به ک له وشته جوانانه ت بینی؟
- به ئی گه وره م.

چه قۆیه که ی هینایه خواره وه و گوتی: ئاه! ئه وانه هی من.
ئۆلیقه ر، من پیاوئیکی پیرم و هیچیترم نیه.

At that moment Jack Dawkins came in with another boy called Charley Bates. The four sat down and drank the coffee and ate the hot bread and meat that Jack had brought home.

لهو کاته دا جاک داوکینس هاته ژووره وه له گه ل کورپنکی ترکه
ناوی چارلی بهیتس بوو. هه رچواریان دانیشن قاوو که بیان خوارده وه
نه و نانه گهرم و گوشته شیان خوارد که جاک هی نابویه ماله وه.

'Well, my dears,' said Fagin, 'I hope you have been at work this morning. What have you got, Dawkins?'

'Two 'purses,' said Dawkins, and he gave them to Fagin.

فاگین گوتی: زور باشه نازیزه کانم، هیوادارم ئەم به یانیه له سه رکار

بون. چیت هی ناوه داوکینس؟

داوکینس گوتی: دوو جزدان، جزدانه کانی دایه دهستی فاگین.

'Not very heavy,' said the old man, 'but well made. He is good at his work, isn't he, Oliver?'

'Very good,' said Oliver.

'And what have you got?' said Fagin to Charley.

پیاوه پیره که گوتی: زور قورس نین، به لام باش دروستکراون نه وله

نیشه که ی باشه، وانیه نولیفه ر؟

ئۆلیفەر گوتی: زۆر باشه.

فاگین به چارلی گوت: نهی تو چیت هیئاوه چارلی؟

‘Handkerchiefs,’ replied Master Bates, producing four.

Well, said Fagin, looking at them carefully. ‘They are good ones but they are marked Charley. So we must take out the marks with a needle_ Olive, will learn how to do it.’

به ریز به یس وه لّامی دایه وه و گوتی: چوار دهسته سر.

فاگین به وریایه وه سهیری کردن و گوتی: زۆر باشه، نهوانه باشن

به لّام نیشانه یان له سه ره بویه پیویسته نیشانه کان لابهین به

دهرزیه ک_ ئۆلیفەر فیرده بیئت چون نه وه بکات.

‘Yes, sir,’ said Oliver.

Charley Bates started laughing. ‘He is innocent, isn’t he?’

After breakfast the old gentleman and the two boys played a very strange game. The old man placed a silver box in one pocket of his trousers, a purse in the other, and a watch and a handkerchief in his coat pocket.

ئۆلیفەر گوتی: به آن گه وره م.

چارلی به یس دهستی به پیکه نین کرد و گوتی: نهو زۆر پاک و

بیئاوانه، وانیه؟

دوای نالی به پالی پهاوه پیره که و دوو کورده که پاریه کی زور سه پریان
کرد. پهاوه پیره که سندوقیکی زیوی ده خسته ناو گیرفانیکی
پاننوله که ی و جزدانیک له گیرفانه که ی تری و کانزمنیک و
دهسته سرنکیش له گیرفانی چاکه ته که ی.

He then walked round and round the room
with a stick, like an old gentleman in the
street. He stopped at the door, pretending to
look at a shop window.

دواتر به گۆچانیک له ده وروبهری ژوورده که ده سورایه وه وک
پیاوئکی خانه دانی به ته مه ن له سه ر شه قام. له لای ده رکاکه و دستا
وای داده نا که سه یری په نجه ره ی دوکانیک ده کات.

Then he looked round, worried about
thieves; He often touched his pockets to see if
he had lost something. He did this in a very
funny way, and Oliver laughed until the tears
came to his eyes.

پاشان سه یری ده وروبهری کرد. له دز ده ترساو نیگه ران بوو:
هه میشه دهستی له گیرفانه کانی ددها تا بزانیته هیچی ون نه کردووه.
به شپوهیه کی زور گالته جاری نه مه ی ده کرد و نؤلیقه ر زور پیکه نی تا
فرمینسک له چاوه کانی هات.

All this time the two boys followed close behind Fagin. They moved out of his sight very quickly when he turned round. At last Dawkins stepped on Fagin's foot, while Charley Bates pushed against him from behind. In that one moment they took from him the silver box, purse, watch and handkerchief. If the old gentleman felt a hand in his pockets, he cried out. Then the game began again.

هه موو نهو ماوهيه دوو كوره كه له نزيكه وه شويني فاگين
كه تبوون، كاتيڪ كه ناوري دهوروبهري دايه وه نهوان زور به خيڙايي
جولانه وه به بن نه وهي هيچ شتيڪ ببينيٽ، له كوٽايدا داوكينس
شويني هه نگاهه كاني فاگين كه وتبوو له كاتيڪدا چارلي به يتس له دواوه
خوي پيدا دا و له وكاته دا نهوان سندوقه زيويه كه و جزدانه كه و
كاتزميره كه و دهسته سره كه يان لي برد.
نه گهر پياوه به ته مه نه كه هستي بگردايه كه دهستيڪ له
گيرفانه كانيه تي هاواري ده كرد و پاشان ياربه كه دووباره دهستي پي
ده كرده وه.

They played this game many times, but it ended when two Young ladies' Bet and Nancy, arrived to see the young gentlemen. They stayed and talked for a little time, and then the old man gave them some money and they all went out together.

'Have they finished work, sir?' asked Oliver.

چەندین جار ئەو یاریەیان کرد بەلام یاریەکه کۆتایی پێ هات کاتیگ دوو کچی گەنج بیگ و نانسێ هاتن تا چاویان بە کۆرە گەنجەکان بکەوێت، ئەوان بو کاتیکی کەم مانەووە و قسەیان کرد، پاشان پیاووە پیرەکه هەندیک پارە ی پیدان و ئەوان هەموویان بەیەکەووە روشتنە دەرەووە.

نۆلیفەر گوتی: نایا ئەوان کارەکهیان تەواو کرد، بەرئزم؟

'Yes,' said Fagin, 'unless they find more work while they are out. Is my handkerchief hanging out of my pocket?'

'Yes, sir,' said Oliver.

فاگین گوتی: به ئی هه تا نه و کاته ی له ده ره وه کاری زیاتر ده دۆزنه وه،

نایا دهسته سره که م له ناو گیرفانمه؟

ئۆلیقه ر گوتی: به ئی گه وره م.

'See if you can take it out, like the boys this morning. I mustn't feel anything. Oliver had watched the others carefully. He held up the bottom of the pocket with one hand, and pulled the handkerchief out of it with the other hand.

بزانه تۆ ده توانی ده ربینی وه ک کوره کانی نه م به یانیه؟ من ناییت

ههست به هیج بکه م. ئۆلیقه ر به وریایه وه سهیری نه وانی تری

کردبوو، به دهستیک خواره وهی گیرفانه که ی گرت و به دهسته که ی

تردهسته سره که ی ده رهینا.

'Has it gone?' cried Fagin.
'Here it is, sir,' said Oliver, showing it in his hand.

'You are a good boy, my dear,' said Fagin.
'And now come here. I will show you how to take the marks out of the handkerchiefs.'

فاگین هاواری کرد: نایا بردت؟

نؤلیفه رگوتی: به آن گه وره م، نه وه تا لیتره یه دهسته کانی نیشاندا.
فاگین گوتی: نازیزه که م تو کورپکی زور باشی، نیستا وهره نؤره
پیشانت ددهم که چون نیشانه کان له سه دهسته سره کان لابه دهبت.

Chapter 6

بهشی شه شه م

Oliver Among the Thieves

ئۆلیفه ر له نیو دزه کاندایا

Day after day Oliver stayed in Fagin's room, taking the marks out of handkerchiefs. Sometimes, too, he played the game with Fagin's pockets. At last he began to want fresh air. He asked Fagin to let him go out to work with Dawkins and Charley Bates.

رۆژ له دواى رۆژ ئۆلیفه ر له ژووره کهى فاگین ده مایه وه و نیشانه کان له سه ر ده سته سپره کان لاده برد. هه ندى جاریش یاریه کهى له گه ل گیرفانى فاگین ده کرد. له کو تایدایا ئۆلیفه ر پیتوستى به هه وای پاک هه بوو بۆیه داوای له فاگین کرد که رنکه ی بدات بچیتته دهره وه و کاربکات له گه ل داوکینس و چارلی به ییتس.

One morning Fagin allowed him to go. The three boys left the house, Walking very slowly. Oliver wondered if they were going to work at all. They were just coming out of a narrow street into a square when suddenly

Dawkins stopped. Putting his finger on his lips, he pulled his friends back.

به پانیهك فاگین رینگای پیدای پروات، هه ر سئ کوره که ماله که بیان
جهیشت و زور به هیواشی ده پویشتن، ئولیفه ر سه ری سوپ مابوو که
نایا به راستی نه وان ده چن بو کار کردن. نه وان له شه قامیکی ته سک
چوون بو روبه رنکی چوارگوشه یی کاتیک له ناکاو داو کینس وه ستا.
په نجه کانی خسته ناو ده می، هاو پیکانی گه پانده وه دواوه.

'Quiet!' he said. 'Do you see that old man near the bookshop?'

'Perfect,' said Charley Bates. Oliver looked at them in surprise. The two boys walked across the road and went close behind the old gentleman. Oliver followed them.

گوتی: بیده نگ بن، نه و پیاوه پیره ده بینن له لای دوکانی کتیب
فرۆشه که؟

چارلی به یتس گوتی: زور باشه.

ئولیفه ر به سه رسوپرمانه وه سه یری نه وانی کرد. هه ردووکیان له
رینگاکه په رینه وه و چوونه نزیک پیاوه پیره که. ئولیفه ریش شوئنیان
کهوت.

The old gentleman had white hair and gold glasses. He carried a stick under his arm. He

had taken a book from a shelf in front of the shop and he stood reading it.

بیاوه پیره که پرچنکی سبی هه بوو چاویلکه به کی نالتولی له چاو
بوو، کوجاننکی له زیر قوله گانی هه لگرتبوو.
کتیبه کی له ره هه به کی پیش دوکانه که دهره پنا بوو راوه ستابوو
ده بخوننده وه.

Oliver was shocked when he saw Dawkins put his hand into the old man's pocket and take out a handkerchief. Dawkins gave it to Charley Bates and they both ran away.

نؤلیقه ره چه په سا. کاتیک بینی داو کینس دهستی خسته ناو گیرفانی
بیاوه پیره که و دهسته سره که ی دهره پنا. دایه چارلی به ییتس و
هه ردوو کیان رایانکرد.

In a moment, Oliver understood the mystery of the handkerchiefs and the Watches and the jewels and Fagin's games. He stood for a moment, full of fear, and then he too began to run.

لهو کاتمه دا ئۆلیقه له نهینی دهسته سپره کان و کاتزمیره کان و ئالتونه کان و یازبه کهی فاگین تیگه یشت، بو ماوه یه ک به ترسه وه وهستا و دواتر نهویش دهستی کرد به را کردن.

The Old gentleman put his hand in his pocket. He did not find his handkerchief, so he turned round. When he saw Oliver running away, he thought of course that the boy had stolen his handkerchief.

'Stop, thief!' he shouted, and ran after Oliver. بیاوه پیره که دهستی خسته ناو گیرفانی و دهسته سپره کهی نه دوزیه وه بویه مهیری دهوروبه ری کرد کاتیک بینی ئۆلیقه ر پاده کات وای بیر کرده وه که بیتگومان نه و کوره دهسته سپره کهی دزیوه. هاواری کرد: بو دهسته دز! به دوای ئۆلیقه ر دا رایکرد.

Everybody in the street joined him in the chase. 'Stop, thief,' they cried. Even Dawkins and Charley Bates began to shout 'Stop, thief!' and run after Oliver too.

هه موو خه لکی سه ر شه قامه که له گه ل نه و ده ستیان کرد به
پاکردن به دواي ئوليفهر و هاواريان ده کرد: بوهسته دز، ته نانه ت
(داوکينس و چارلی به يتس) يش ده ستیان کرد به پاکردن به دواي
ئوليفهر، هاواريان ده کرد: بوهسته دز.

Then someone hit Oliver and he fell to the ground. A crowd collected round him. Oliver lay, covered with dust, and bleeding from the mouth. He looked a wildly at all the faces that surrounded him.

که سيک له ئوليفهري دا و ئوليفهر که وته سه رزه وي. قه ره بالغيه که
له ده وری نه و کۆبونه وه. ئوليفهر له سه رزه وي که وتبوو به تۆزوخۆل
داپۆشرا بوو وه خوین له ده می ده هات و زۆر به درنده يه وه سه يری
روخساره کانی ده وروبهری خۆی ده کرد.

'Is this the boy?' they asked the old gentleman.

'Yes,' said the old gentleman, 'I am afraid it is. Poor boy! He has hurt himself' A police constable pushed through the crowd and seized Oliver by the neck. 'Get up!' he said.

له پیاوه پیره که بیان پرسى: ئایا نه وه کورپه که یه؟
پیاوه پیره که گوئی: به ئی، به داخه وه نه وه خۆبه تی کورپی داماو
نازاری خۆی دا.

نەفسەرنكى پۇلىس ھاتە ناو قەرەبالغىيەكە و مى ئۆلبىفەرى كرت و
گوتى: ھەستە سەرپى.

'It wasn't me, sir. It was two other boys,'
said Oliver. 'They are here somewhere.' But
Jack and Charley had disappeared.

ئۆلبىفەر گوتى: بەرئىزم نەوہ من نەبووم دوو كورپەكەى تر بوون.
لېرە لە شوتنېكن، بەلام جاك و چارلى ديارنە مابوون.

'Oh, no, they aren't,' said the constable.

'Don't hurt him,' said the old gentleman. 'I
am not really sure that this boy took the
handkerchief.'

نەفسەرى پۇلىسەكە گوتى: ئۆو نەخېر. ئەوان لېرە نېن.
پياوہ پېرەكە گوتى: تكايە نازارى مەدە من دئنيا نيم لەوہى كە نەم
كورپە دەستەسپرەكەى بردووه يان نا.

The constable pulled Oliver along the street
to the police station. Oliver was too frightened
to speak.

'There is something in this boy's face that
interests me,' said the old gentleman to
himself. 'Is he innocent? Where have I seen a
face like that before?'

نهفسهري پۇلېسه كه به درېزايي شه قامه كه تاوه كو بنكه ي پۇلېس
نۇلېفهري به دواي خۇيدا راكيشا، نۇلېفهري زور ترسابوو نه يده تواني
قسه بكات.

بهاوه پره كه له دلي خۇيدا گوتي: شتيك له پووخساري نهو كوره
هه به كه زور به دلمه، ناپا نهو بيتاوانه؟ پيشتر پووخسارنكي وام
له كوي بېنيوه؟

Suddenly a man in an old black suit rushed into the police station. 'Stop, stop!' he cried. 'Stop a moment!'

'What is this? Who are you?' asked the constable.

له ناكاو بېاوتك كه جليكي ره شي كوني له بهر بوو رايكرده ناو بنكه ي
پۇلېسه كه و هاواري كرد: بوهسته، بوهسته، خوله كيك بوهسته.
نهفسه رده كه پرسى نهوه چيه؟ تو كيي؟

'I own the bookshop,' replied the man, 'and I saw what happened. There were three boys—two others and this one. Mr. Brownlow was reading and another boy took his handkerchief. This boy did nothing. He watched and looked surprised.'

بهاوه كه وهلامى داپه وه گوتي: من خاوه لي كتبخانه كه م، بېنيم كه
هي پوويدا، سني كور له وي بوون، نهو كوره له گه ل دوو كوپيتر، به پريز

براونلو کتبی ده خوینده وه و کوریتی تر دهسته سرپه که ی برد، نه م
کوره هیچی نه کرد نه مه سهیری ده کرد و سه رسورماو دیار بوو.

'Then the boy must go free,' said the constable. He took his hands off Oliver, and the boy fainted.

'Poor boy, poor boy!' said Mr. Brownlow, the old gentleman. 'Call a carriage,' somebody, please. At once!'

نه فسه ره که ش گوتی: که واته نه و کوره پیویسته نازاد بکرت.
دهستی نولیفه ری به ردا و نولیفه ره له هوش خوی چوو.

به رتیز براونلو، پیاوه پیرکه گوتی: نای کوری داماو، کوری داماو!
تکایه به کیک بانگی گالیسکه یه ک بکات هه رنیستا.

A carriage came. Oliver was placed on one of the seats. The old gentleman got in and sat beside him. They rode away until the carriage stopped in front of quiet London Street.

دهست به جی گالیسکه که گه یشته، نولیفه ره له سه ر کورسیه ک
جیگیر کراو پیاوه پیره که ش چوو ناو گالیسکه که و له ته نیشت
نولیفه ره دانیشته. گالیسکه که یان لیخوری هه تا کاتیک گالیسکه که
له پیش خانوتکی زور خوش له شه قامیکی هیمنی له ندهن وه ستا.

Oliver was taken into the house and put to bed. When Dawkins and Charley Bates arrived home, Fagin was waiting for them.

نؤلیفه ر بردرایه ژووره وه و خرابه ناو چیکا.
کاتیک داوکینس و چارلی به پتس گه پشتنده وه مال. فاکین
چاوه پروانی نه وانی ده کرد.

'Where's Oliver?' he said with an angry look. The young thieves looked at him, but they said nothing.

'What has happened to that boy? Cried Fagin, quickly pulling Dawkins towards him. Speak or I will kill you!'

'A police officer took him away,' answered Dawkins.

به پروو خسارتک تورپه یه وه گوتی: کوانی نؤلیفه ر؟ دزه گه نجه کان
سه یری نه ویان کرد به لام هیچیان نه گوت.

فاکین هاواری کرد: چی به سه ر نه و کوره هاتووه؟
داوکینسی به خیرایی پراکیشا به رده می خوئی و گوتی: قسه بکه
نه گینا ده تکوژم!

داوکینس وه لامی دایه وه و گوتی: نه فسه رینکی پولیس نه وی برد.

He pulled himself free and took a knife from the table. Fagin picked up a cup and threw it at Dawkins's head. It missed him and nearly hit a

man who was entering the room. Who threw that at me?' said a deep voice.

داوڪينس خوی له دهستی فاگین رزگار کرد و چه قویه کی له سهر
میزه که برد. فاگین کوپینکی هه لگرت و له سهری داوڪینسی گرت،
کوپه که به داوڪینس نه کهوت خه ریک بوو به پیاوئیک بکه ویت که
دههاته ژورده وه. دهنگینکی گه وره گوتی: نه وه کئ بوو نه مهی له من
گرت؟

He was a strong man of about thirty—five, with dirty clothes and angry eyes. A white dog followed him into the room. Its face was scratched and torn in twenty different places.

What are you doing to those boys, Fagin?' The man said. 'I am surprised they don't murder you.'

پیاوه که که سینکی به هیژی نزیکی ته مه ن سی و پینج سال بوو
هه روه ها جلیکی پیسی له بهر بوو چاوه کانی توره بوون، سه گینکی
سهی شوئنی کهوت بو ناو ژوره که. روخساری به بیست شوئنی جیاواز
بریندار کرابوو.

گوتی: فاگین چی له و کوپانه ده که ی؟ سه رم سوپماوه که نه وان
تونا کوژن.

'Quiet' Mr. Sikes,' Said Fagin. Don't speak so loud.'You seem angry today.'

Perhaps I am,' said Bill Sikes. 'Give me a drink, Fagin. And don't put poison in it,' he added as a joke.

فاگين گوٽي: بيٺهنگ به، سايڪس ناوا به دهنگي بهرز قسه مهكه.

تونه مڙو ٽوره دياريت.

بيل سايڪس گوٽي: به ٽي له وانه يه واهم، خواردنه وه به کم پي بده

فاگين، دواتر به گالته گوٽي به لام زهري ٽينه كه يت.

While Sikes was drinking beer, Jack Dawkins told them about Oliver. He explained how he had been caught.

'I am afraid,' said Fagin, 'that the boy may tell the constable about us. We must find him.'

كاتىك سايكس مەى دەخواردەو، جاك داوكىنس سەبارەت بە ئۆلىفەر قسەى بۆ كۆردن و پروونى كۆردەو كە چۆن ئەو دەستگىر كراو. فاگىن گوتى: دەترسم، لەوانەىە ئەو كۆرە دەربارەى ئىمە بە ئەفسەرى پۆلىس بلىت، دەبىت ئەو كۆرە بدۆزىنەو.

But none of them wanted to go near a police station.

The door opened and Bet and Nancy came in. 'Ah!' said Fagin. 'Bet will go, won't you, my dear?'

'Where?' said Bet. 'To the police station to find Oliver. He has been taken away and we must get him back.'

بەلام هىچ كام لەوان نەياندەو بىست نىك بىكەى پۆلىس بىكەون.
دەرگا كە كراىەو و نانسى و بىت هاتنە ژوورەو. فاگىن گوتى: ئۆى
بىت تۆدەچىت، وانىە نازىزە كەم؟
بىت گوتى: بۆ كۆى؟

بۆ بىكەى پۆلىس بۆ دۆزىنەو ئۆلىفەر، ئەو دەستبەسەر كراو
و ئىمەش پىو بىستە ئەو بىگە پىننىنەو.

'No,' said Bet.

'Nancy, my dear,' said Fagin. 'What do you say?'

'No,' said Nancy.

'She will go, Fagin,' said Sikes, looking at her angrily.

بیت گوتی: نه خیر.

فاگین گوتی: نانسی نه زیزه که م تو چی ده لییت؟

نانسی گوتی: نه خیر.

سایکس به توره بییه وه سه یری نانسی کردو گوتی: فاگین نانسی

ده چیت.

So Nancy agreed to look for Oliver. In clean clothes and with a little basket, she looked very sweet.

'Oh, my poor, dear little brother, Oliver!' cried Nancy, pretending to weep.

بۇيە نانسى رازىبوو بۇ گەران بەدوای ئۆلىفەر، نانسى بە جلى پاك و مەبەتەيەك لە دەستى زۆر شيرين دياربوو، وای نيشاندهدا كه دهگريت و هاواری دهکرد ئای برا داماوەكەم، برا نازیزهكەم ئۆلىفەر.

'What has happened to him? Where have they taken him? Oh, please tell me!'

'Very good!' said Fagin. 'You are a fine girl, Nancy. Go and see the constable now.'

جى بەسەر هاتووہ؟ بۇ كوئيان بردووہ؟ ئۆہ، تكايە پيم بلىن.
فاگين گوتى: زۆرباشە، تۆ كچىكى زۆر باشيت نانسى، ئىستا برۆ بۇ
لاى ئەفسەرى پۆلىسەكە.

Nancy returned quickly. 'A gentleman has got him,' she said. 'Dawkins took the man's handkerchief. But the police don't know where he lives.'

نانسى به خيراى گه پايه وهو گوتى: پياويكى به پرنز نهوى بردووه،
داوكينس دهسته سري پياوه كهى بردبوو به لام پوليسه كان
نه يانده زانى نه وه له كوئ دهژى.

‘We must find him!’ cried Fagin. ‘Charley,
you must watch that bookshop every day.
I shall shut this house tonight. It isn’t safe
here. You know where to find me. Don’t stay
here, my dears. And find Oliver!’

فاگين هاواري كرد: ئيمه پيوسته نهو بدوزينه وه، چارلى تو
پيوسته هه موو روظنك چاوديري نهو كتبخانه يه بكهيت، من
نهمشه وه نه ماله داده خه م ئيره سه لامهت نيه، ئيوه ده زانن له كوئ
من ده دوزنه وه، ليره مه مينه وه نازينه كانم، ئوليفه ر بدوزنه وه.

Chapter 7

بهشی چهفتهم

A Better Home

مالیکی باشتر

Oliver stayed in bed in Mr. Brownlow's house for several weeks. He was quite ill. When he was a little better, he was able to sit in a chair and talk to Mrs. Bedwin. She was an old lady who looked after the house for Mr Brownlow. His new friends were very kind to him. Mrs Bedwin smiled at him and she fed him well.

بۆ ماوهی چەند ههفتهیهك ئۆلیقههه له ناو جیگا مایهوه له مائی بهرئز براونلۆ. زۆر نهخۆش بوو، کاتیک کهمیک باشتر بوو توانی لهسه رکورسی دابنیشیت و قسه بۆ خاتوو بیدوین بکات، خانمیک بهتەمەن بوو که چاوه دیری مائی بهرئز براونلۆی دهکرد. هاوړئ تازهکانی ئۆلیقههه زۆر مپههه بان بوون له گه ئی، خاتوو بیدوین زهرده خه نهی بۆ ده کرد و به باشی خواردنی پخ ده دا.

One day he was carried downstairs to Mrs Bedwin's room. He stared at a picture of a lady on the wall. "Are you fond of pictures, dear?" said Mrs. Bedwin. "I don't know," said Oliver.

رۆزنىكىيان ئۆلىقىھەريان ھەنگرت بۇ خوارەوھ بۇ ژوورەكەى خاتوو بېدوین، لەھوكاتەدا ئۆلىقىھەر چاوى بېرىبويە وینەى خانمىك لەسەر دیوارەكە.

خاتوو بېدوین گوتى: ئايا تۆ خولیاى وینەیت، ئازىزەكەم؟
ئۆلىقىھەر گوتى: نازانم.

'I have seen very few. That lady has a beautiful face! But her eyes look so sad and they follow me when I move. 'Oh!' cried the old lady. 'Don't talk in that way, child. You are weak after your illness. Let me move your chair, and then you won't see it.'

من زۆر كەم وینەم بېنیوھ، ئەھ خانمە پرووخسارىكى جوانى ھەيە!
بەلام چاوهكانى زۆر خەمبار ديارن و سەرنجم دەدەن كاتىك دەجولئىم.
خانمە بەتەمەنەكە گوتى: ئۆھ! ئاوا قسە مەكە مندال، لە دواى
نەخوشیەكەتەوھ بېپىزىت، بوھستە با كورسیەكەت بچولئىنمەوھ،
دواترتۆ چىتروینەكە نابىنى.

Then Mr. Brownlow came down to see Oliver. As they were talking, Mr. Brownlow looked at the picture. 'Mrs. Bedwin!' he cried suddenly. 'Look there!' As he spoke, he pointed to the picture above Oliver's head and then to the boy's face. The eyes, the head, the mouth—they were exactly the same.

لهوگاتهی نهوان قسهیان دهکرد بهرپرز براونلو هاته خوارهوه تا چاوی به ئولیفه ر بکه ویت، بهرپرز براونلو سهیری ره سمه کهی کرد و لهناکاو هاواری کرد: خاتوو بیدوین سهیری نیره بکه! لهکانی قسه کردندا نامازهی بۆ ره سمه کهی سه ر سه ری ئولیفه رو دواش بۆ رووخساری ئولیفه ر کرد، چاوه کانی، سه ری، ده می نه وانه رتک وهک بهک و ابوون.

The next day, when Oliver came down to Mrs. Bedwin's room for breakfast, the picture had gone.

'Why have they taken it away?' he asked.

'It seemed to upset you, child,' said Mrs. Bedwin.

'Oh, no, it didn't upset me,' said Oliver. 'I liked it.'

'Well,' said the old lady, 'we will hang it up again when you are better.'

رۆزى دواتر كاتىك ئۆلىقەر ھاتە خوارەوہ بۇ ژورەكەى خاتوو
بېدوين بۇ نانى بەيانى، رەسمەكە لابردرابوو.
ئۆلىقەر پىرسى بۆجى رەسمەكەيان لابردووہ؟
خاتوو بېدوين گوتى: وادياربوو تۆى بېزار كىردبوو مندال.
ئۆلىقەر گوتى: ئۆہ، نا، منى بېزارنە كىردبوو، ھەزم لىي بوو.
خانمە بەتەمەنەكە گوتى: باشە دووبارە ھەلپدەواسىنەوہ كاتىك
تۆباشتر بوويت.

Oliver soon grew strong and well. He was very happy in Mr Brwonlow's house. Everything was quiet, tidy and clean. Mr Brwonlow bought him new clothes and a pair of shoes.

ئۆلىقەر خىرا باش و بەھىز بوو، زۆر دلخۆش بوو لە مالى بەرىز
براونلو، ھەموو شتىك پاكو خاوتىن بوو، بەرىز براونلو جلى نوئى بۇ
كپىن لەگەل جوتىك پىلاوى نوئى.

One day Mr Brwonlow called Oliver to his room. The room was full of books and Mr. Brwonlow was sitting at the window, reading. He told Oliver to come and sit down. He asked the boy what he wanted to do in the future.

رۆزىك بەرىز براونلو ئۆلىقەرى بانگ كىردە ژورەكەى. ژورەكە
پىروو لە كىتب، بەرىز براونلو ش لەلاى پەنجەرەكەوہ دانىشتبوو

كۆنۈ دەخوتىندە، بە ئۆلىقىمىرى گوت وەرە دانىشە، لە ئۆلىقىمىرى
پىرى دەپمونت ھى بىكات لە داھاتوودا.

'Please let me stay with you, sir,' cried
Oliver. 'Please don't send me away! Let me be
a servant in your house!'

'My dear child,' said the old gentleman.
'You can stay. I will never send you away
unless you give me a reason.'

ئۆلىقىمىرى گوتى تىكايە رىنگام بدە لە گەل تۆ بىمىنمەوہ گەورەم، تىكايە
من رەوانە مەكەوہ رىنگە بدە بىمە خزمەتكار لە مائەكەت.

پىاۋە بەرتزەكە گوتى مىندالە ئازىزەكەم تۆ دەتوانى بىمىنیتەوہ، من
ھەرگىز تۆ دەرنەكەم مەتا تۆ ھۆكارىكىم نە دەيتى.

'I never, never Will, sir, replied Oliver.

'But let me hear your story Oliver where did you come from? Who looked after you when you were small, said Mr. Brownlow?

ئۆلىفەر وہ لآمی دایه وه: من هه رگیز وانا که م به پرنزم.
به پرنز براونلو گوتی: باگویم له چیرۆکه که ت بیت ئۆلىفهر، له کوی
هاتووی؟ کئ ناگادارت بوو کاتیک تۆ بچووک بووی؟

Oliver began to cry, and then he started to tell Mr Brownlow about Mr Bumble and the workhouse. There was a knock on the door. It was Mr Grimwig, a friend of Mr Brownlow, and he had come to tea. Mr Grimwig was a large man in a blue coat and a white hat.

ئۆلىفهر دهستی کرد به گریان و دواتر دهستی کرد به قسه کردن
دهرباره ی به پرنز به مبل و کارگه که بۆ به پرنز. براونلو.
له ده رگا که درا و به پرنز گرمویگ بوو هاوړتی به پرنز. براونلو هاتبوو
بۆ چا خواردنه وه
به پرنز گرمویگ پیاوینکی گه وره بوو چاکه تینکی شین. و کلاوینکی سبی
له سه ر بوو.

'Shall I go, sir?' said Oliver.

'No, stay here', said Mr Brownlow. 'This is young Oliver Twist, the boy I told you about, he said to Mr Grimwig. Oliver bowed.

ئۆلىفهر گوتی من ده توانم برۆم گه وره م؟

به پرنز براونلو گوتی نه خیر لیره بمینه وه به به پرنز گرمویگی گوت
نه وه ئولیفه ر توستی گه نجه نه و. کوره ی که بوم باس کردیت
ئولیفه ر چه مایه وه.

Mr. Grimwig looked at Oliver. He knew that his friend Mr. Brownlow was very kind. He was afraid that the street boy might cheat or deceive him.

به پرنز گرمویگ سهیری ئولیفه ری کرد، دهیزانی که به پرنز براونلوی
هاورپی زور مپه ره بانه بویه ده ترسا له وه ی که مندائی سه ر
شه قامه کان هه لیبخه له تینن و فیلی ئی بکه ن.

‘So this is the boy, is it?’ he said. ‘And where does he come from? Who is he? When are we going to hear?’

‘Tomorrow morning,’ said Mr. Brownlow. ‘Come to me tomorrow at ten o’clock, Oliver, and we will talk about it.’

‘Yes, sir.’

گوتی که واته نه وه کوره که یه وایه؟ له کوئی هاتوو ه؟ کییه؟ که ی
نه وانه مان کوئی ئی ده بیئت و ده زانین؟

به پرنز براونلو گوتی: سبه ی به یانی، سبه ی کاتزمیر ده وه ره بۆ لام
نیمه له گه ل ئولیفه ر باسی نه وانه ده که یین.
به ئی گه وره م.

Mr. Grimwig whispered to Mr. Brownlow.
'You trust people too easily, my good friend.'

'He is not lying to me,' said Mr. Brownlow.
بەرزىز گرىموىگ بە كوتى بەرزىز براونلۆى چىرىاندو كوتى: تۆزۆر بە
ئاسانى متمانە بە خەلك دەكەپت ھاوپى باشەكەم. بەرزىز براونلۆ
كوتى ئەو درۆ لەگەل من ناكات.

'If he is not, said Mr. Grimwig, 'I will eat
my head!' at that moment, Mrs. Bedwin came
in with some books.

'These books must go back to the shop this
evening, sir,' she said.

بەرزىز گرىموىگ كوتى ئەگەر ئەو درۆ نەكات من سەرى خۆم
دەخۆم. لەوكاتەدا خاتوو بېدووين ھاتە زوورەوہ لەگەل ھەندىك
كتىب. كوتى ئەم كتىبانە پىويستە ئەم ئىوارەيە بگەرىندىرتنەوہ بۆ
كتىبخانەكە بەرىزم.

'Send Oliver with them,' said Mr Grimwig.
'If you can trust him, he will take the books
back for you. 'Yes, let me take them, please,
sir,' said Oliver. 'I'll run all the way, sir.'
'Yes,' Mr Brownlow said to Oliver.

بەرزىز گرىموىگ كوتى ئۆلىفەر بنىرە ئەگەر متمانە بەو دەكەپت ئەو
كتىبەكانت بۆ دەگەرىنتىتەوہ. ئۆلىفەر كوتى بەئى بەرىزم تكايە رىنگام
يىندە بيانگەرىنمەوہ، تەواوى رىنگاكە بە پاكردن دەچم.

'You will have to pay the man at the bookshop four pounds. Here is a five pound note. You must bring me back a pound 'Yes, sir,' replied Oliver. He put the money safely in his pocket, placed the books carefully under his arm, bowed and left the room.

بە پرىزىر براونلۆ گوتى: باشە نۆلىشەر تۆ دەبىت چوار پاۋەندىش بدەپتە
پاۋەكەى كىتەبخانەكە، بگرە نەۋە چەكىكى پىنج پاۋەندىپە تۆ
پىۋىستە پاۋەندىكىم بۆ بگەرئىتتەۋە.

نۆلىشەر ۋەلامى داپەۋەۋ گوتى: باشە كەۋرەم. پارەكەى خستە ناۋ
گىرفانى ۋ كىتەبەكانىشى بە ۋرىايەۋە خستە ژىر قۆلەكانى چەماپەۋە ۋ
زۋورەكەى جىچىشت.

'He will be back: in twenty minutes,' said Mr. Brownlow. He took out his watch and put it on the table.

'Oh, you really expect him to come back, do you?' said Mr. Grimwig.

بە پرىزىر براونلۆ گوتى: لەماۋەى بىست خولەك دەگەرئىتتەۋە،
كاترەمىزەكەى دەرھىناۋ خستىە سەر مېزەكەى.

بە پرىزىر گرىمۋىگ گوتى: ئۆى، ھەر بەپراستى تۆ پىشېبىنى نەۋە دەكەبت
بگەرئىتتەۋە؟

‘That boy has new clothes, good books under his arm and a five pound note in his pocket. He will join his old friends, the thieves, and laugh at you if he returns to this house, I will eat my head!’

ئەو كۆپرە جلیكى نوئی لە بەردایە و كتیبی چاكیشی لە ژێر دەستە لە گەئ پینج پاوەند لە گیرفانە كانی. ئەو دە چیتەو لەی هاوپی دزە كانی و بەتۆ پیدە كەنن، ئە گەر ئەو بگەریتەو ئەو ماله ئەوا من سەری خۆم دەخۆم.

Chapter 8

بهشی ههشتم

Back among the Thieves

گه،اتهوهی بو ناو دزه کان

Oliver was walking towards the bookshop when he heard a young Woman shouting, 'Oh, my dear brother!'. 'He felt a pair of arms round his neck. 'Who is that?' he cried. Why are you stopping me?'

نۆلیقه ربهردو دووکانی کتیب فرۆشه که دهرویشت کاتیک گوئی له نافر دتیک بوو هاواری دهکرد: نای برا نازیزه که م! نۆلیقه رههستی کرد دوو دهست له دهوری ملیهتی هاواری کرد. نهوه کتیه؟ بوچی دهمودهستینی؟

'I have found him!' cried the young woman. 'OH, Oliver! Oliver! You are a bad boy. I have suffered so much!'

'Young Oliver?' cried Bill Sikes, coming out of a shop with his white dog. 'Come home to your poor mother, you young fool. Come home at once.'

ئاقىردتە گەنجەكە ھاۋارى كىرد: دۆزىمەۋە! ئۆي، ئۆلىقشەرا! ئۆي
ئۆلىقشەرا! تۆكۈپتىكى خىراپ، ى من زۇرئازارم چەشت.
بىل سايكس لە دوكانىك ھاتە دىردەۋە لەگەل مەگە سىپەكەى و
ھاۋارى كىرد: ئۆلىقشەرى بچوك؟ ودرە مائەۋە لاي دايكە ھەژارەكەت،
مىندالى گىل، ھەرتىستا ودرە مائەۋە.

People watched and called to Oliver, 'Yes, you bad boy! Go home to your poor mother and father!'

'What are these books?' cried Bill Sikes. 'Have you been stealing?' He tore the books from Oliver and hit him.

خەنكەكە مەپىرىان كىردو بە ئۆلىقشەرىيان گوت: بەئى تۆنەى كۆپى
خىراپ بىرۆۋە مائەۋە بۆلاى ئەو دايك و باوكە ھەژارەت.

بیل سائیکس هاواری کرد: نهو کتیبانه چین؟ نایا دزیت ده کرد؟ له
نؤلیقهری داو کتیبه کانی دراند.

What could one poor child do against all this? He was pulled by his collar through the narrow streets.

مندائیکی داماو چی پڻ ده کرتت به رامبه ر نهو هه موو شته؟
نؤلیقه ر به ناوشه قامه که دا به یه خه ی پاکیشرا.

Night came. At Mr. Brownlow's house, Mrs. Bedwin stood at the open door. The two old gentlemen sat upstairs, waiting in silence with the watch on the table between them.

شهو داهات له مائی به پرتز براونلو، خاتوو بیدوین له لای ده رگای
ده ره وه ستابوو، دوو پیاوه به ته مه نه که ش له سه ره وه دانیشتبوون،
به بیده نگی چاوه پرتیان ده کرد له گه ل کاترمیتریک له سه ر میزه که ی
نیوانیان.

Nancy and Bill Sikes ran through the streets with Oliver. After half an hour they came to a very dirty, narrow street. Oliver did not know where he was. Sikes rang a bell, the door opened, and all three quickly went inside the house.

نانسی و بیل و سایکس له گهل ئوليفهر به ناو شه قامه کان پايان کرد. دواي نيو کاتزمير چوونه شه قاميکي پيسي ته سک، ئوليفهر نه يده زانی له کونيه. سایکس جه ره سيکی ليدا، ده رگاکه کرايه وه وهه رسيکیان به خيرايبی چونه ناو ماله که.

It was dark inside. Sikes pulled Oliver down some stairs and opened the door of a dirty room at the back of a kitchen. Fagin and the boys were there.

ژووره که تاريک بوو، سایکس ئوليفهري له سه رچه ند قاندرمه يه ک پراکيشا خواره وه وه ده رگای ژوورينيکی پيسي کرده وه له دواوه ی چيشخانه که، فاگين و کوره کان له وي بوون.

‘Look at his clothes, Fagin!’ laughed Charley Bates. ‘And books too! He is a little gentleman now!’

'I am glad to see you,' Fagin said. 'And you are looking so well. Jack will give you another suit, my dear- you mustn't spoil that Sunday suit.'

چارلى بەيتس پىكەنى: فاگىن، تەماشاي ئەو جلانە بىكە، ھەرودەما كىتەبەكانى! ئىستا پياۋىكى بچوكى بەرپىزە. فاگىن گوتى: خوشحالم بە بىنىنت، ۋە تۆزۇر باش ديارىت، جاك جلىكى تىرت دەداتىن نازىزەكەم، تۆ نايىت ئەۋقاتەى رۆزى يەك شەمانت خراب بىكەيت.

At that moment Jack Dawkins pulled out Mr. Brownlow's five pound note from Oliver's pocket.

'What's that?' said Sikes, stepping forward as Fagin seized the note. That's mine, Fagin.'

لەۋكاتەدا جاك داۋكىنس چەكە پىنج پاۋەندىكەى بەرپىز براۋنلۆى لە گىرفانى ئۆلىقەردەرهىنا.

سايكس گوتى: ئەمە چىە؟ كە فاگىن چەكەكەى ۋەرگرت، سايكس بۆ پىنشەۋە ھەنگاۋى ناۋ، فاگىن ئەۋە ھى منە.

'No, No, my dear,' said Fagin. 'Mine, Bill, mine. You can have 'the books. 'If that money isn't mine, I will take the boy back,' said Sikes. Nancy and I got him for you. Give us that money, you evil old man.'

فاگین گوتی نا، نا، نازیزه گەم، ئەووە هی منە تۆ دەتوانی کتیبەکان
ببە، ساپکس گوتی: ئەگەر ئەو پارەبە بۆ من ئەبێت من گۆرەگە
دەگەرئەمەو، من و نالسی ئەومان بۆت هێنا، ئەو پارەبە بدە ئێمە
ئەى پیاوی ئەگرسى پیر.

He took the note from Fagin's fingers. 'That is for our work,' he said. 'You can keep the books;

'They belong to the kind old gentleman who took me to his house, said Oliver, falling on his knees at Fagin's feet. 'He looked after me when I was ill

چەكەكەى لە دەستی فاگین برد و گوتی: ئەووە بۆ کارەكەى ئێمەبە،
تۆ دەتوانی کتیبەکان ببەیت.

نۆلیفەر گوتی: ئەوانە هی پیاوێ مێرەبانە بەتەمەنەكەبە كە منی
بردەووە بۆ مائەكەى خۆى، كەوتە سەر ئەژنۆ و قاچەكانى فاگین، ئەو
ناگادارى من بوو كاتێك ئەخۆش بووم.

Please send them back. He will think I stole them. Oh, please send them back!

'The boy is right,' said Fagin. 'Ha, ha!' He laughed and rubbed his hands together. 'It couldn't be better for us!'

تکایه نهوانه بگه رتنه وه، نهو وایر دهکاته وه من نهوانه م دزبیت،
تکایه نهوانه بگه رتنه وه!

فاگین به پیکه نینه وه کوتی: کوره که راست دهکات، دهسته کانی له
دهوری به ک سوړاند. نهوه بو نيمه باشر نابیت.

Now Oliver understood. He jumped quickly to his feet and shouted for help. He ran from the room, but Fagin and the other boys soon brought him back.

نیستا نولیفه ر تیگه یشته به خیرایی هه ستایه سه ر پڼ و داوای
یارمه تی کرد، له ژووره که رایکرد به لام فاگین و کوره کانی تر خیرا
نهویان هیئایه وه.

‘Keep the dog away!’ cried Nancy. ‘He will tear the boy to pieces!’ Sikes pushed Nancy violently to the other side of the room.

نانسی هاواری کرد: سه گه که دوور بخرنه وه! نه گینا نهو کوره
پارچه پارچه دهکات! سایکس به توندوتیژیته وه پالی به نانسی وه نا بو
لایه که ی تری ژوره که.

‘So you want to get away, my dear, do you?’ said Fagin to Oliver, taking up a stick. ‘You want to get help? You would like to send for the police, perhaps? We will soon stop that.’

فاگین گۆچاننىكى ھەلگرت و بە ئۆلىفھەرى گوت: تۆ دەتەوئیت
پابكەى نازىزەكەم، تۆ دەتەوئیت؟ دەتەوئیت داواى پارمەتى بكەپت؟
لەوانەبە ھەزىكەپت بەدواى پۇلىس دا بنىریت، ئىمە بە خىراپى نەوہ
دەوہستىنن.

He hit Oliver hard. He was raising the stick for a second blow when Nancy rushed forward, pulled the stick from his hand and threw it into the fire.

زۆر بە توندى لە ئۆلىفھەرى دا، بۆ جارى دووہم گۆچانەكەى
بەرزكردەوہ تا لە ئۆلىفھەر بدات بەلام نانسى چووہ پىشەوہو
گۆچانەكەى لە دەستى فاگین پاكىشاو فرپى دايە ناوئاگرەكە.

‘You’ve got the boy!’ she cried. ‘What more do you want?’

‘Keep quiet!’ shouted Bill Sikes.

‘Women cause a lot of trouble,’ said Fagin, ‘but we need them for our work. Charley, take Oliver to bed.’

ھاواری كرد: تۆ كورەكەت بەدەست ھىنا! چىترت دەوئى لەوہ

زىاتر؟

بىل سايكس ھاواریكرد: بىدەنگ بە!

فاگین گوتى: ژن دەبنە ھۆى زۆر كىشە، بەلام پىويستمان پىيانە بۆ

كارەكەمان، چارلى ئۆلىفھەربە ناو جىگا.

Bates led Oliver into the next room. He gave him a dirty old suit and took his new clothes away from him. Then he shut the door behind him and left Oliver alone in the dark.

بەینەن رېننوتى ئۆلىقھەرى کرد بۇ ژوورە کەى تر، جلیکی کۆنى
پیسى پېدا و جله نوتیه کانی لیبرد، پاشان دەرگا کەى لەسەر داخست
و ئۆلیقھەرى بەتەنیا لەژوورە تاریکە کە جەپیشت.

Fagin kept Oliver in the house for nearly a week. He reminded Oliver that without Fagin he would still be very hungry or even dead.

فاگین بۇ ماوەى نزیکەى هەفتەیه ک ئۆلیقھەرى لە مانە کە
هیشتە وەو بەییری ئۆلیقھەرى هینایە وە کە بەبج فاگین ئەو زۆر برمی
دەبیت تەنانتەت لەوانەیه بمریت.

He told him about a boy who had run away from him. Sadly, he had been hanged- a very unpleasant death. Oliver was filled with fear as he listened to Fagin's words.

بامى کورینکی بۇ کرد کە لە دەستی ئەو رایکردبوو بەلام بەداخە وە
لە دار درا و مردنیکى زۆر ناخۆش بوو، ئۆلیقھەرزۆر ترسا کە گوئی لە
قسە کانی فاگین بوو.

Then Fagin smiled at Oliver and said that if he worked hard for him they would be very good friends. Oliver thought about Mr Brownlow, his good, kind friend.

'What will he think of me?' Oliver asked himself sadly.

دواتر فاگین زهرده خه نهی بو ئولیفه ر کرد و گوتی: نه گهر به باشی کار بو نه و بکات نه و ده بنه هاوړپیه کی زور باش. ئولیفه ر بیرى له بهرته براونلو کرده وه هاوړپى باش و مېهره بانه که ی. ئولیفه ر به خه مباریه وه له خوې پرسى: ئیستا نه و چوڼ بیر له من ده کاته وه؟

One cold, wet night, Fagin left the house. He went down the dark street and knocked at the door of another house.

'Who is there?' said a man's voice.

'Only me, Bill, only me, my dear.'

شه وینکی شیدار و سارد فاگین ماله که ی به جهیشت و چووه خواره وه ی شه قامه تاریکه که وه له ده رگای مالنکی تری دا.

دهنگی پیاویک هات و گوتی: کى له وئى به؟

ته نها منم بیل، منم نازیزه که م.

'Come in,' said Sikes. They both had a glass of wine, and then sat down to talk about business.

'I have come about the house at Chertsey,' said Fagin, rubbing his hands 'When are we going to steal the silver from it?'

سايڪس گوٽي: وڌره ژوردهوه، ههردو وڪيان يهڪ و گلاس مهيان لهدهست بوو دواتر دانيشتن تا قسه لهسه ركارکردن بکهن.

فاگين گوٽي: لهلای خانوه کهی چيرتسی هاتووم، دهسته کانی سڀي. کهی زبوه که ده دزين؟

'We can't do it as we planned,' said the burglar. 'Toby Crackit has been staying near the place for more than two weeks now.'

None of the servants will agree to help him. Will you give me fifty pounds extra if the work is done from the outside?'

'Yes,' said Fagin.

دزه که گوٽي: ناتوانين نهوه بکهين که پلانمان بوئی دانابوو، له ٽيسنادا توئی کراکيت له نزيک شوينه که نيسته جي بووه بو ماوهی زياتر له دوو ههفته.

هيچ يهڪ له خزمه تکاره کان رازی نابن يارمه تي نهو بدن، نابا په نجا پاوه ندي تری زيادهم پي دهدهيت نه گهر کاره که به سه رکه وتوئي نه نجام درا له دهره وه؟
فاگين گوٽي: به آئي.

'Then we can do it when you like,' said Sikes. 'Toby and I climbed into the garden the night before last. The house is shut at night like a prison. But there is one small window that we can open. We need a small boy to get through it.'

ساڀڪس گوتى: كه واته نيمه ده توانين نه و كاره بكهين هه ركاتيڪ تۆ
حه زيكه يت. من و تۆبى سه ركه وتينه سه رده وه بۆ ناو باخچه كه شهوى
پيش كۆتابى. خانوده كه له شه ودا داخرا ودهك به ندينخانه. به لام يهك
په نجه ردى بچوك هه يه كه ده توانين بيكه ينه وه. پئويستمان به
كورپنكى بچوكه تا به ناوى پروات.

'Oliver is the boy for you, my dear,' said Fagin. 'He must start working for his bread, and the other boys are too big. He will do anything, Bill; if you are frightening him enough.'

فاگين گوتى: نازيزه كه م ئؤليفه ر نه و كورده يه بۆ تۆ، نه و پئويسته
دهست به كار كردن بكات بۆ په يدا كردنى نانى خۆى. وه كورپه كانى تر
زۆر گه ووردهن. بيل نه گه ر به باشى بيترسينى نه و هه موو شتيك دهكات.

Chapter 9

بەشى نۆيەم

Bill Sikes

بيل سايكس

When Oliver woke up in the morning he was surprised to find a new pair of shoes by his bed. His pleasure soon disappeared when he heard that he was going to see Bill Sikes.

بەيانى كاتىك نۆلىفەر لەخەو ھەئسا سەرى سوپما كە جووتى پىتلاوى نوپى بىنى لەلای جىگا كەى بەلام خۆشپەكەى ھەر زوو ديارنەما كاتىك كوتى لى بوو كە ئەو دەچىت چاوى بە بيل سايكس دەكەوتت.

'Why am I going?' he asked Fagin anxiously.

'Wait until Bill tells you,' said Fagin. 'Be careful, Oliver. Bill Sikes is an angry man. Do what he tells you.'

بە پەرۆشپەو ھە لە فاگىنى پرسى: بوچى من بچم؟
فاگىن كوتى: چاوەرئ بکە ھەتاوھ كو بيل پيت دەئيت، ناگادارپە
نۆلىفەر، بيل سايكس پياوئىكى تۆرەپە ھەرچى پى كوتى بىكە.

Oliver was terribly afraid. Falling on his knees, he prayed to God to save him. Nancy came in. She turned very white when she saw Oliver praying, and she covered her face with her hands.

'Nancy!' cried Oliver. 'What is it?'

ئۆلىقەر زۆر بە خرابى ترسا و كەوتە سەر ئەژنۆ و لە خودا پارايەوہ
بىپارزىت.

نانسى ھاتە زوورەوہو سې ھەنگەرا كاتىك پارانەوہكەى ئۆلىقەرى
بىنى و بە دەستەكانى دەموچاوى خۆى داپۆشت.
ئۆلىقەر ھاوارىكرد: نانسى! ئەوہ چىہ؟

'Nothing,' said Nancy. 'Now, dear, are you ready? You must come with me to Bill. You must be good and quiet. Give me your hand.'

'So you have got the boy,' said Sikes when Nancy arrived. 'Did he come quietly?' 'Like a baby,' said Nancy.

نانسى گوتى: ھىچ نىہ، ئازىزەكەم ئىستا تۆ ئامادەى؟ تۆ دەبىت
لەگەل من بىت بۆ لای بىل وە پىويستە بىدەنگ و باش بىت،
دەستت بدە بە من.

كاتىك نانسى گەپشت ساىكس گوتى: كەواتە تۆ كورەكەت ھىنا،
ئایا ئەو بە بىدەنگى ھات؟

نانسى گوتى: بەئى وەك مندال.

'I am glad to hear it,' said Sikes. 'Come here, boy, and let me talk to you.' He pulled off Oliver's hat and threw it in a corner. 'Now, do you know what this is?' he asked, taking up a pistol which lay on the table.

'Yes, sir,' said Oliver.

سايڪس گوتى: خوشحال بووم كه گوئبيستى نه وه بووم. وهره نيره
كوپه با قسه ت له گهل بكه م. كلاوه كه ي نوليفه رى پراكيشا و فرپى دا
سوچيٽك و ده مانچه يه كى هه لگرت كه له سهر ميژه كه دانرابوو. گوتى
نايا ده زانى نه مه چيه؟
نوليفه ر گوتى به ئى گه وره م.

Sikes put bullets into the pistol. 'Now it is ready to use,' he said when he had finished. Pressing the pistol against Oliver's head. 'If you speak a Word when you are Outside, I will shoot you in the head immediately do you hear?'

سايڪس فيشه كى خسته سهر ده مانچه كه. كاتيڪ ته واو بوو گوتى
:نيستا ناماده يه بو به كارهيٽان.

سايڪس ده مانچه كه ي به رامبه ر سهرى نوليفه ر پراگرت و گوتى:
نه گه ر له ده ره وه يه ك وشه بدركيٽنى من يه كسهر ته قه له سهر ت
ده كه م، گوئٽ ليٽوو؟

Sikes woke Oliver up at five o'clock the next morning it was still dark outside. And rain was falling against the windows. After a quick breakfast, Sikes and the boy hurried through the streets. The city was waking up. The inns and shops were opening for business, and people were going to work.

به یانی رۆژی دواتر سایکس کاتزمیئر پینچ نۆلیقه ری له خه وه
هه ئساند دهره وه هیشتا تاریک بوو. باران به په نجه ره کانه وه ده هاته
خواره وه. دواى نانخواردن سایکس له گه ل کوره که به په له به ناو
شه قامه کاندای رۆیشتن، شاره که هه مووی هه ئده ستان و بار و
دو کانه کان ده کرانه وه بو کارکردن و خه لک ده چوون بو سه رکار.

The young boy had never seen so many people or so much activity. Sikes pulled Oliver along by his hand. 'Hurry now!' he said, looking at the clock of a church.

نۆلیقه ره هه رگیز پینستر نه وه هه موو خه لکه ی نه بینیبوو یا خود نه وه
هه موو چالاکی و کارکردنه.

سایکس سه یری کاتزمیئر کلپسا که ی ده کرد و به ده ستی
نۆلیقه ری راده کیشا و ده یگوت: په له بکه.

Daylight came as they reached the country roads. In the afternoon they came to an old inn, and Sikes ordered some dinner by the kitchen fire.

هه ر كه نه وان گه يشتنه شه قامه كاني شاره كه، پروناكي رۆژ
دهر كه وت، دواي نيوه رۆ چوونه چيشتخانه يه كي كوڻ سايكس داواي
زه ميكي نيواره ي كرد له لاي ناگره كه ي چيشتخانه كه.

They continued their journey. The night was very cold and not a word was spoken. They walked across the fields until the poor tired boy saw the lights of a town.

بەردەوام بوون لە گەشتە کەیان، شەووە کە ی زۆر سارد بوو یەك
وشە قسەیان نە کرد. بە ناو کێلگە کاندایا رویشتن هەتا ئەو کۆرە داماوە
رووناکی شارۆچکە یەکی بینی.

At a bridge Sikes turned suddenly. He left the path and went down to an old ruined house.

'Hello!' cried a loud voice when they were inside.

لە سەر پردێک سایکس لە ناو ورووی وەرگێراو پێگاکە ی جێیشت و
چوو خوارووە بۆ لای خانوونکی کۆنی روخاو، کاتیەک ئەوان چوونە
ژوورە دەنگێکی گەورە هاواری کردو گوتی: "سلاو"

'Don't make such a noise,' said Sikes, closing the door. 'Show a light, Toby.' A man appeared, holding a candle in his hand. He had red hair and big boots and some large rings on his dirty fingers.

سایکس لە دەرگاکی نزیکی بۆووە گوتی: ئەو دەنگە دەنگە مەکە،
رووناکیەکی داگیرسێنە تۆی.

پیاویەک دەرکەوت مۆمێکی لە دەستی هەنگرتبوو، پێچێکی سوری
هەبوو، پوتێکی گەورە ی لە پێ بوو، وە چەند ئەنگوستیلە یەکی
گەورەشی لە پەنجە پێسەکانی بوو.

'I am glad to see you, Bill,' said Toby Crackit. 'Is this the boy?'

'One of Fagin's,' said Sikes. 'Oliver Twist, Give us something to eat and drink while we are waiting.' He turned to Oliver. 'Sit down by the fire and rest, boy,' he said. You will have to go out with us again tonight.'

تۇبى كراكىت گوتى: خۇشچالم بە بينىنت بىل نايا نەوہ
كۆرەكەپە؟

بەئى ئۇلىقشەرتويست يەككە لە كۆرەكانى فاگىن. شتىكمان پى
بدە بۇ خواردن و خواردنەوہ.

ئەوكتەى ئىمە چاوەرئمان دەکرد، ئاوپرى دايەوہ لای ئۇلىقشەرو
گوتى: كۆرە لەلاى ئاگرەكە دانىشە و پشوو بدە تۆ دەبىت نەمشەو
دووبارە لەگەل ئىمە بىتتە دەرەوہ.

Oliver looked silently at Sikes and sat with his head in his hands. He was very tired and he did not really know what was happening. 'Later, when the two thieves were ready, they went out with Oliver between them

ئۆلیقهه به بیدهنگی سهیری سایکسی کرد و دانیشته و سهیری خسته ناو دهسته کانی، زۆر ماندوو بوو وه به ته واوی نهیده زانی که چی رووده دات. دواتر که دوو دزه که ئاماده بوون، چونه دهره وه له گه ل ئۆلیقهه ره له نیوانی ههردووکیان.

'Take his other hand, Toby. Let's go,' said Sikes. 'They went quickly through the town, and then stopped in front of a house with a wall all round it.

سایکس گوتی: تۆبی دهسته که ی تری ئۆلیقهه بگره و بابرۆین، به خیرایی به ناو شارۆچکه که دا رۆیشتن و دواتر له پیش خانوێک وهستان که دیوارێکی له چواردهوری بوو.

Toby Crackit quickly climbed to the top of the Wall - 'the boy next,' he said. 'Lift him up. I will hold him.'

Sikes caught Oliver under his arms. In three or four seconds he and Toby were lying on the grass on the other side. Sikes followed them over the Wall immediately.

تۇبى كراكىت بە خىرايى بەسەر دىوارەكە سەرکەوتە سەرەوۋە
گوتى: كۆرەكەي تر، بەرزى بگەوۋە من دەيگرم.
سايكس نۇلېفەرى خستە ژىر قۆلەكانى و لەماۋەى سى چوار
چرکەدا نۇلېفەر و تۇبى لەسەر سەوزايىيەكە پاكشان لە ديۋەكەي
ترى مائەكەو بەكسەر سايكس بە دۋاى ئەوان بەسەر دىوارەكە
كەوت.

Now, for the first time, Oliver understood that they were planning to enter the house _to steal and perhaps to murder. He fell to his knees in fear.

ئىستا بۇ يەكەمجار تىگەيشت كە ئەوان پلان دادەنپن بچنە ناو
مائەكە بۇ دزى ياخود لەوانەيە بۇ كوشتن. لەترسان كەوتە سەر
نەژنۆ.

'Get up!' said Sikes angrily, taking the pistol from his pocket. 'Get up or I will shoot you through the head.'

'Oh, please let me run away and die in the fields,' cried Oliver. 'Don't make me steal!'

سايكس به توره بيهوه گوتى: ههسته، ده مانچه كهى له گيرفالى
دهر ميناو گوتى ههسته نه گينا ده تكوزم.

ئوليفهر هاوارى كرد: تكايه رنگه م پى بدن برؤم و له ناو
دهشته كاندا بمرم بهس وام ئى مه كهن دزى بكه م!

Sikes put the pistol to Oliver's head, but Toby took it from him and put his hand over the boy's mouth. 'Quiet!' he whispered. 'Don't shoot here. If the boy says another word, I will hit him on the head.'

He and Sikes took Oliver to the back of the house and they opened a small window.

سايكس ده مانچه كهى خسته سه سهرى ئوليفهر به لام تۆبى
ده مانچه كهى ئى برد و ده ستى خسته سه رده مى ئوليفهر و چرپاندى:
بيدهنگ! ليره مه يته قينه. نه گهر نه و كوره يه ك وشه ي تر بلن، نه وا
من له سهرى ده ده م.

تۆبى و سايكس ئوليفه ريان برده دواوه ي ماله كه و په نجه ره به كى
بچوكى كرده وه.

'Now listen,' whispered Sikes to Oliver. He took a lamp from his Pocket and lit it. 'I am going to put you through there.'

سايكس چرپاندى به كوئى ئۆليشهر و كوتى: ئىستا كوى بگره،
چرايه كى له گيرفانى دهرهيناو دايگيرساند و كوتى من تۆ ليرهوه
دهخه مه ژورهوه.

'Take this light, go up the steps and along the little hall to the door. Open it and let us in.'

نه و پووناكيه بگره و برۆ سه رهوه و به درىزايى هۆله بچوكه كه برۆ
بۆلاى دهرگاكه و دهرگاكه بكه وه تا ئيمه بيينه ژورهوه.

He stood on Toby's bent back and lifted Oliver through the Window.

'Take this lamp,' he said. 'Can you see the stairs?'

'Yes,' whispered Oliver, shaking.

چووه سەر پشٹی چه ماوهی توبی و ئولیفه‌ری به‌رز کرده‌وه له
په‌نجه‌ره‌که‌وه.

گوتی: ئەو پرووناکیه بگره. ده‌توانی قاندرمه‌کان ببینی؟
ئولیفه‌ر به‌له‌رزینه‌وه گوتی: به‌ئێ.

Sikes pointed to the door. 'If you don't open it, I will shoot you!' he warned. 'Now go.'

Oliver had decided that he would go upstairs from the hall and wake the family. He did not mind if he died. With this idea in his mind, he took one step forward.

سایکس ئاماژه‌ی بۆ ده‌رگا‌که کرد و ئاگاداری کرده‌وه و گوتی: ئەگەر
نه‌یکه‌یته‌وه ده‌تکوژم. ئیستا برۆ.

ئولیفه‌ر برپاری دابوو که بچیته‌ سه‌ره‌وه له هۆله‌که خیزانه‌که
خه‌به‌ر بکاته‌وه، ئەو گوتی ئێ نه‌بوو ئەگەر بشمریت، له‌گه‌ڵ ئەو
بیرۆکه‌یه‌ له‌میشکی دا هه‌نگاوێکی بۆ پیشه‌وه نا.

'Come back!' Cried Sikes 'Back! Back!'
Frightened by this loud cry, Oliver dropped his lamp.

A light appeared at the top of the stairs, and he saw two men. There was another cry, a loud noise, a sudden light and smoke, and Oliver fell back. He had been shot.

سایکس هاواری کرد: بگه پرتوه دواوه، بگه پرتوه، بگه پرتوه.
نؤلیقه ره به و دهنگه گه وره یه ترسا و پرووناکیه که ی له ده دست که ونه
خواره وه.

پرووناکیه که له سه ره وه ی قاندرمه کان دهرکه وت و نؤلیقه ره دوو
پیاوی بیی. هاوارتیکی تر هات له گه ل دهنگیکی بهرز و پرووناکی و
دوکه لئیکی له ناکا و وه نؤلیقه ره به ربویه وه و ته قه ی لئ کرا.

Sikes reached out and seized Oliver before the smoke had cleared away. He fired his own pistol after the men, who were already running away. He pulled Oliver quickly through the window. 'Give me a coat, Toby,' he said. 'They have hit him.'

سایکس گه یشته نه وی و نؤلیقه ره ی گرت پیش نه وه ی دوو که له که
پاک بیته وه و نه مینیت و به چه که که ی خوی ته قه ی له پیاوه کان
کرد و به خیرایی نؤلیقه ره ی له په نجه ره که وه پراکیشاو گوتی تویی
چاکه تیکم بدئ نه وان ته قه یان لئ کردوه.

Then came the noise of a bell ringing. Men were shouting. Oliver was carried quickly across the ground. Then he fainted and he saw and heard nothing more, Sikes rested the body

of Oliver Twist across his knee. Then he shouted to Toby Crackit, 'Come back and help me carry the boy.'

دواتر زهنگی دهرگاکه لندرا و پیاوهدکان هاواربان دهکرد. نؤلیفه ره به خیرای هه لگیرا له سه رزهویه که و دواتر نؤلیفه ره له هوش خوی چوو. هیچیتری نه بیینی و گوتی لی نه بوو. سایکس لاشه ی نؤلیفه ری له سه ر نه زنؤکانی خوی داناو پاشان هاواری کرد بو تۆبی کراکیت و گوتی بگه رتوه و یارمه تیم بده کوره که هه لگیرن.

But men were already climbing over the gate into the field. There were dogs with them too.

به لأم پیاوهدکان به سه ر دهرگاکه هاتبوونه ناو کتیلگه که و سه گتیکیشیان له گه ل بوو.

'They are chasing us!' cried Toby. 'Drop the boy!'

Toby disappeared. Sikes threw a coat over Oliver and ran,

The two servants from the house came to the middle of the field. They looked round.

'I can't see them,' one said. 'We should go home now.'

تۆبی هاواری کرد: نه وان شوینی نیمه که وتوون. کوره که به جی بهینه.

توئی دیارتهما و سایکس چاکتهکھی قهرتدایه مهر تویقهر و

رایکرد

دوو خزمهتکارهکھی مالهکه هاتنه ناوهپراسقی کینگهکهو مهری

دهوروو بهریان کرد

بهکیکیان گوئی: ناتواتم بیانیتم. بیوسته نیستا بجینه زور هوو

'Yes, Mr. Giles,' said the other man. His face was white. 'You are afraid, Brittles,' said the first man, whose face was even whiter

'We are both afraid. It is normal,' replied Brittles.

The air became colder as the sky grew light. The rain came down heavily. Still Oliver lay on the cold wet ground, where Sikes had left him.

پیاودهکھی تر رووخساری سپی ههنگهپراوو گوئی: بهقن بهرتی

گیلس. پیاودهکھی بهکه م که رووخساری سپیتر بیوو گوئی برتلس

تودهترمی؟

برتلس ودهلامی دایهوه: نهوه ناساییه نیمه همدوو کمان دهترسوی

ههرکه ناسمان رووناک بوو ههوا ساردتری کرد. باران به لیمه

دههاته خوارهوه. هینستا تویقهر لهسهر زهویه نه و ساردهکه

کهوتیوو که سایکس جینیشتیوو.

Chapter 10

به شی ده یه م

Oliver is safe again

ئۆلیقه ر دوو باره سه لامه ته

Morning came and at last Oliver woke up. His left arm, covered in blood, hung at his side. He could not lift it. He was very weak, and he cried with the pain. He knew that he had to move, so he got up slowly and waked to the nearest house.

به یانی داهات و له کو تایدان ئۆلیقه ر هه ستایه وه، شانی چه پی به خوین داپۆ شرابوو به لایه کی هه ئواسرابوو نه یده توانی به رزی بکاته وه و زۆر به ییز ببوو له تاو ئازار هاواری ده کرد. ده یزانی که پیویسته بجوئیت بۆیه به هیواشی هه لسا یه وه و چوو نه زیکی ماله که.

'Perhaps the people in that house will feel pity for me,' he thought. 'And if they don't, it will be better to die near people than in the open fields.'

بیری کردهوه، که لهوانهیه خه لکی نهو ماله بهزه بیان پئی دا
بیتهوه، نه گهر بهزه بیشان پئی نه هاتهوه نهوا باشتره له نزنک
خه لکانیک بمرنت نهک له دهشتیکی کراوه.

Oliver pushed open the garden gate and went slowly across the grass. The pain got worse. He climbed the steps, knocked at the door and then painted again.

ئولیفهر ده رگای باخچه که ی کردهوه به هیواشی به ناو
سه وزاییه که دا رۆیشت، نازاره که ی خراپتر بوو، به سه ر په یزه کان
سه رکهوت و له ده رگای داو دواتر دوو باره له هوش خوی چوو.

At this time Mr Giles, Brittles and the other servant were having some early morning tea in the chicken. Mr Giles was telling the servants what had happened in the night. Suddenly there was a noise outside. The cook screamed. 'That was a knock,' said Mr. Giles. 'Open the door, somebody.' Nobody moved.

له وکاته دا به ریز گایلس و بریتلس و خزمه تکاره کانی تر چای
به بیانان ده خواردهوه له چیشتهخانه که.

به ریز گایلس به خزمه تکاره کانی ده گوت که شهو چی روویدا،
له نا کاو ده نگیك هات له ده رهوه، چیشتهلینه ره که قیزانندی.

به ریز گایلس گوتی: نه وه دهنگی دهرگا بوو یه کیک دهرگا که بکاته وه.
که سیان نه جولان.

'It seems a strange time to knock,' Said Giles. Open the door, Brittles. We will all stand near you.'

They walked forward slowly towards the door. Brittles opened it, and there was poor little Oliver.

'A boy!' Cried Mr Giles. He pulled Oliver into the hall.

'There is one of the thieves, madam!' He shouted up the stairs. 'I shot him, madam.'

به ریز گایلس سهیره به و کاته له دهرگادان، گوتی: بریتلس دهرگا که بکاته وه نیمه هه موومان له نزیک تو دوه وستین.

به هیواشی چوونه پیشه وه لای دهرگا که، بریتلس دهرگا که ی کرده وه و نولیفه ری داماو له وئ بوو.

به ریز گایلس هاواری کرد: کوریکه، نولیفه ری هینایه ناو هوئه که.
هاواری کرد له سهر قاندرمه کان: خانمه که م، نه وه یه کیک له دزه کانه من ته قه م لئی کرد.

'Giles!' Said the sweet voice of a young lady at the top of the stairs. 'Is the poor man hurt?'

'I think he is dying,' shouted Brittles. 'Would you like to come down and look at him, miss?'

'Please be quiet,' said the young lady. 'I will speak to my aunt, and ask her what to do.'

دهنگيکي شيريني خانميکي گه نچ له سه رده وي قاندرمه کان گوتی
گایلس نایا نه و پیاوه مه ژاره بریندار بووه؟
بریتلس هاواری کرد: و ابزانم ده مریت، چه زده که بت بیننه
خواره ووه و خوت سه یری بکه ی خاتوون؟
خانمه گه نجه که گوتی: تکایه بیده نگ به من قسه له گهل پوورم
ده که م ولتی ده پرسم که چی بکه ین.

She soon returned and said, 'carry the thief to Mr. Giles's room. Brittles must go to the town for the doctor.'

Sometime later, a carriage stopped outside the gate. A fat gentleman jumped out, ran into the house and came quickly into the room.

به خیرای گه رایه ووه و گوتی: دزه که ببه نه ژوورده که ی به ریز گایلس.
وه بریتلس پتویسته بچیتته شارو چکه که و دکتور بینیت.
ماوویه ک دواتر گالیسکه یه ک له ددره ووه ی ددرگا که و دستا و بیاونکی
قه له و هاته ددره ووه، هاته ناو ماله که و به خیرای چووه ژوورده ووه.

'This is terrible!' He cried, as he shook hands with the ladies. My dear Mrs. Maylie- in the silence of the night- and you too, Miss Rose. Terrible!

کاتیک تهوقه ی له گه ل خانمه کان کرد، هاواری کرد: نهمه
کاره ساته له بیده نگی شهودا مایلی خانمی نازیم، وه توش خاتوو رۆز
، سامناکه به پراستی.

'We are all right, Dr Lostberne,' said Rose,
'but there is a poor man upstairs that my aunt
wishes you to see.'

'Yes, Brittles told me,' Said Dr Losberne.
'You shot him, Giles? Where is he? Show me
the way.'

رۆز گوتی: دکتور لۆسبیرن نهمه هه موومان باشین، به لام پیاوینکی
هه زاره هیه له سه ره وه که پوورم چه زده کات سه یری بکه ی.
دکتور لۆسبیرن گوتی: به ئی بریتلس پئی گوتم، گایلس تۆ ته قهت
ئێ کرد؟ نه و له کوئیه؟ رینگاکه م نیشان بدهن.

The doctor stayed in Mr. Giles's room for
more than an hour. His bag was brought up
from the carriage. A bedroom bell was rung
very often, and the servants ran up and down
the stairs all the time.

At last Dr Lorberne returned to the two
ladies. 'This is a very strange thing.

دکتوره که بۆ ماوه ی زیاتر له کاتزمیتریک له ژووره که ی به رتیز گایلس
مایه وه، جانتایه که ی ناو گالیسکه که ی بۆ بردرایه سه ره وه، زهنگی

ژووره که زوو لئی دهدا و خزمه تکاره کان هه مووکات ده چوونه
سه ره وه و ده هاتنه خواره وه.

له کو تاییدا دکتور لوسبیرن گه رایه وه لای دوو خانمه که و کوئی:
ئه وه شتیکی زور سهیره.

'He is not in danger, i hope?' Said the old
lady.

'No,' replied the doctor. 'Have you seen this
thief?'

'No,' replied the old lady.

خاتوونه پیره که گوئی: هیوادارم ئه و له مه ترسی دا نه بیئت.

دکتوره که گوئی: نا، نایا ئیوه ئه و دزه تان بینیه؟

خانمه پیره که گوئی: نه خیر.

'I was going to tell you about him when the
doctor came in, madam,' Said Mr. Giles. He
felt rather ashamed to say that he had shot a
small boy.

به پرنز گایلس گوئی: خانمه که م من ویستم ده رباره ی ئه و قسه ت
له گه ل بکه م کاتیک دکتوره که هاته ژووره وه، ئه و زور ههستی به
شهرمه زاری ده کرد که بلیت ئه و ته قه ی له کورپکی بچوک کردووه.

'Rose wanted to see the man,' said Mrs
Maylie, 'but i did not allow it.'

'There is nothing to be afraid of,' said the doctor. 'He is quiet and comfortable now. Will you both come and see him while I am here?'

خاتوو مایلی گوتی: رۆز ویستی پیاوه که بینیت به لام من رینگه م پئی

نه دا.

دکتوره که گوتی: هیچ شتیک نیه بۆئه وهی لئی بترسی. نه و ئیستا

زۆر هیمن و له سه رخۆیه.

ئیوه ههردووکتان دهتانه ویت چاوتان پئی بکه ویت ههتا من لیهم؟

The doctor led the way upstairs. 'Now,' he said, as he opened the door, 'what do you think of him?'

دکتوره که رینوینی کرد بۆ سه ره وه که ده رگا که ی کرده وه و گوتی:

ئیستا ئیوه چۆن بیر ده که نه وه ده باره ی نه و؟

There, instead of an evil man, lay a small child. He was weak with pain and was in a deep sleep. His arm rested across his chest, his head lay on his other arm and his hair was spread over the pillow.

له وئ له جیاتی پیاوئکی شه رانگیز مندائیکی بچووک پالکه وتبوو
له گه ل نازار به ییز ببوو وه خه وئکی قوئی لیکه وتبوو، قوئی له سه ر
سینگی دانرابوو تا پشوو بدات، سه ری له سه ر شاننه که یتری بوو،
برجی له سه ر سه رینه که بلاو ببۆوه.

They looked at him in silence. Then the younger lady bent over him. As she brushed back Oliver's hair, her tears fell on his face. Oliver moved and smiled in his sleep.

به بیداری سه پریان کرد، دواتر خانمه گه نجه که خوی
چه مانده وه بۆ سه ر نۆلیقه ر و پرچی نۆلیقه ری هه لدا یه وه سه ره وه،
له وکاته دا نه سرینه کانی که وته سه ر روو خساری نۆلیقه ر، نۆلیقه ر
له خه ودا جولایه وه وزه رده خه نه ی کرد.

'What can this mean?' Said the older lady. 'I cannot believe that this poor child was the pupil of thieves!'

'Who can say?' Answered the doctor. 'We find evil, like death, among the old and the young.'

خانمه پیره که گوتی: ده بۆ نه وه مانای چی بیئت، باوه ر ناکه م نه و
منداله بچو که قوتابی دزه کان بیئت.

دکتوره که وه لامیدایه وه: کی ده توانی وابلیئت، ئیمه ده توانین
که سی شه یسانی شه رانگیز ببینینه وه له ناو گه نچ و پیردا.

'But at such an early age!' Cried Rose. 'Has he even known a mother's love or the happiness of a comfortable home? Oh, aunt, dear aunt, don't let them take this sick child to prison!'

رۆز هاواری کرد: به لّام له م ته مه نه بچوکه؟ ئایا نه و هه رگیز
خۆشه و بستی دایکی بینووه یا خود خۆشی مائیکی ئاسوده؟ ئوی
پورئ، پوره نازیزه که م تکایه رینگه مه ده نه و منداله نه خۆشه ببه نه
به ندينخانه.

'My dear love,' said the old lady, 'of course not!'

Hour after hour passed, and in the evening Dr Losberne told the ladies that Oliver was able to talk to them.

خاتونه پیره که گوئی: خۆشه و بستی که م بئگومان نه خیر!
کاتزمیر تیپه ری و ئیواره که ی لۆسیپرن به خانمه کانی گوئی: که
ئۆلیفه رده توانی قسه یان له گه ل بکات.

Their talk was a long one. Oliver told them the story of his life. He was often forced to stop, because of the pain and his weak condition. It was sad to hear about such suffering from the mouth of a sick child. But the gentle hands and loving smiles of the ladies helped Oliver. He felt calm and happy and peaceful.

قسه کردنه که یان ماوه یه کی درێژی خایاند، ئۆلیفه ر چیرۆکی ژبانی
خوی پئگوتن، هه نديک جار به زور ده وه ستا به هوی نازاره که ی و
بارودوخه بپه یزیه که ی. گوئیگرتن له وه هه موو نازار و ناره حه تیه له ده می

مندائیکى نهخوش زور ناخوش و خه مبارکه ر بوو. به لام دهسته
مه ره بانه کان زه رده خه نه خوشه ويستيه کانی خانمه کان يارمه تی
ئوليفه رى دا، ئوليفه ره هه ستي به نارامى و خوشى و ناشتى کرد.

Oliver was quite ill and weak. His broken arm was painful, and the rain and cold had given him fever. He was sick in bed for many weeks, but slowly he grew up better. With tears in his eyes, he thanked the two sweet ladies for helping him.

ئوليفه ر زور نه خوش و بيهيز بوو، قوله شكاوه كه ي زور به نازار بوو
وه نه و باران و سارديه توشى تاي كرد بوو، بوماوه ي چه ندين هه فته
نه خوش بوو له ناو جيگا بوو به لام هيواش هيواش باستر
ده بوو. ئوليفه ر فرميسك له چاوه کانی بوو سوپاسى دوو خانمه كه ي
کرد بويارمه تی دانی.

When the warmer weather began and there were new leaves on the trees, they prepared to leave the town house for a house in the countryside. It was a completely new life for Oliver. Here roses climbed the walls of the old country house and the air was filled with the smell of beautiful flowers. The days were quiet, and he was not afraid when he went to bed at night.

کاتیک که وهرزی گهرما دهستی پینکرد و گه لای نوئی له دارهکان
 دهرکهوت. نهوان ناماده کاربان کرد تا شاروچکه که جینینن و بچنه
 خانوونکی گونده که. نه مه به ته واوی ژبانیکی نوئی بوو بو نولیفه ر.
 لهوئی گوئه کان به دیوارهکانی خانوی لادنیه که سه رکه وتبوون وه
 ههواکه ی پر بوو له بوئی گوئه جوانه کان. روزهکانی نارام و هینمن بوو
 وه له شهوانیش دا که ده چوه ناو جینکا نه ده ترما.

Every morning he went to see and old gentleman who taught him to read better and to write. He went for walks with Mrs. Maylie and Rose. He listened when Rose played the piano in the evenings and sang in her sweet, gentle voice.

هه موو به یانیه ک ده چوو بو بینینی پیاونکی به ریزی پیر که فیری
 دهکر تا باشتر بخویننیه وه و بنوسیت. وه له گه ل خاتوو مایلی و روزه
 ده چوو بو پیاسه. له نیواراندا کاتیک روزه پیاوئی ده زه نی و گورانی
 دهگوت به دهنگه شیرین و مپه ربه بانه که ی نولیفه ر گوئی لی دهگرت.

He helped in the garden and he worked at his lessons too. He fed Mrs Maylie's birds and sometimes he got up at six in the morning to pick flowers for the breakfast table.

له باخچه که یارمه تیانی ددها و هه روه ها کاری له سه ر وانه کانی
 خوئی ده کرد. وه خواردنی ده دایه بالنده کانی خاتوو میلی و هه ندیک

جاریش به یانیان کاتزمیر شەش هەڵدەستا تا گۆل لیبکاتەوہ بۆ سەر
میژی نانخواردن.

Oliver was really happy. The ladies looked
after him so well and he loved them with all
his heart.

ئۆلیفەر زۆر دڵخۆش بوو، خانمەکان زۆر بە باشی ئاگاداری بوون و
ئۆلیفەریش پڕ بە دڵ ئەوانی خۆش دەویست..

Chapter 11

به شى يازده يهه

The Mysterious Stranger

رئبواره نادياره كه

Spring passed quickly and summer came. The sun shone. Nature was growing, full of life and energy. Oliver grew bigger and healthier, but he was still the same gentle, sweet boy that he had been before.

به خيراى به هار گوزه رى كرد و هاوين هات. خور ده دره وشايله وه و سروسه تيش كه شهى ده كرد، پر بوو له وزه و زينده گى. ئوليفه ريش كه وره تر و ته ندره ستر بوو، به لام هه مان كوره شيرن و شوخه كهى جاران بوو.

One beautiful, warm night Oliver and the two ladies took a longer walk than usual. When they returned, Rose sat down at the piano. After playing for a little time, her hands suddenly began to shake. Her face was very white.

شەوئىكى گەرم و جوان ئۆلپشەر و دوو خانمە كە پياسە يەكى
درتترىيان كرد لە جارەن، كاتىك گەرانەو، رۆز لەلاى پيانۆكە
دانىشت، لەدواى كەمىك پيانۆ ژەنين، لەناكاو دەستەكانى دەستيان
بە لەرزىن كرد، رۆوخسارىشى زۆر سەپى بوو.

'Rose, my love!' Cried Mrs. Maylie. 'What is the matter?'

'Nothing, aunt, nothing,' said Rose. 'I am rather tired. I shall go to bed now and be better tomorrow. Please do not worry.'

خاتوو ماىلى هاوارى كرد: رۆز، خۆشەويستە كەم! كىشەت چىه؟
رۆز گوتى: هىچ نىه، پورى، هىچ لەئارادا نىه. زۆر ماندوم، ئىستا
دەچم دەخەوم و بەيانىش باشتردەبم، تكايە نىگەرانى من مەبە.

When morning came, Rose was worse. It was clear that she was suffering from a serious illness. Mrs. Maylie's sadness was terrible.'

كاتىك بەيانى داها، رۆز خراپتر بوو، ئەمەش رۆون بوو كە ئازارى
بەدەست نەخۆشەيەكى خەتەر دەچىشت. خەمو خەفەتى خاتوو مارلى
سامناك بوو.

'We must send for Dr. Losberne at once, Oliver,' she said. 'I have written a letter for him. Will you take it to the inn for me? From

there someone will ride at once with it to Dr. Losberne at Chertsey.'

گوتى: ئۆلىقشەر، دەبىت دەست بەجى بەدوای دکتۆر لۆسبېرندا
بنېرېن، نامە يەكەم بۆ دکتۆر نووسىو، ئايا بۆ منى دەبەتە مېوان
خانەكە؟ لە وېتو يەكسەر كەسېك دەبىات بۆ دکتۆر لۆسبېرن لە
چېرتسى.

Oliver ran off immediately across the fields. He found the inn and arranged for the letter to be taken to Dr. Losberne. He was worried and nervous until saw the man take the letter and ride away with it on his horse.

راستەوخۆ ئۆلىقشەر بەناو كېلگەكاندا بۆى دەرچوو، مېوان
خانەكەى دۆزبەوود و رېنككارى كرد بۆئەوھى نامەكە بۆ دکتۆر
لۆسبېرن بنېرېت، نېگەران و خەفەتبار بوو ھەتا ئەو پياوھى بېنى كە
نامەكە دەبات و بە ئەسپەكەى بەرېنكەوت.

He was coming out of the inn when he almost fell against a tall man in a black coat.

'Curse you!' Said the man in a voice of terrible anger. 'What are you doing here?'

'I am very sorry, sir,' said Oliver. 'I was in a great hurry to get home. I did not see you.'

له ميوان خانه كه هاته دهره وه كاتيڪ خهريك بوو به سه ر پياونكي
بالا به رزي چاكت ره شدا بكه وئت.

به ده نكيكي توره وه پياوه كه گوتى: به نه فرهت بى! ليژه چى ده كه ي؟
نؤليفه ر گوتى: زؤر داواى ليبور دن ده كه م، گه وره م. زؤر به پهله
بووم بوئه وه ي بگه رتمه ماله وه، توم نه بينى.

The man moved towards Oliver, but before he could hit the boy he fell to the ground. Oliver stared at the madam for a moment and then ran into the inn for help. Some men came and carried the person inside. Then Oliver ran away as fast as he could. He was very

frightened by the stranger's mysterious behavior.

پیاوہ کہ بہ پرووی ئولیفہر ہاتہ پئشہوہ، بہ لام بہرلہوہی لی بدات، کہوتہ سہر زہوی. بۆ ساتیک ئولیفہر چاوی لہ پیاوہ شیتہ کہ بری، پاشان رایکرده ناو میوان خانہ کہ بۆ داوا کردنی یارمہ تی. ہہندی پیاوہ ہانن و پیاوہ کہ یان بردہ ژورہوہ. لہ دوایدا ئولیفہر ہہتا توانی رایکرد بہووی رفتاری شاراوہی رتبوارہ کہ زۆر ترسا.

Dr. Losberne arrived late that night and went straight to Rose while Mrs. Maylie and Oliver waited outside the bedroom. Rose was very ill, the doctor said. In the morning the little house was lonely and quiet. Oliver went to the old church and sat down outside on the grass. He wept and prayed for rose.

دکتور لوسبیرن نہو شہوہ درہنگ گہیشت، بہ کسہر رۆیشتہ لای رۆز لہ کاتیکدا خاتوو مایلی و ئولیفہر لہ دہرہوہی زوری نووستن چاوہر پیان دہ کرد. دکتور گوتی: رۆز زۆر نہخۆش بووہ. لہ بہرہبہ یانیدا مائہ بچوکہ کہ چۆل و ہیمن بوو. ئولیفہر رۆیشتہ کلنسا کۆنہ کہ و لہ دہرہوہ لہ سہر گیا کہ دانیشٹ و گریا و نزای بۆ رۆزدہ کرد.

He looked around at the beautiful countryside and heard the songs of the summer birds. It was impossible that Rose could die

when everything was so glad and happy. When he went home, Mrs. Maylie was sitting in the living-room. Rose had fallen into a deep sleep. When she woke up, she could either get better or say goodbye and die.

ئۆلیقه ر سه یری ده و روپشتی گونده جوانه که ی کرد و گوئیستی
گۆرانی بالنده کانی هاوین بوو. مه حال بوو رۆز بمریت له کاتی کدا
هموو شتیک خوشحال و دلخوش بوو. کاتیک رۆیشته ماله وه،
خاتوو مایلی له دیوه خان دانیشتبوو. رۆزیش له خهویکی قوندا بوو،
کاتیک خه بهری بوویه وه، یا نه وه تا باستر ده بیته یانیش مائناوایی
ده کات و ده مریت.

At last Dr Losberne came out of the bedroom.

'How is Rose?' Cried the old lady. 'Tell me at once!'

'You must be calm, my dear madam,' said the doctor.

'Tell me, in God's name! My dear child! She is dead!'

'Thank God, no!' Cried the doctor, with great feeling. 'She will not die.'

دوچار دکتور لۆسیپرن له ژوری نووستن هاته دهره وه.
خانمه به ته مه نه که هاواری کرد: رۆز چۆنه؟ 'هه ر ئیستا پیم بلن!'
دکتور کوتی: خانمه که م، ده بیته به سه بر بیت.

پيٽم بلي، بۇ خاترى ناوى خوا! منداڭلە ئازىزە كەم! مردووه!
دكتور بە ھەستىكى ناوازهو ھاوارى كرد: سوپاس بۇ خوا، نە خپرا!
رۆز نامرئت.

The old lady fell on her knees and prayed. It was almost too much happiness to accept. Oliver could not weep, or speak, or rest. He went out and picked some beautiful flowers for Rose's room.

خانمە كە بە تەمەنە كە كەوتە سەر ئەژنۇ و نزاى كرد.
بەختە و ھەرىكە كى زۆر بوو بۆئەو ھى قبول بكرئت. ئۆلىقەرنە ھى دەتوانى
بكرئت ياخود قسە بكات يانیش پشوو بدات، رۆیشتە دەرەو ھە
ھەندىك گۆلى جوانى ھەلگرتن بۇ ژورەكە ھى رۆز.

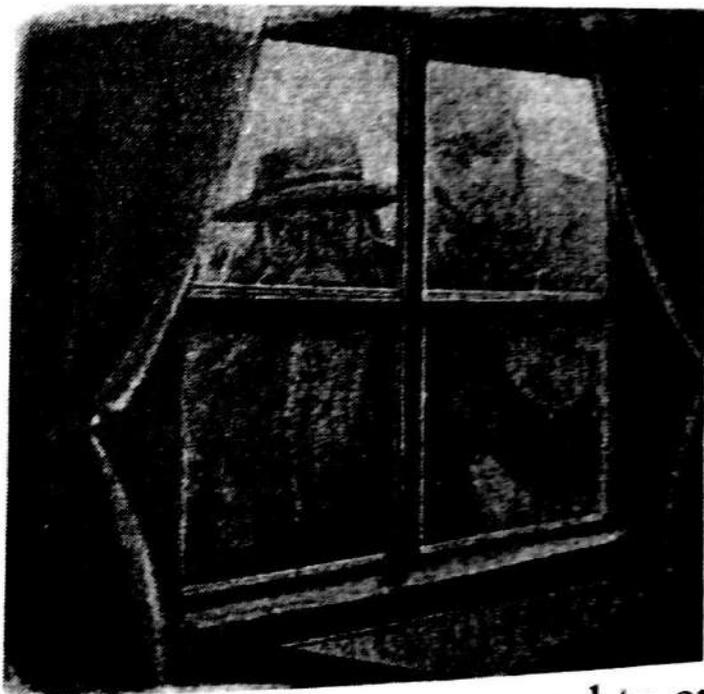
Every day Rose grew better, but she was weak for a long time and could not leave her room. The windows were open now because she loved to feel the warm summer air. But there were no more evening walks, and Oliver spent much of the time in his own little room working at his lessons.

ھەموو رۆژىك رۆز باشتەر دەبوو بەلام بۆماو ھە كى زۆر لاواز بوو و
نەيدەتوانى ژورەكە ھى بە جىيەيلىت. ئىستا پەنجەرە كانیش كرابوونەو ھە
چونكە ھەزى دەكرد ھەست بە ھەواى گەرمى ھاوین بكات. بەلام
چىتر پىاسە ھى ئىواران نەبوو، ئۆلىقەرىش زۆر بە ھى كاتەكە ھى لە ژورە
بچوكەكە ھى بەسەر دەبرد و كارى لەسەر وانەكانى دەكرد.

One evening, Oliver sat and read his books. He felt tired. It had been a hot day and he was not really awake but was only asleep.

Suddenly he seemed to see Fagin, pointing at him and whispering to another man, 'that is the boy.'

ئێوارەبەکیان، ئۆلیڤەر دانیشت و پەرتوو کە کانی دەخویندەو. هەستی بەشە کەتی کرد، پۆزتیکی گەرم بوو، زۆر بەتەواوەتی بەخەبەر نەبوو بەلام خەوآوو بوو. لە ناکاو وا دیار بوو کە فاگینی دەبینی، ناماژەیی بە ئۆلیڤەر دەکرد و بەگوێی پیاوێکی دیکە دا دەیچرپاندا، 'ئەو کۆرە کە یە.'

'I know,' the other man seemed to answer. The anger and hate in the man's voice made Oliver jump up. What was that? There- there- at the window- close to him- very close, so he could almost touch him- there stood Fagin.

And beside him, white with anger or fear,
stood the man who had met him outside the
inn.

وادیار بوو پیاوکه‌ی دیکه وه‌لامی ده‌دایه‌وه: ده‌زانم.
رق و تورپه‌ی ده‌نگی پیاوکه‌ی وای له ئولیفه‌ر کرد که باز بدات.
نه‌وه چی بوو؟ له‌وئ- له‌وئ- له‌لای په‌نجه‌ره‌که- له‌ نزیك نه‌م- هه‌ر
زور نزیك، به‌جوریک ده‌یتوانی ده‌ستی لیبدات- له‌وئ فاگین وه‌ستا
بوو وه‌ له‌ ته‌نیشت نه‌ویش، نه‌و پیاو وه‌ستا بوو که ئولیفه‌ر
له‌ده‌ره‌وه‌ی میوانخانه‌که بینی بووی، سپی هه‌لگه‌را بوو له‌تورپه‌بیاندا
یاخود له‌ ترسان.

It was only a second- and then they had
gone. But they had seen him and he had seen
them. He jumped from the window into the
garden, and called for help in loud voice the
servants came running. Oliver could only say,
'Fagin! Fagin!'

'Was it a man?' Cried Mr. Giles, taking up a heavy stick. 'Which way did he go?'

تەنیا چرکەبەك بوو پاشان رۆیشتن. بەلام ئەوان ئۆلیفەرمان
بیتی و ئۆلیفەریش ئەمانی بینی. لە پەنجەرەکەووە بازداپە ناو
باخچەکە و بەدەنگیکی بەرزەووە داوای یارمەتی کرد. خزمەتکارەکان
بە راکردن هاتن. ئۆلیفەر تەنیا توانی بلیت، فاگین! فاگین!
بەرپرز گایلس هاواری کرد: ئایا پیاو بوو؟ گۆچانیکی قورسی گرتە
دەست و لە کام رینگایەووە رۆیشتن؟

'Over here!' Cried Oliver.

Mr. Giles ran off, and Brittles followed him. Oliver ran behind with Dr. Losberne, who was taking a short walk. But they could not find the two men.

'It must be a dream, Oliver,' said Dr. Losberne.

ئۆلیفەر هاواری کرد: لەوێووە!

بەرپرز گایلس بۆی دەرچوو هەروەها بریتلس دوای کەوت.
ئۆلیفەریش لە پشتەووە لەگەڵ دکتۆر لۆسبیرن رای کرد، پیاسەبەکی
کورتیان کرد بەلام نەیان توانی دوو پیاووەکە بدۆزنەووە.
دکتۆر لۆسبیرن گوتی: ئۆلیفەر، بەدەنیاپیەووە ئەووە خەوونە.

'Oh no, really, sir,' replied Oliver. 'I saw Fagin- i am sure of that. I saw them both as clearly as i see you now.'

'Who was the other man?' Asked Dr. Losberne.

'The man that i told you about. He was at the inn,' said Oliver.

'This is very strange,' said Dr. Losberne.

ئۆلىقھەر وھلامى دايەوھ: ئۆو، نەخېر، بەراستە، گەورەم. فاگېنم
بېنى. من لەوھ دئنيام. زۆر بەپروونى ئەوانم بېنى ھەرۆھك ئەوھى
ئېستا تۆدەبېنم.

دكتور لۆسبېرن پرسى: پياوھكەى دېكە كى بوو؟
- ئەو پياوھى كە لەبارەى ئەوھوھ قسەم بو كرى، لە ميوان
خانەكە بوو.

دكتور لۆسبېرن گوتى: ئەمە زۆر سەيرو نامۆيە.

They continued to search for the two men, but without success. The next day Mr. Giles was sent to all the inns in the area, but no one could tell him anything about the strangers.

بەردەوام بوون لە گەڕان بەدوای دوو پیاوێکە، بەلام بێ ئەوەی
سەرکەوتوو بن. رۆژی دواتر بەرێز گایلس نێردرایە هەموو میوان
خانەکانی ناوچەکە بەلام کەس نەیتوانی لەباردی رێبواران و کەسانی
نامۆقسەیی بۆ بکات.

Chapter 12

بەشى دوازده يەم

Mr. Bumble and the stranger

بەريز بەمبل و ريڤوارە كە

Mr. Bumble was sitting by the fire in the workhouse where Oliver was born. He was drinking his tea and reading the paper, when a tall, dark man in a black coat came to him. It was the man that Oliver has seen at the inn, and later outside his window with Fagin.

بەريز بەمبل لەلای ناگر دانیشتبوو لەو کارگە كە ئۆلیڤەر تپیدا لەدايك ببوو. چاکەى دەخواردەووە و رۆژنامەشى دەخویندەووە كاتیک پیاونکی بالا بەرز كە چاکەتیکى رهشى لەبەردابووھاتە ژورەووە بۆلای. نەمە ھەر ئەو پیاووە بوو كە ئۆلیڤەر لە میوان خانەكە بینیبوووى پاشانیش لەگەڵ فاگین لەدەرەووەى پەنجەرەكەى بینى.

'Mr Bumble,' said the stranger, 'you are an officer of the workhouse, are not you?'

'I am now master of the workhouse, young man,' said Mr. Bumble slowly and in an important voice.

رېښواره که گوتی: بهرېز به مېل، تو فهرمانبه رېښکی نه م کارگه یت.
وانیه؟

بهرېز به مېل به ده نگیځکی جدی و هیواشه وه گوتی: من نیستا
به رېښو به ری کارگه که م، پیاوی گه نج.

'It was you to tell me something,' said the stranger. 'I will not ask you to do it for nothing. Take this now.' As he spoke, the man put two gold coins on the table. Mr. Bumble took them and put them in his pocket.

رېښواره که گوتی: ده مه ویت شتیکم پې بلې، پرسیارت لیناکه م بو
نه وهی به به لاش نه مه بکه یت. نیستا نه مه بگره. هه رکه پیاو ده که
قسه ی ده کرد، دوو پارچه زېری خستنه سه ر میزده که. بهرېز به مېل یش
نه مانی هه لگرت و خستنیه ناو گیرفانی.

'Try to remember something, Mr. Bumble,' said the stranger. 'Twelve years ago last winter something happened in your workhouse. A boy was born here.'

رېښواره که گوتی: هه ولېده شتیکت بیر بکه ویته وه بهرېز به مېل،
زستانی رابردووی دوازه سال له مه و بهر شتیګ له کارگه که ت روویدا،
مندالیک لیره له دایک بووه.

'Many boys!' Replied Mr. Bumble, shaking his head.

'There was one little boy with a thin face. He was sent out for work for a coffin-maker. Then he ran away to London.'

به پرنز به مبل وه لاميدايه وه: سهر لقاند، چه ندين كور! مندائيكى
گچكه ي رووخسار باريكى ليبوو، نيردرايه دهره وه بو كار كردن بو
دروست كردنى داره مه يت. له دوايدا رايكرد بو له ندهن.

'Ah, you mean Oliver Twist!' Said Mr. Bumble. 'Yes, I remember him!'

'I want to hear about the old woman who looked after his mother,' said the stranger. 'Where is she?'

به پرنز به مبل گوتى: نه ها، تو مه به ستت ئوليفهر تويسته! به ئى،
نه وم له بيره!

رېبواره كه گوتى: ده مه وپت له باره ي ئافره ته به ته مه نه كه دا بگه رېم
كه چاوديري دا يكي دا ده كرد، له كوئيه؟

'She died last winter,' said Mr. Bumble. 'She had a friend with her when she died- another old woman from the workhouse. She was told something.'

به پرنز به مبل گوتى: زستانى پار مرد. كاتيك مرد هاورپيه كى له لابوو،
ئافره تيكى ديكه ي به ته مه ن له كارگه كه. شتيكى پيگوترا بوو.

'How can i find her,' asked the stranger.

'Only through me,' said Mr. Bumble.

'When?'

'Tomorrow.'

'At nine in the evening,' said the stranger, taking a piece of paper and writing an address on it. 'Bring her to me at this place and in secret.'

رېنواره كه گوتى: چۆن ده توانم بېدۆزمه وه.

به رېنز به مېل گوتى: ته نيا له رېنگه ي من ده توانيت بېدۆزیه وه.

- كه ي؟

به يانى.

رېنواره كه گوتى: كاتزمېر نۆي نېواره، پارچه كاغه زىكى به ده سته وه گرت و ناو نيشانه كه ي له سهر نووسى. بۆ منى به يئنه نه م شوتنه و به نه هېنى.

Mr. Bumble looked at the paper and saw that it had no name on it. 'What name should I ask for?' He said.

'Monks,' answered the man, and walked quickly away.

It was a hot summer evening. Mr Bumble went down to the river. An old woman was with him.

به رېنز به مېل سه يرى كاغه زه كه ي كرد و بېنى كه هېچ ناو يكى له سهر

نيه. گوتى: من ده بېت له چ ناو يك پېرسم.

پياوه ڪه وه لامي دا به وه: مونڪس، به خيڙاي دور ڪه وه وه.
ٽيواره به ڪي گهرمي هاوين بوو. به پڙز به مبل رويشت بولي
رووباره ڪه، نافر هتي ڪي پيري به ته مه نيش له گهل بوو.

'The place must be near here,' said Mr. Bumble, looking at the piece of paper by the light of his lamp.

'Hello!' Said a voice from an old empty house. 'Come in!'

They went in. The man in the back coat closed the door behind them.

به پڙز به مبل گوتی: ده بيت شوينه ڪه له نزيڪ ٿره بيت، به پرووناڪي
چراڪه ي سهيري پارچه کاغه زه ڪه ي ده ڪرد.

دهنگيڪ له مائيڪي چولي ڪون گوتی: سلاو، وهرنه ژوره وه!
نه مانيش چوونه ژوره وه، پياويڪ ڪه چاڪه تيڪي ره شي له به ردابوو
دهرگاڪه ي له دوايان داخست.

'Now,' said the stranger to the old woman, 'what do you know about the mother of Oliver Twist? What did your friend tell you on her death bed?'

پڙواره ڪه به نافر ته به ته مه نه ڪه ي گوت: ٽيستا، جي ده زانيت
سه بارهت به داڪي ٽوليفهر تويست؟ هاوريڪهت جي پڻ گوتی له سهه
جيگه ي مهرگي؟

'How much money is her information worth to you?' Said Mr. Bumble.

'It may be worth nothing or it may be worth twenty pounds,' said Monks.

'Let me hear it first.'

به ریز به مبل گوتی: زانیاره که ی نه م چهن دیک پاره ده هیئت؟
مؤنکس گوتی: رهنکه نرخی هیچ نه بیئت، له وانه شه نرخی له بیست
پاوه ند زباتر بیئت، رنکه بده با سه ره تا بی بیستم.

'Give me twenty-five pounds in gold,' said Mr. Bumble.

Monks thought for a moment. Then he took some money from his pocket. He counted out twenty-five gold coins and gave them to Mr. Bumble.

به ریز به مبل گوتی: بیست و پینج پاوه ندی ز پرم بده یه. مؤنکس بو
ساتیک بیری کرده وه، پاشان که میک پاره ی له گیرفانه که ی ده ره ینا.
بیست و پینج پاوه ندی ز پری ژمارد و دای به به ریز به مبل.

'Now,' he said 'let's hear the story.'

'When old Sally died,' said the old woman, 'she and I were alone.'

'Was there no one else nere?' Asked Monks. 'No one who could hear you?'

'No,' replied the old woman. 'We were alone.'

گوتی: با نیستا گوت بیستی چیرۆکه که بین.

ئافرته به ته مه ته که گوتی: کاتیک سالی به ته مه ن مرد، من و نه و
به ته نیا بووین.

مؤنکس پرسى: ئایا که سی دیکه له نرک ئیوه نه بوو؟ هیچ که
سبک که گوی بیستی ئیوه بیست؟

ئافرته به ته مه نه وه لای دایه وو: نه خیر، ئیمه به ته نیا بووین.

'Good,' Said Monks.

'She talked about a young girl,' continued the woman, 'who had brought a child- Oliver Twist- into the world some years before. Old Sally told me that the young mother had given her something before she died. She had asked her, almost with her last breath, to keep it for the child.'

مؤنکس گوتی: باشه.

ئافرته که به رد دوام بوو: سالی قسه ی له باره ی ئافره تیکی گه نج
کرد. که مندائیکی هینا و ته جمان چهند سائیک له مه و بهر. ئولیفه ر
تویست. سالی به ته مه ن به منی گوت که دایکه لاه که ی بهر له وه ی
بمرنت له دوا هه ناسه کانیدا شتیکی داوه به نه و داوا ی لیکردوو،
بونه وه ی بۆ مندائه که ی بیارنرنت.

'And did he keep it for the boy? What did she do with it?' cried Monks.

'She kept it for herself. She never gave it to the child.'

مؤنکس هاواری کرد: ئایا نهو بو منداله کهی پاراست؟ چی

لنکردووہ؟

— بو خوی پاراستی، هرگیز نه یدایه منداله که.

‘And then?’

‘She sold it to me.’

‘Where is it now?’ cried Monks.

پاشان

— نهو به منی فروشت.

مؤنکس هاواری کرد: ئیستا له کوئییه؟

‘Here,’ said the woman. She threw a small bag on to the table. Monks tore it open. Inside a small gold locket there were two pieces of hair and a plain gold wedding ring.

ئافرده ته که گوتی: لیره، جانتایه کی بچوکی فریدایه سه ر میزه که،
مؤنکس کردیه وه. له ناو سندوقیکی زپری بچوک دوو پارچه مووی
تیدا بوو له گه ل هه نگوستیله یه کی زپری زه ماوه ند.

‘The ring has the word “Agnes” inside it,’ said the old woman. ‘That was name of the child’s mother.’

‘And this is all?’ said Monks.

‘All,’ replied the woman.

ئافرده ته به ته مه نه که گوتی: هه نگوستیله که وشه ی نه گنیسی له ناو
دایه. نه مه ش ناوی دایکی منداله که بوو.

مؤنڪس گوٽي: نايا نه مه هه موويه تي؟
نافرته كه وڌامي دا به وڌ: هه موويه تي.

'Good,' said Monks. 'Now come with me. I will show you what I am going to do with this jewellery.' He led them down to the river. 'There!' said Monks, throwing the bag into the river: 'That is the end of that! And you two will say nothing about all this?'

'Of course, Mr. Monks,' said Mr. Bumble, bowing. 'You can trust us.'

مؤنڪس گوٽي: باشه، نيمستا له گهل من وڌره، نيشانت ددهم كه
من جي لهم زڙه ده كه م، مؤنڪس نه واني برده خواره وڌي رووباره كه،
گوٽي: له وڌي! جانتا كه ي خسته ناو رووباره كه وڌ. نه مه ڪوٽايي نه مه يه،
تيوڌش هه رڌو وڪتان نايٽ هيچ سه باردت به هه موو نه مانه بلين.
به رڙ به مبل گوٽي: به دلنيايي به وڌ، به رڙ مؤنڪس، چه مايه وڌ،
دنه واني متمانه به نيمه بکه ي.

Chapter 13

بهشی سیژده یه م

Nancy learns a secret

نانسی نهیینهك ده زانیت

Bill Sikes lay on his bed, covered by his coat. He had been ill with a fever for several weeks. The dog lay beside the bed and Nancy sat near the window. She looked white and thin.

بیل سایکس له سهر جینگه که ی پال که وتوو و به چاکه ته که ی دایوشراود. بۆ چه نندین ههفته نه خووشی تای لیبوو. سه گه که ش له پال جینگه که ی پال که وت و نانسیش له ته نیشت په نجره که دانیشت. نانسی سپی و لاواز دیار بوو.

Illness had not improved Bill Sikes's temper. When Nancy helped him from the bed to a chair, he cursed her and hit her. She turned away and tried to laugh, but there was a tear in her eye.

نه خووشی خووره وشتی سایکسی نه گۆریبوو، کاتیك نانسی یارمه تیدا له جینگه وه بۆ سهر کورسی، نه فرهتی له نانسی کرد و

لېيدا، نه وېش دوركه وته وه و هه وې پېكه نېنى دا، به لام نه سرين له
چاويدا هه بوو.

The door opened and Fagin came into the room.
'Now listen to me, Bill,' said Fagin. 'We have got
to get Oliver back. He is worth lot of money to
me, Bill.' 'How can we get him back?' said Bill.

دهرگايه كه كرايه وه و فاگين هاته زوره وه. گوټى: بيل، ئېستا گوټى
له من بگره، ئېمه پېويسته ئۆليفهر بگه رېنېنه وه، نه و زور له پاره
بومن به نرختره.

بيل گوټى چۆن ده توانين نه و بگه رېنېنه وه؟

'He is staying with Miss Maylie and her aunt.

And I think we have a chance now, Bill. They
have come to London from the country and they
are - staying at a hotel near Hyde Park. We will
try again, and Nancy will help us.'

ئۆليفهر له گه ل خاتوو مايلى و پورى ده مېنېته وه. پېشم وايه
ئېستا هه لېكمان هه يه، بيل. نه مان له له گونده كه وه هاتوون بو
له ندهن، له هوټېلېك ده مېننه وه له نزيك هايد پارک. دوباره
هه ولده ده ين، نانسېش يارمه تيمان ده دات.

'Nancy can go with you now,' said Bill. 'I want
some money from you.'

Fagin did not want to give Sikes any amount. But they eventually agreed on an amount. Then he and Nancy left to get the money.

بیل کوئی: نانسی دوتوانیت له گهل تو بیت نیستا. من ههنتیت

پاردم له تو دوتیت

فاگین نه یویست هیج پاردهک بدات به سایکس، به لام دواچار له
سه ر برنک پارده رنککهوتن، پاشان نهوو نانسی رژیشتن بؤنهووی
پاردهکه ودهست بخهن.

“Now,” said Fagin when they reached his room. ‘I will give you the money, Nancy.’

They heard the sound of a man’s ‘I was expecting this man,’ whispered Fagin.

فاگین کوئی: نیستا، کاتیک نهوان گه شتنه ژورده که ی. من پاردهکته

پندهدهم نانسی.

له پلیکانه کانه وه گوئی بیستی ددنگی پیاونیک بوون. فاگین چریاندی:

من چاوه رتی نهو پیاوهم ده کرد.

‘Don’t talk about the money, Nancy! He won’t stay long.’ Fagin took the candle to the door.

‘Monks stood there in his black coat. He stepped back when he saw Nancy.’

‘This is one of my young people,’ said Fagin. ‘Don’t move, Nancy.’

نانسی! له باره ی پاره که مه دوی، نهو زور نامینیتته وه، فاگین
مؤمه که ی به ره و ده رگا که برد.

مؤنکس له وی مایه وه له چاکه ته ره شه که یدا، که پرایه وه دواوه
کاتیک نانس ی بیی،

فاگین گوئی: نه مه یه کیکه له که سه لاهه کانم، نه جوئی نانس ی.

Monks came in.

'When did you return to town?' asked Fagin.

'Two hours ago,' answered Monks.

'Did you see him?' asked Fagin.

'I did,' replied the other man. 'Let me have a
word with you.'

مؤنکس هاته ژوره وه.

فاگین پرس ی: که ی که پرایته وه شاروچکه که.

مؤنکس وه لای دایه وه: دوو کاتژمیر له مه وه بر.

فاگین پرس ی: ئایا نهوت بیی؟

پیاوه که ی تر وه لای دایه وه: به ئی، با شتیکت پئ بلیم.

Fagin led the way to the sitting-room, where they would be alone. Nancy quickly took off her shoes, followed them and stood quietly near the door. She listened to their mysterious conversation with great interest.

فاگین به ره و ژوری میوان گوزه ری کرد، که له وی دا ده یان توانی
به ته نیا بن. نانس ی به خیرای پیلاوه کانی دا که ند و، شوینیان که وت،

به هيمنی له نزيك دهرگاكه وهستا، به حه زتكي زوره وه گوئی له گفتوگو
شاراوه كه يان گرت.

When Fagin came back, Nancy was ready to go home.

'You have been a long time, Fagin,' she said unhappily. 'Bill will be in a bad temper when I get back.'

كاتيك فاگين گه رايه وه، نانسی ئاماده بوو بگه رپته وه ماله وه.
نانسی به خه مباره وه گوئی: ماوديه كي زورت پڻ چوو، بيل زور
توره ده بيت كه من ده گه رپمه وه.

'I couldn't help it, my dear. Business.'

He gave Nancy the money that Sikes had asked for, and they said goodbye.

نه متواني يارمه تي بدهم، نازيزه كه م، نيشم هه بوو.
ئه و پارديه ي دا به نانسی كه سايكس داواي كرد بوو پاشان
مالئاوايان له يه كتر كرد.

Chapter 14

بهشی چوارده

A visit to Rose Maylie

سەردانیك بهره پۆز مایلی

Next day Bill Sikes felt a little better and Nancy went out to buy food and drink with the money from Fagin.

Sikes drank a lot, and then fell back into a deep sleep.

پۆزی دواتر بیل سایکس کهمیک ههستی بهباشی کرد، نانسیش پۆیشته دهرهوه بۆئهوهی خواردن و خوارنهوه به پارهکهی فاگین بکرت.

سایکس زۆری خواردهوه، پاشان کهوته خهویکی قولهوه.

'Ah!' whispered Nancy as she stood up. 'I must go now or I may be too late.' She quickly put on her hat and went out without a sound. She hurried through the busy London streets to the richer part of the town, where the streets were much quieter.

ههركه ههستا نانسی چرپاندی: ئهها! دهبیئت هه ر ئیستا برۆم،
یانیش دوا دهكهوم. به خیرایی کلاوهكهی له سه ر ناو به بن ده بگی
رۆیشته دهره وه، به په له ی رۆیشت به ناو شه قامه قه ره بائغه کان
له ندهن به ره و به شه دهوله مه نده کانی شاره که، که له ویدا
شه قامه کان زۆر هیمن تر بوون.

As the clock struck eleven, she entered the hall of a quiet family hotel near Hyde Park. She felt nervous and waited for a few moments before she moved towards the stairs. Now, what do you want here? Asked one of the servants. He saw that she was poor, pale and thin.

هەرکه کاتزمیر یازده لئیدا، رۆیشه هۆلی هۆتیلی خیزانیکی هیمن
نزیك له هاید پارک. ههستی به په شوکاوی کرد و بۆ ساتیک چاوه پێ
کرد بهرله وهی به رهو پلیکانه کان گوزه ربکات.
یه کیک له خزمه تکاره کان پرسى: ئیستا، چیت لێره دهویت؟ بینی
که نه وهه ژار و زهرد و لاواز بوو.

‘I want to see a lady who is staying here,’
answered Nancy.

‘A lady! What lady?’ answered the man,
looking at Nancy carefully.

‘Miss Maylie.’

نانسی وه لآمی دایه وه: ده مهویت خانمیک ببینیم که لێره
ده مینیتته وه.

پیاوه که وه لآمی دایه وه: خانمیک! چ خانمیک؟ به وریاییه وه سه یری
نانسی ده کرد.
خاتوو مایلی.

‘Come!’ said the man, pushing her towards
the door, you must leave now.

‘No!’ replied Nancy. ‘Please take a message
for me. Tell her that a young woman wants to
speak to her alone, and it is very important.’

پیاوه که گوتی: وه ره! به رهو ده رگا که پالی نا. ده بیست ئیستا تۆ برۆیت.

نانسى وه لامي دابه وه: نه خيرا تكايه په ياميتك بو من بگه يه نه. پي
لي كه ناهره تيكي لاهو ده په وپت به ته نيا قسه ي له گه ل بگات. وه
نه مهش زور گرنگه.

The servant went up the stairs. He thought that Miss Maylie would refuse to see her. But soon he returned and asked Nancy to follow him.

خزمه تكاره كه رويشه سه ره وه و پي و ابو كه خاتوو مايلى نه وه
په ده گاته وه كه نه و ببينيت. به لام زوو كه رايه وه و به نانسى گوت كه
شونى بگه وپت.

'I am the person that you wanted to see,' Rose Maylie said in a sweet voice. The kind voice and the gentleness of Miss Maylie surprised Nancy. She started to cry.

'Oh, lady, lady!' she said. 'If there were more people like you in the world, there would be fewer like me!'

روز مايلى به دهنگيكي نه رمه وه گوتى: من نه و كه سه م كه
دهتويست ببينيت. دهنگه ميره بان و شوخه كه ي خاتوو مايلى
نانسى سه رسه ما كرد. ده ستى به گريان كرد.

گوتى: نوو، خاتوون، خاتوون! نه گه ر كه سانى هاوشيوه ي تو له
جهان زياتر بوونايه، نه وا كه سانى وهك من كه متر ده بوون!

‘Please sit down,’ said Rose. ‘If you are in trouble, I will be glad to help you.’

‘Is that door shut?’ asked Nancy. ‘I took little Oliver back to Fagin’s on the night when he left that gentleman’s house. I live among thieves but I have never known any better life. You have never known hunger and cold and slept in the streets with no friends, dear lady!’ Nancy wept.

رۆز گوتى: تىكايە دانىشە، ئەگەر تۆلە گرفت و كىشە دايت ئەوا من خوشحال دەبم كە يارمەتت بەدم.

نانسى پرسى: ئايا ئەو دەرگاىە داخراوہ؟ من ئۆلىقەرم گەراندەوہ بۆلای فاگىن لەو شەوہدا كاتىك مالى ئەو بەرپزەى جى هىشت. من لە نىو دزەكان دەزىم، بەلام هىچ ژيانىكى باشترم نەزانیوہ. تۆ برسىەتى و سەرما و نوستن لە شەقامەكانت بە بى ھاوړى نەبىنىوہ، خانمە ئەزىزەكەم! نانسى گرىا.

‘I pity you!’ said Rose. ‘I am so sorry for you.’

‘Heaven bless you for your kindness,’ said Nancy. ‘Nobody knows that I am here. They would murder me if they knew. But I want to tell you something that I have heard. Do you know a man called Monks?’

رۆز گوتى: بەزەىم پىتدا دىتەوہ، زۆر بەداخەوہم بۆ تۆ.
نانسى گوتى: خوا روحمت پى بىكات بۆ مېرەبانىەكەت، هىچ كەسىك نازانىت كە من لىرەم، ئەگەر بزنانن من دەكوژن، بەلام من

دەھەرىت شۇنچە ئىكەن بىز بىلىمىز كە مەن بېستوومە، ئايا پېاوتىك دەناسىت
كە ناۋى مۇنكىس ؟

'No,' said Rose.

'He knows you, and he knows that you are here,' said Nancy. 'That is why I found this hotel.'

رۆز گوتى: نەھەر.

نانسى گوتى: مۇنكىس تۇ دەناسىت ۋە دەشزانىت كە تۇ لېرەپت.

لەبەرئەھەدىيە مەن ئەم ھۆتۈلەم دۆزىيەۋە.

'I have never heard the name,' said Rose.

'Then perhaps he has another name,' said Nancy. 'Last night I heard him talking to old Fagin. They know that Oliver is here and they are planning to catch him again. Monks intends to pay 'Fagin if Oliver becomes a thief again.'

رۆز گوتى: ھەرگىز ئەۋ ناۋەم نەبېستوۋە.

نانسى گوتى: كەۋايە رەنگە ناۋىكى دىكە ھەبىت. شەۋى رابردوۋ

بېستەم كە قسەى لەگەل فاگىنى بەتەمەن دەكرد. ئەمان دەزانن كە

ئۆلىقەر لېرەپە ۋ دېسان پلان دەگېرن بۆنەۋەى بېگرنەۋە. مۇنكىس

بەنپازە كە پارە بە فاگىن بدات ئەگەر ئۆلىقەر دوبارە بېتتەۋە بە دز.

'But why?' asked Rose.

'I don't really know,' said Nancy. 'But if Oliver is a thief, his life will always be in

danger. Monks hates Oliver so much! He said that he had the young boy's money now and wished to see him dead. Monks said, "That will be the end of my Young brother, Oliver."
'His brother!' cried Rose.

رۆزپرسی: به لّام نه مه بۆچی؟

نانسی گوتی: له پاستیدا نازانم. به لّام نه گهر ئۆلیقهه ر بییت به دز نهوا هه میشته ژبانی له مه ترسیدا ده بییت. مۆنکس زۆر پقی له ئۆلیقهه ره! گوتی که پاره ی منداله که ی هه بوایه و ئاره زوی ده کرد بینیبای که دهمریت. نه مه ش کۆتایی برا لاره که م "ئۆلیقهه ر" ده بییت
رۆزهاواری کرد: براهه ی!

'Those were his words, lady,' said Nancy.
'And now it is late. I must get back before they find out that I have gone.'

ئاتسى گوتى: ئەمانە وشەي ئەو بوون، خانم. ئىستاش درەنگە.

دەيىت بگەرتمەوۈ پىش ئەوۋى بزانن كە من رۇيشتووم.

'Don't go,' said Rose. 'Stay here. You will be safe with me. Why don't we tell the police?'

رۇز گوتى: مەرۇ، لېرە بىمىنەوۋە، لەگەل من سەلامەت دەيىت، بۇجى

بە پۇلىس نەئىين؟

'I must go back,' said Nancy. 'How can I explain to a sweet, innocent lady like you? There is one man among the thieves that I love. I cannot leave him.'

ئاتسى گوتى: دەيىت بگەرتمەوۋە، چۆن دەتوانم ئەمە بۇ خانمىكى

شېرىن و بىتاوانى وەك تۆ روون بگەمەوۋە؟ پياوئىك ھەيە لە نىو

دزەكاندا كە من خۇشم دەوئىت، ناتوانم ئەو بە جى بەئىلم.

‘But you have come here to help Oliver. And it was dangerous for you. Let me help you now!’ cried Rose.

رۆز ھاواری کرد: بەلام تۆ ھا تویە ئێرە بۆئەوێ یارمەتی ئۆلیڤەر بدەیت، ئەمەش ترسناک بوو بۆ تۆ، ڕینگە بدە با یارمەتیت بدەم ئیستا.

‘You are the first person who has ever spoken to me in such a kind way. But it is too late for me!’

‘I can’t let you leave like this,’ said Rose. ‘What shall I do?’

تۆ یەكەم كەسیت كە بەم شیوێ مېرەبانە قسەت لەگەڵ کردووم، بەلام زۆر درەنگە بۆ من!
رۆز گوتی: ناتوانم بەم شیوێیە ڕینگە بدەم برۆی، من دەتوانم جیت بۆ بکەم؟

‘You must tell this story to someone who will advise you,’ said Nancy. ‘We must save Oliver.’

‘Where can I find you again if I need to?’ asked Rose.

‘Will you promise me that you will come alone, or with the only other person who knows about me?’

نانسى گوتى: دهبيت نهم چيروكه به كه سيك بلي كه ناموزگاريت
دهكات، دهبيت نيمه نوليفه ر بپاريزين.
روز پرسى: له كوي ده توانم بت دوزمه وه نه گهر دوباره پيوسنم
بيت بوو.
_ په يمان پنده دهيت كه تو به تهنيا ديت يا خود له كه ل تاكه
كه سيكي تر كه له باره ي منه وه ده زانيت.

'I promise,' said Rose.

'Then, if I am alive,' said Nancy, 'I will walk on London Bridge every Sunday night from eleven until the clock strikes twelve. And now goodbye, dear lady.'

روز گوتى: په يمان ده دهم.

نانسى گوتى: كه وايم نه گهر له زياندا بم، هه موو شه وينكى
به كشه ممه له كاترمير يازده وه تاوه كو دوازه له سه ر پردى له نندن
پياسه ده كه م. نيس تاش مائناوا، خانمه نازيزه كه م.

Chapter 15

به شی پازده یه م

Old Friends Meet

هاوړی کونه کان یه کتر ده بین

Oliver wanted to see Mr. Brownlow again, while they were staying in

London. He had told the two ladies about his kindness.

So Rose went with Oliver. She decided to tell Mr. Brownlow Nancy's secret. When they arrived at his house, she asked to see Mr. Brownlow on very important business.

نؤلیقه ر دوباره ویستی به ریز. پروانلو ببینیت، کاتیک نه وان له لهندهن ده مانه وه. له باره ی میهره بانیه که ی به دوو خانمه کانی گوت. بویه ریز له گه ل نؤلیقه ر رؤیشت، ویستی نه هیئیه که ی نانی به به ریز پروانلو بلیت. کاتیک گه شتنه ماله که ی، داوای کرد بؤنه وه ی به ریز پروانلو ببینیت سه باره ت به کاریکی گرنه گ.

She left Oliver in the carriage with Mr. Giles, and followed the servant into an upstairs

room. There she met a kind old gentleman. There was another old gentleman in the room who did not look so kind.

نۆلیفھری لەناو گالیسکە کە لەگەڵ بەرپرز گایلس بە جەپیشت و،
شوننی خزمەتکارە کە کەوت بۆ ژوری سەرەوہ. لەوی پیاویکی
بەتەمەنی مەرەبانى بیئى. بەرپرزىکی دیکە لە ژورە کە بوو کە زۆر
مەرەبان دیار نەبوو.

'Mr. Brownlow, sir?' asked Rose, looking from one gentleman to the other.

'That is my name,' said the one with the kind face. 'This is my friend, Mr. Grimwig.

Grimwig, will you leave us for a few minutes?'

رۆز پرسىاری کرد: بەرپرز براونلو، گەرەم، سەیری پیاویکی دەکرد
بۆ ئەوی دیکە.

رووخسار مەرەبانە کە گوتى: ئەمە ناوی منە، ئەمەش هاوڕیکەمە،
بەرپرز گریمویگ.

گریمویگ، چەند خولەکیک ئێمە بە جێ دەهێلێ؟

Rose remembered what Oliver had told her about Mr. Grimwig.

She said, 'I think Mr. Grimwig knows the business that I wish to speak about.' Mr. Grimwig bowed.

رؤز بیریکه وتته وه که ئۆلیقه ر چی پڻ گوتوه سه بارهت به گرمویگ.
گوتی: پڻم وایه که به پڻز گرمویگ نه و کاره دازانیت که خوازبارم
له باره ی بدویم، به پڻز گرمویگ چه مایه وه.

‘I shall surprise you very much,’ said Rose,
‘but you were once very kind to a very dear
young friend of mine. I’m sure that you will be
interested to hear about him again. His name is
Oliver Twist.’

رؤز گوتی: زؤر سه رسامت ده که م، به لام جاریکیان تۆ زؤر مهره بان
بویت له گه ل هاوړپیه کی لای من. دننیا م که چه ز ده که ی
گوتیست بیت له باره ی نه م. ناوی نه و "ئۆلیقه ر تویت" ه.

‘Well, well!’ said Mr. Brownlow. He and
Mr. Grimwig looked very surprised.

‘A bad boy!’ said Mr. Grimwig, ‘I’ll eat my
head if he isn’t a bad boy!’

به پڻز براونلو گوتی: باشه، باشه! نه و و به پڻز گرمویگ زؤر
سه رسام دیار بوون.

به پڻز گرمویگ گوتی: کورینکی خراپه! سه ری خۆم ده خۆم نه گهر
نه و کورینکی خراپ نه بیت!

‘He is a good boy,’ said Rose quickly. ‘He
has a fine nature and a warm heart.’ tell us
what you know about this poor child,’ said Mr.
Brownlow. ‘We are very interested in him.’

بەخىرايى رۆز گوتى: ئەو كورپىكى باشە. سىرووشىتىكى باش و دلىكى
كەرمى ھەيە.

بەرتز براونلو گوتى: پىمان بلى تۆ جى لەبارەي ئەم منداالە داماوە
دەزانى. ئىمە زۆر كەيفمان پى دىت.

Rose described everything that had happened to Oliver. She told them too that Oliver had been sad that he could not see his dear old friend, Mr. Brownlow.

رۆز دەسفى ھەموو شىتىكى كرد كە بەسەر ئۆلىقەر ھاتىوو، پى
گوتن كە ئۆلىقىبەر نىگەرەن بوو كە نەيتوانىو ھاپرى ئازىزە
كۆنەكەي بىنىت، بەرتز براونلو.

'This makes me very happy, very happy!' said the old gentleman. 'But, Miss Maylie, you haven't told us where he is now. Why haven't you brought him with you?'

پىاو بەرتزە بەتەمەنەكە گوتى: زۆر دلخۆشم، ئەمە زۆر من
دلخۆش دەكات! بەلام، خاتوو مايلى، تۆ بەئىمەت نەگوتوو كە
ئىستا ئەولە كوتىبە، بوچى لەگەل خۆت نەھىناوہ؟

'He is waiting in the carriage at the door,' said Rose.

'At the door!' cried Mr. Brownlow. He hurried out of the room and down the stairs without another word.

رۆز گوتی: له بهردهم ده رگا له ناو گالیسکه که چاوه ری ده کات.
به ریز برانلو هاواری کرد: له بهردهم ده رگا! به په له له ژوره کان
رۆیشته دهروهه و، به پلیکانه کاندای بی نهوهی وشه یه کیتربلیت.

When he had gone, Mr. Grimwig got up from his chair and walked up and down the room. Then, stopping suddenly, he kissed Rose.

کاتیکی نه م رۆیشت، به ریز گریمویگ له سه ر کورسیه که ی هه ستا و
رۆیشته سهروهه و خوارهوهی ژوره که. پاشان، له ناکاوه ستا و رۆزی
ماچ کرد.

‘Don’t be afraid,’ he said, as the young lady stood up in shock. ‘I am old enough to be your grandfather. You are a sweet girl. I like you.’

گوتی: مه ترسه، هه ر که له شوکا خانمه گه نجه که هه لستا، من
زور پیرم به با پیره ی تو ده شیم. تو کچیکی شیرینیت. چه زم له تویه.

Ah! Here they are!’

He returned quickly to his chair as Mr. Brownlow came in with Oliver. Mrs. Bedwin came too, and Oliver jumped into her arms. While Oliver and the old lady were talking and laughing and crying and kissing. Mr Brownlow led Rose into another room. There he heard the story of Nancy's visit to Rose.

نه ها! نه وه تان!، به خیرایی گه رایه وه سه ر کورسیه که هه ر که به ریز
برانلو له گه ل ئولیفه ر گه رایه وه. خاتوو بیدونیش هات و، ئولیفه ر
بازیدایه باوه شی.

کاتیک که ئوليفهر و خانمه به تهمه نه که قسه یان ده کرد و
پیده که نین و ده گریان و یه کترین ماچ ده کرد، به پرتز براونلو رۆزی
برده ژورنکی دیکه. له ویتوه چیرۆکی سهردانه که ی نانسى بیست.

This is a very strange mystery, said Mr. Brownlow, 'and we will never understand it until we find this man, Monks'

به پرتز براونلو گوتی: نه مه نه هیئیه کی زۆر نامۆیه، هه رگیز لێ
تیناگه یین هه تا نه م پیاوه نه دۆزینه وه، مۆنکس.

'Only Nancy can help us,' said Rose, and we cannot see her until next Sunday.'

رۆز گوتی: ته نیا نانسى ده توانیت یارمه تی ئیمه بدات، ناشتوانین
نه و ببینین هه تا یه کشه ممه ی داها توو.

Chapter 16

بهشی سازده

Midnight on London Bridge

نیوهی شهو له لهندهن بریج

It was Sunday night. The church clock struck eleven. Sikes and Fagin were talking but they stopped to listen. Nancy looked up and listened too. While the two men talked, she put on her hat and coat.

شهوی بهکشه ممه بوو، کاتژمپری کلپسا له سه ر یازده لپی دا.
فاگین و سایکس قسه یان ده کرد به لام وهستا بوئه وهی گوئی بگرن.
نانسیش سه ری هه لپری و نه ویش گوئی گرت، له کاتی کدا دوو پیاوه که
قسه یان ده کرد، نانسی کلاو چاکه ته که ی له بهر کردن.

‘Nancy, where are you going at this time of night?’

‘I am not well,’ said Nancy. ‘I want to breathe some fresh air.’

‘Put your head out of the window,’ replied Sikes.

‘I want it outside.’

نانسی بہم کاتی شہوہ ہؤ کوئی دہچیت؟
نانسی گوئی: من باش نیم، دہمہوئیت ہہوایہ کی پاک ہہلمزم.
سایکس وہلامی دایہوہ: سہرت لہ پہنجرہکہوہ بہرہ دہرہوہ.
_ من لہ دہرہوہ ہہوای پاکم دہوئیت.

‘But you won't have it.’ Sikes shut the door, pulled the key out of the lock, seized the hat from Nancy's head and threw it up to the top of an old cupboard.

بہلام ناتوانیت ہہت بیٹ، سایکس دہرگاکی داخست،
کلبلہکہی لہ دہرگاکی دہرہینا، کلاوہکہی سہری نانسی گرت و
فریدایہ سہر دوآبئیکی کون.

‘Let me go, Bill!’ cried Nancy sitting on the floor. ‘Tell him to let me go, Fagin!’

'I think the girl has gone mad!' cried Sikes.
نانسی هاواری کرد: بیل، رینگه م بده برؤم! له سه زهوی دانشتبوو،

فاگین، پی بلی بارینگه م بدات برؤم!
سایکس هاواری کرد: پیم وایه کچه که شیت بووه!

He pulled her to her feet and threw her into a chair. Nancy fought and cried until the clock struck twelve. Then she became quiet.

نانسی هه ستانده وه سه ر پییه کانی و پاشان فرپی دا سه ر
کورسیه ک، نانسیش شه ری کرد و هاواری کرد هه تا کاتزمیر له سه ر
دوازده لیتدا، پاشان بیده نگ بوو.

Fagin picked up his hat and said good night. Nancy went down the stairs with him, holding a candle to light the way.

'Nancy, dear,' said Fagin. 'If he behaves badly, I will help you. You know me.

We are old friends.'

'I know you well,' replied Nancy. 'Good night.'

فاگین کلاوه که ی هه لگرت و گوتی: شه و شاد. نانسی له گه ل نه و
به پلیکانه کدا رپویشته خواره وه، مؤمیکی بو پروونا کردنه وه ی رینگاکه
هه لگرتبوو.

فاگین گوئی: نانسی. نازیزه کهم، نه گهر نه و به خرابی مامه نه دهکات. من یارمه تیت ددهم، تو من دهناسیت، نیمه هاوړی کونین. نانسی وهلامی دایه وه: زور باش دهناسم، شهوت شاد.

She moved away from him as he tried to shake her hand. The door closed between them. Fagin walked home, thinking, 'Nancy is tired of Bill and his cruel behaviour.'

که فاکین ویستی ته وځه له گه ل نانسی بکات، نانسی لې دورکه وته وه، دهرگا که له نیوانیاندا داخرا. فاکین گه پرایه وه ماله وه و بیری ده کرده وه 'نانسی له بیل ماندوبووه هه روه ها له په فتاره دلړه که ی.

Perhaps I can make her work for me against him. Perhaps I can even make her poison him.

Where does she go at night? I must have her followed.'

رهنگه بتوانم وای لئیکهم که کار بو من بکات له دژی نهو. له وانهیه وا له نانسی بکه م ژهر خوری بکات، به م شهوه بو کوی ده پویشت، ده بوایه شوینی که وتبام.

It was Sunday night again. The church clock struck a quarter to twelve. Two people were on London Bridge. One was Nancy. The other was a Noah Claypole. Noah had recently started working for Fagin and, on his orders, was hiding in the shadows.

دیسان شهوی شه ممه بوو، کاترمیری که نیسه چاره گی دهوسیت بو دوازده لییدا. دوو کهس له له ندهن بریج بوون، یه کئیکیان نانسی بوو، نه ویدیکه یان پیاویک بوو به ناوی نوح کلاي پۆل. به م دوا بیانه نوح دهستی کردبوو به کار کردن بو فاگین، وه له ژتر فه رمانی نه ودا، خوی له سیبه ره که دا حه شار ده دا.

Soon two more figures appeared — a young lady and an old gentleman—'Come down the steps here,' said Nancy. 'I am afraid to speak to you on the public road.' They went down the steps towards the river.

هه ر زوو دوو شکل وشیه وی دیکه ش ده رکه وتن، خانمیکي گه نیج و پیاویکی به پرتزی به ته مه ن. نانسی کوتی: به پلیکانه کانه وه وه رنه

خوارهوه دهترسم که له ږنگای گشتی قسه تان له که ل بکه م.
نه مانیش به پلیکانه کانه وه به ره و پروو باره که چوونه خواره وه.

'This is far enough,' said Mr. Brownlow.
'Why have you brought us to this dark place?
Why couldn't we meet in another place where
it is light?'

'I was afraid,' replied Nancy.

'You weren't here last Sunday night,' said
Mr. Brownlow.

'I couldn't come. I was stopped by Force.'
به ږنز بروانلو کوتی: نه مه زور دووره، بوچی تو نیمه ت بو نه م
شونه تاریکه هیناوه، بوچی ناتوانین له شونیکي پروونا کتر به کتر
بینین؟

ننسی وه لامي دایه وه: من دهترسم.

به ږنز بروانلو کوتی: شهوی به کشه م مه ی رابردوو تو لیره نه بوویت.
_ من نه متوانی بیم، به هیز منیان وه ستاند.

'By who?'

'Bill - the man that I told the young lady
about before.'

'Does he know that you are here now?'
asked the old gentleman anxiously.

'No,' replied Nancy, shaking her head.

له لایه ن کی؟

_ بیل، نه و پیاوهی که سه باره ت به نه و پیشتر به خانمه که م گوت.

به خه سره تېگه وه پياوه پيره که پرسى: ناها ده زانېت که تو ئېستا
لېزه پېت؟

ناسى سه رى لقاند، وه لامى داپه وه: نه خير.

'Good. Now listen,' said Mr. Brownlow.
'Miss Maylie has explained to me, everything
that you told her two weeks ago. At first I
didn't think we could trust you. But now I
believe we can.'

به پرنز براونلو گوته: باشه، ئېستا گوئ بگره، خاتوو ماپلى هه موو
شتېكى بو من روون كردوته وه که تو دوو هه هفته له مه و بهر پېت
گوته وو. له سه ره تادا پيم وانه بوو که ده توانين متمانه ت پڼ بکه ين.
به لام ئېستا باوه رم وايه که ده توانين متمانه ت پڼ بکه ين.

First we must find this man Monks and learn
his secret. Then we must be sure that Fagin is
put in prison. Oliver can never be safe while
Fagin is free. 'You must tell the police about
Fagin.'

سه ره تا ده بې نه م پياوه مونکس بدوزينه وه و نه پڼيه که ي فېر بين.
پاشان ده بېت دنيا بين که فاگين ده کرتته زیندان. نوليفه ر هه رگيز
سه لامه ت نايېت هه تا فاگين نازاد و سه ربه ست بېت. توش ده بېت له
باره ي فاگين به پوليس بلې.

'I can never do that!' replied Nancy. 'Fagin is an evil old man — but I will never do it!'
'Tell me why,' said 'Mr. Brownlow.

نانسى وه لامي دايه وه: هه رگيز ناتوانم نه وه بکه م، فاگين پياونكى
پيرى به دکاره. به لام من هه رگيز نه وه ناکه م!
به رتز بروانلى گوتى: پيم بلئ. بوچى؟

'Although he has led a bad life, I have led a bad life too. I trust him, and he trusts me.'
'Then,' said Mr Brownlow, 'put Monks in our hands and we will do nothing to Fagin without your permission.

هه رچه نده ژيانىكى خرابى گوزهر کردووه، منيش هه روا. متمانه ي
پنده که م، نه ویش متمانه به من ده کات. پاشان، به رتز براونلو گوتى:
مؤنکس بخه ره ژترده ستى ئيمه، وه ئيمه به بن رنگه پيدانى تو هيچ له
فاگين ناکه ين.

Tell us everything that you know about Monks,' Nancy told him about an inn where they might find Monks.' Then she began to describe him, she spoke quietly and they had to listen carefully.

هه موو شتيکمان بن بلئ له باره ي مؤنکس، نانسى له باره ي ميوان
خانه يه ک پتي گوتن که له وانه يه له وي بتوانن مؤنکس بدؤزنه وه.

پاشان دهستی کرد به وهسف کردنی نه م. به هیمنی قسه ی ده کرد
نه مانیش ده بویه به وریاییه وه گوئی لیبگرن.

'He is tall and dark, with wild eyes that are deep in his head I think that he is young - about twenty-eight. When he walks, he looks over his shoulder all the time. He wears black clothes.

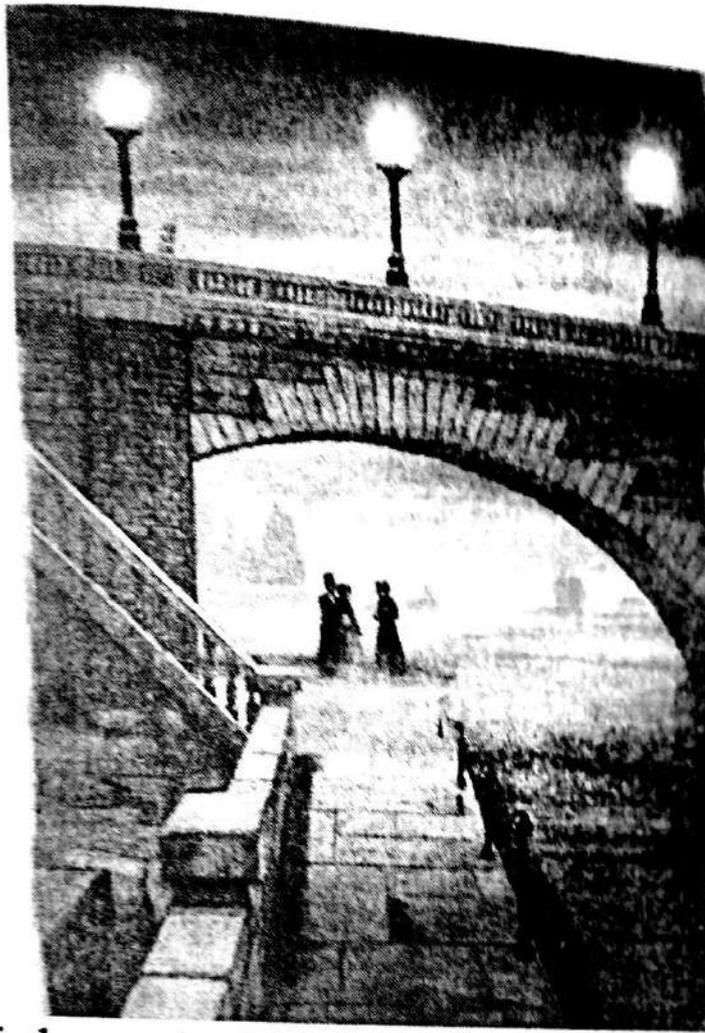
مۆنکس پیاوئیکی بالابه رز و ره شه، له گه ل دوو چاوی درپدانه که
که وتیوونه قولای، پیم وایه که نه و گه نجه - نزیکه ی بیست و هه شت
ساله. کاتیک ده پروات، هه می شه سهیری سه ر شانی ده کات. جل و
به رگی رهش له به رده کات.

On his neck there is _ 'A wide red mark like a burn?' cried Mr. Brownlow

'Do you know him?' said Nancy with a cry of surprise.

به ریز پروانلو هاواری کرد: په له یه کی سوری گه وره ی له سه ر ملی
هه یه وه کو سوتاو؟

نانسی به هاواریکی سه رسامه وه گوئی: نه و ده ناسیت؟

I think so, 'said Mr. Brownlow. 'Thank you for telling us this. Now, how can I help you?'

'You can do nothing to help me,' replied Nancy.

به رتزر براونلوؤ: گوتی: پیم وایه، سوپاس که نه مهت به ئیمه گوت.

نیستا چون ده توانم یارمه تیت بدهم؟

نانسی وه لامی دایه وه: ناتوانی هیچ شتیک بکه تیت بوئه وهی یارمه تی

من بده تیت.

'Come with us. By tomorrow morning you will be far away from the bad people.'

'No, sir. I hate my life, but I cannot leave it,'
replied Nancy sadly. 'Now I must go'. I am
afraid that somebody will see me!'

له گهل نيمه وهره. له سبه يئق به يانیه وه ده توانیت به دوریت له
کهسه خراپانه.

نانسی وه لامي دایه وه: نه خیر. که وره. من رقم له زیالی خومه.
به لام ناتوانم به جی هیلیم. نیستاش ده بیت برؤم له وه دترسم
نه کهر که سئک من به نینیت!

Rose Maylie held out a purse. '

'I haven't done this for money,' Nancy said.
'I have done it for Oliver and for you.

'Please take the money,' said Rose. 'It may
help you.'

'God bless you,' said Nancy. 'Now I must
go. Good night, good night.'

رؤز مایلی جزدانه یه کی دهره یینا.

نانسی گوئی: من نه وه م بو پاره نه کردووه. من نه وه م بو تۆلیقه ر و
تیوه کردووه.

رؤز گوئی: تکایه پاره که هه لگره. رهنگه یارمه تیت بدات

نانسی گوئی: خوا رو حمت پی بکات. ده بیت نیستا برؤم.
شهوشاد، شهوشاد.

Rose and Mr. Brownlow went slowly up the steps to the bridge. When they had gone, Nancy sat at the bottom of the steps and wept.

Noah Claypole was running towards Fagin's house as fast as his legs could carry him.

رؤزو و به رنر بر اونلؤ به هیواشی به پلیکانه کانه وه رؤیشتنه سه ره دوی
پرده که. کاتیک نه مان رؤیشتن. نانمی له پلیکانه کانی خواره ده
دانیشتم و گریا.

نوح کلایپول هه تا له توانای قاچه کانی دابوو به ره و مانی فاگین

پایکرد.

Chapter 17

به شی حه قده یه م

Nancy is Murdered

نانسی کوژرا

It was nearly two hours before sunrise, and the streets were silent and empty. Fagin sat waiting in his room. His face was white and his eyes were red. He was covered with an old blanket and there was a candle burning on the table. Noah Claypole lay on the floor, fast asleep.

نزیکه ی دوو کاتزمیر به ر له خورهه لاتن بوو. شه قامه کانیش چۆل
وهینم بوون. فاگین له ژوره که ی چاوه رتی ده کرد، رووخساری سپی
بوو چاوه کانیشی سور بوون. به به تانیه کی کۆن داپوشرا بوو،
مۆنیکیش له سه ر میزه که ده سوتا. نوح کلایپۆل له سه ر زهویه که پال
کهوت و زوو خه وی لیکه وت.

Fagin's thoughts were terrible ones: hate for Nancy, who had dared to talk to strangers; anger that his plans had failed; fear of ruin and prison and death. He sat without moving until

he heard a footstep. 'At last!' he whispered.
'At last!'

بیروکه کانی فاگین زور سامناک بوون، رق و کینه‌ی به‌رام‌بهر
نانمی که خیره‌تی نه‌وه‌ی کردبوو قسه بو که سانی نامو بکات،
توره‌یشی بوئه‌وه‌ی که پلانه‌کانی شکستیان خواردووه، ترس له
تیکشکان و مهرگ و زیندان. دانیشت به‌بن نه‌وه‌ی جوئه بکات هه‌تا
گونییستی شوین پین بوو. دواچار!، چرپاندی: له کو‌تاییدا!!

He opened the door and came back into the room with Bill Sikes. Sikes carried a bag, which he put on the table.

'There!' he said. 'Take that.'

Fagin took the bag and locked it in the cupboard. He sat down again without speaking. He stared at the burglar.

ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه و له‌گه‌ئ بیل سایکس گه‌رایه‌وه ژوره‌که.
سایکس جانتایه‌کی هه‌نگرتبوو خستیه سه‌ر میزه‌که.
گو‌تی: له‌وینیه! نه‌وه هه‌نگره.

فاگین جانتا‌که‌ی هه‌نگرت و له‌ناو دو‌لابه‌که قفلی کرد، دیسان
به‌بن قسه کردن دانیشت، چاوی برپبووه مائپره‌که.

'What is the matter?' shouted Sikes. 'Why are you looking at me like that?' Fagin turned to the sleeping young man and woke him. 'Poor Noah,' he said. 'He is tired. He has been watching her for so long, Bill.'

سایکس هاواری کرد: کیشه چیه؟ بوچی بهم شیوهیه سهیری من دهکەیی؟ فاگین پروویکرد پیاوه لاوه نوستوووهکه و خه بهری کردهوه. گوئی: نوحی داماو، نهو شهکهته، بو ماوهیهکی زور سهیری نهوی کردوووه بیل.

"What do you mean?" asked Sikes.
Noah Claypole sat up and rubbed his eyes.
'Tell me what you told me before, Noah,'
said Fagin. 'About Nancy. You followed her?'
'Yes.'
'To London Bridge?'
'Yes.'

سایکس گوئی: مه به ستت چیه؟
نوح کلایپۆل هه ستاو چاوه کانی سرین.
فاگین گوئی: نوح، پیم بلی پيشتر چیت پن گوتم له باره ی نانسى، تو
شونى نه م كه وتیت
_ به ئى.
بۆله ندهن بریج؟
_ به ئى.

'And there she met two people. A gentleman and a lady. She had been to see them before. They asked her to tell them about Monks. They knew where we meet. She told them everything, didn't she?' cried Fagin.

لهوئى دوو كهسى بيئى. پياوئىكى بهرئز و خانميٽك. پيشتر نه مانى بيئى
بوو، داوايان ليٽرڊ بوئه وهى له بارهى مؤنكس پيئان بليٽ. زانيان كه
له كوئ ئيمه به كترده بينين، نانسى هه موو شتيكى به وان گوت.

'That's right,' said Noah.

'And tell him what Nancy said about last
Sunday!'

'She told them that she couldn't come last
Sunday because she had been stopped by
force!

فاگين هاوارى كرد: وانيه؟

نوح گوٽى: نه وه راسته.

پيئى بليٽ كه ناخو نانسى چى گوٽوو له بارهى به كشه ممهى رابردوو!

- نانسى پيئى گوٽن كه به كشه ممهى رابردوو نه يتوانيوه بليٽ
چونكه به زهبرى هيز وه ستيئراوه!

Sikes became wild with anger. He cursed everyone. Then he pulled open the door and ran out.

'Be careful, Bill!' said Fagin. 'Do not be too violent, will you?'

سایکس له تورهیدا شیت بوو، نه فرهتی له هه مووان کرد، پاشان
دهرگاکی کردهوه و پرایکرده دهروهوه.

فاگین کوتی: وریابه، بیل، زور دلپهق و توندوتیز مه به، نایا توندو
تیز ده بیت؟

When Sikes reached his room, he shut the door and put a heavy table against it.

Nancy was lying on the bed. She had been asleep. 'Oh Bill!' she said, pleased that he had returned.

کاتیک سایکس گه یشته زوره گه ی، دهرگاکی داخست و میزکی
فورمی خسته پشتی.

نانسی له سهر جینگه پراکشا بوو، خه وائو بوو، کوتی: ئوه، بیل،
خوشحال بوو که بیل گه پرابوو یه وه.

He picked up the candle and threw it into the fire. Nancy went to the window to open the curtain.

'Leave it.' shouted Sikes.

'Bill!' said the girl in a frightened voice.
'Why are you looking at me like that?'

مۆمهكهى ههنگرت و خستيه ناو ئاگرهكه. نانسى رويشته لاي
په نجه ره كه بۆنه وهى په رده كان لابادات.
سايكس هاواري كرد: جى بهينه!
كچه كه به دهنگيكي ترساوه وه گوتى: بيل! بۆجى بهم شيويه
سه يري من ده كه يت؟

The burglar watched her for a few seconds.
Then he seized Nancy by her head and throat
and threw her into the middle of the room.

'Bill.' Bill!' she said. 'Tell me what I have
done!'

دزه كه بۆ چهند سانيه يه ك ته ماشاي كرد. پاشان سه ر و قورگي
نانسى گرتوو خستيه ناوه ندى ژوره كه وه.
نانسى گوتى: بيل! بيل! پيم بلئ من چيم كردوو؟

'You know what you have done, you evil girl! You were watched tonight. You were followed to London Bridge.

خۆت دەزانیت چیت کردوو، هه‌ی کچی نه‌گرس! تۆ له‌م شه‌و
چاودیریت کراوه، بۆ له‌نده‌ن بریج شوینت که‌وتوون.

'Then don't take my life. I haven't forgotten my love for you! That gentleman and the dear lady will help us — I know they will. They have given me money.

Let's leave this terrible place and lead better lives far away from here. It is never too late to be sorry for the past!

که‌وایه‌ مه‌مکوژه، نه‌وینه‌که‌م بۆ تۆ له‌ بیر نه‌کردوو! پیاوه
به‌رتزه‌که‌ و خانمه‌ نازیزه‌که‌ یارمه‌تیمان ده‌ده‌ن. من ده‌زانم نه‌وان
یارمه‌تیمان ده‌ده‌ن، نه‌وان پارهیان به‌ من داوه. با نه‌م شوینه
نرسناکه‌ چی به‌ئیلین و دوور لی‌ره ژیانیکی با‌شتر گوزدر بکه‌ین. هه‌رگیز
زۆردره‌نگ نیه‌ بۆنه‌وه‌ی داخ بۆ پاربدوو بخوین!

She tried to put her arms around him, but Sikes seized his pistol. He realized that somebody might hear a gunshot so, with all his strength, he struck Nancy's face with the pistol.

نانسی ههولیدا نامیزی لیبدات، بهلام سایکس دهمانچه که ی گرت
و ده رکی کرد که رهنگه که سیک گوی بیستی دهنگی دهمانچه که بیت.
بویه بهه موو هیزیه وه دهمانچه که ی له سه ری نانسی دا.

Nancy fell. She was nearly blind with the
blood that poured from her head. She raised
herself to her knees, breathed hard and prayed
to God for forgiveness it was a terrible sight.
Sikes covered his eyes. Then he seized a heavy
stick and hit her again.

نانسی کهوت. خه ریک بوو کویر بیت بهو خوینه ی که له سه ری به وه
دههات، هه ستایه سه ره نه ژنۆکانی، به سه ختی هه ناسه ی ده دا نزای بو
خوا کرد بو لیخۆشبوون، نه مه دیمه نیکی ترسناک بوو. سایکس
چاوه کانی داپۆشین پاشان گوچا جیکی قورسی هه نگرت و دوباره پیندا
کیشا.

Chapter 18

به شی هه ژده یه م

Sikes Escapes

سایکس هه لډیت

As the sun came up over the city, Sikes tried to clean the blood from his clothes. The floor was covered with blood. Even the dog's feet had blood on them.

مه ر که خۆر بائی به سهر شاره که دا کیشا، سایکس هه وئیدا
خونق سهر جله کانی پاک بکاته وه، زهویه که به خوین داپۆشرا بوو،
تهنانهت پینه کانی سه که که ش خویناوی بوون.

Then he went out, carrying the dog. He walked quickly through the city until he came to the country roads outside London. He lay down in a field and slept.

باشان رۆیشته دهره وه، سه که که شی له گه ل خۆی هه لگرتبوو،
به خیرایی به ناو شه قامه کاندای دهر رۆیشت هه تا گه یشته سهر رینگای
کونده که له دهره وهی له ندهن. له کینگه یه ک پالکه وت و خه وی
لډیت.

Morning and afternoon soon passed. In the evening, Sikes walked again.

Where could he go for food and drink? At nine o'clock, he came to a village and went to the inn. He sat alone, throwing a few pieces of food to his dog as he ate

به یانی و دوا نیوه پۆ زووتیپه پین، له نیواره دا، دوباره سایکس دهستی به پۆیشتن کرد. دهیتوانی بچیت بۆ کوئی بۆ خواردن و خواردنهوه؟ کاتزمیر نو هاته گوندیک و پۆیشته میوان خانه که. بهتهنیا دانیشتبوو هه رکه خوی نانی دهخوارد ههندی نانیشی بۆ سهگه که ی هه ئدا.

When he came out, he saw a coach bringing letters from London. It passed him on the road and stopped at the little village post office. As he got nearer, Sikes could hear the guard talking to the man at the post office.

کانتیک له میوان خانه که هاته دهره وه گالیسکه یه کی بینی که نامه له لهنده نه وه دههینیت، له سه ررنگاکه به لای نه مدا تیپه پوو، وه له پۆسته ی گونده بچوکه که وهستا. هه رکه نزیکتر ده بویه وه، سایکس نوانی گولبیسسی نه وه بیت که پاسه وانه که قسه له گه ن پیاوه که ده گات له لای پۆسته که.

'People in London are talking about a murder,' said the guard. 'A terrible murder!'

پاسهوانه که گوتی: خه لکی له نندن له باره ی کوزراویک ده دوتن.
کوشتنیکی مه ترسیدار!

'Man or woman?'

'A woman,' said the guard.

پیاو یا خود نافرته؟
پاسهوانه که گوتی: نافرته تیک.

The coach drove away. As he walked, Sikes began to feel a terrible fear. Everything on the road— every tree, every shadow— seemed like a ghost. He imagined that there was blood everywhere. He could not stop thinking about his terrible crime.

گالیسکه که دورکته و ته وه، هه رکه رپویشته، سایکس ههستی به
نرسیکی خه ته رناک کرد. هه موو شتیکی له سه رپنگاکه هه موو دارتیک،
هه موو سیبه رتیک و ده کو تارمایی ده رده که وت. وا خه یائی ده کرد که
خوتن له هه موو لایه ک بوونی هه یه، نه یده توانی له بیرکردنه وه
بوه ستیت سه باره ت به نه و تاوانه سامناکه ی که کردوو یه تی.

'I can't spend another night alone in the fields,' he thought. 'I will go back to London. The police will never expect to find me there. Why can't I hide there for a week and then get away to France? Fagin will help me.'

سایکس بیریکرده وه: ناتوانم شه ویکی دیکه له ناو کینگه کاندای به
نه نیا به سه ر به رم. ده گه رپمه وه له نندن، هه رگیز پوولیس پیشبینی نه وه

ناكات كه من لهوئ بدۆزیتتهوه، بۆ ناتوانم خۆم لهوئ بۆ ماوهی یهك ههفته ههشار بدهم؟ پاشانیش بۆ فهپانسا دوربكهومهوه؟ فاگین یارمهتیم دهدات.

Sikes began his journey back immediately. He went by different roads and he decided to enter the city by night.

سایکس یهكسهر دهستی به گهشتهكهی كرد بۆ ئهوهی بگهپتتهوه، بهپنگای جیاوازا رۆیشت و بریاریدا كه بهشه و داخیلی شارپیت.

‘But the dog?’ he thought. ‘The police must guess that the dog is with me.’ He came near a small river. Picking up a heavy stone, he tied it to his handkerchief. The dog looked up into his master’s face. Sikes went down to the edge of the river. The dog did not follow.

بیری كردهوه: ئهی سهگهكه، پۆلیس به دلنیهیهوه دهزانپت كه سهگهكه لهگهڵ منه. هاته نزیك رووباریكى بچوك، بهردیكى قورسی ههنگرت، به دهستهسپهكهوه توندی كرد، سهگهكەش سهیری رووخساری گهورهكهی كرد. سایکس رۆیشته لیواری رووبارهكه، سهگهكه شوینی نهكهوت.

‘Come here!’ cried Sikes. The dog came towards him, and then moved back. ‘Come here!’ cried Sikes again. The dog stopped for a

moment, then turned and ran away as fast as it could.

سایکس کوتی: وەرە ئیڤره! سهگه که بو لای نه و هات و دواتر
گه پايه وه دواوه، سایکس دوباره هاواریکرد وەرە بو ئیڤره، سهگه که بو
ساتیک وهستا و پاشان رووی وهرگپرا و بهو نه اندازه یه ی که توانی
پایکرد.

Sikes called and called, and then sat down and waited. But no dog appeared and at last Sikes continued his journey alone.

سایکس هاواری کرد و هاواری کرد، پاشان دانیشست و چاوه پئی
کرد. به لام هیچ سهگینگ دهرنه کهوت، دواجار سایکس به ته نیا له
گه شته که ی بهرده وام بوو.

Chapter 19

به شى نۆزدە يەم

Monks is Caught

مۆنكس گيرا

Night was falling when Mr. Brownlow stepped down from his carriage and knocked at his own door. Two of his servants came. They helped a second man from the carriage and took him into the house. This man was Monks.

شەودادەھات كاتىك بەرپز براونلوۆ لە گالىسكە كەى ھاتە خوارەو و لەدەرگا كەى خۆى دا. دوو لە خزمەتكارەكانى ھاتنەدەرەو. يارمەتى پياوى دووھمیان دا و بردیانە ناو خانووھە. ئەم پياوھە مۆنكس بوو.

'Now,' said Mr. Brownlow, as they sat down, 'we must talk.'

'You were my father's oldest friend,' said Monks. 'How dare you kidnap me in the street and bring me here?'

ھەر كە دانىشتن بەرپز براونلوۆ گوتى ئىستا دەبىت قسە بكەين.

مۆنكس گوتى: تۆ ھاوپىتى كۆنى باوكم بویت، چۆن خىرەتت كىرد
من لەسەر شەقام بفرىنىت و بىم هەينىت بۆ ئېرە؟

‘Yes, I was your father’s oldest friend,’ said Mr. Brownlow. ‘I also loved his beautiful sister, your aunt. I hoped to marry her, but she died young. For love of them, I wish to talk to you — Edward Leeford.’

بەرتز براونلو گوتى: بە ئى، من ھاوپىتى كۆنى باوكت بووم، ھەرودھا
خوشكە جوانەكەيشم خوشدەويست، پورت، ھىوادار بووم ھاوسەر
گىرى لەگەل بكەم، بەلام بە گەنجى مرد، لەبەر خوشەويستى ئەوان،
خوازىنارم قسەت لەگەل بكەم. ئىدوارد ليفورد.

‘What do you want with me?’ said the man who called himself Monks.

‘You have a brother.’ Began Mr. Brownlow.
‘I have no brother,’ said Monks.

ئەو پياوھى كە بە مۆنكس بانكى خۆى دەكرد گوتى: چىت لە من دەوتت؟

بەرتز پروانلو دەستى پيكرد: تۆ برايه كت ههيه.
مۆنكس گوتى: هيچ برايه كم نيه.

'Listen to me. 'said Mr. Brownlow. 'I know your family history. I know about your father's unhappy marriage.

بەرتز پروانلو گوتى: گويم بۆ بگره، من ميژووى خانه واده كهت دهزانم. من له بارهى هاوسه رگيره خه مباريه كهى باوكت دهزانم.

I know how your father and mother separated. Your father was still young at the time, and later he met some new friends – a man and his beautiful daughter aged nineteen.'

'Why do I care about this?' asked Monks angrily.

دهزانم كه چۆن داىك و باوكت له يه كتر جودا بوونه وه، له و كاته دا باوكت هيشتا هه رلاو بوو، دواتر هه ندى هاوړپى نوپى بينى. پياوئك و كچه كهى كه ته مه نى نۆزده ساڵ بوو.

مۆنكس به تورده ييه وه گوتى: بۆ ده بيت من گرنگى به نه وه بدهم؟

'Your father fell in love with the daughter,' continued Mr. Brownlow. 'Your father was very rich at that time. A member of the family had died and left him a lot of money. When

your father died suddenly, all his money went to your mother, and to you, the son from his marriage to her. Your father came to see me just before he died. 'I didn't know that,' said Monks.

بەرپرز براونلو بەردەوام بوو: باوکت لەگەڵ کچە کە کەوتە نەشققەوه، لەو کاتەدا باوکت زۆر دەوڵەمەند بوو. نەندامیکی خانەوهدا کە مرد و پارەیهکی زۆری بۆ بەجەپیشت. کاتیک باوکیشت لە ناکو مرد. هەموو پارە کە بۆ دایکت، تۆ و کوپی ئەو نافرەتە ی هاوسەرگیری لەگەڵ کردبوو گوزەری کرد. باوکت هات بۆلای من بەرلەوهی بمرنت.

مۆنکس گوتی: من ئەو م نەدەزانی.

'He came,' said Mr Brownlow. 'And he left with me, among some other things, a picture of this young girl. He loved her. And she loved

and admired him, although she was young and weak.

به پرنز پروانلو گوتی: نه و هات و، ویننه یه کی نه و کچه گه نجه ی له نلو
هه ندیک شتدا له لای من به جه پشست.
باوکت نه وی خوشده ویست و نه ویش نه می خوشده ویست و قبوی
کردبوو. هه رچه ند نه و گه نج و لاواز بوو.

He asked me to look after the picture for him. He was going to take the young lady with him to another country. And then—he died.'

داوای لیکردم که به شوین ویننه که دا بگه پیم. به نیاز بوو که خانمه
گه نجه که له گه ل خوی به ریت بو و لاتیکی دیکه. له دوای نه مهش

مرد.

Mr. Brownlow stopped for a moment. 'I looked for the girl after his death,' he said, 'but she had disappeared. I never saw her again. Her name was Agnes. Later her child was born in the workhouse. That child had the same father as you. He is your half—brother—Oliver Twist. I didn't know this until chance brought Oliver into my house.'

'What?' cried Monks.

به پرنز پروالو بو ساتیک وهستا.

گوتی: له دوای مهردنی نه و من به دوای کچه که دا گه پام. به لام دیار
نه ما بوو. هه رگیز دوباره نه م بینیه وه. ناوی نه گنیز بوو. دواتر
منداله که ی له کارگه له دایک بوو. نه و منداله هه مان باوکی توی
هه بووه. نه و زر-برای تویه-ئولیفه ر تویست. نه وه م نه ده زانی هه تا
به پرنکه بوت ئولیفه ر هاته ماله که ی من.
مؤنکس هاواری کرد: چی؟

‘Yes,’ said Mr. Brownlow. ‘Oliver stayed with me for a time. I didn’t know who he was then. He was a dirty, poor, unhappy boy, but I saw that he was like the girl in the picture. You already know that he was taken away from me by terrible thieves.’

به پرنز براونلو گوتی: به ئی. بو ماوه یه ک ئولیفه ر له گه ئل من مایه وه.
نه وکات نه مده زانی نه و کئییه، مندالیکی خه مباری نه داری پیس بوو.
به لام بینیم که نه و له کچه که ی ناو وینه که ده چوو. توش پیشتر
ده زانی که ئولیفه ر له لایه ن دزی ترسناکه وه له من بردراو
دورخرایه وه.

‘I know nothing about that!’ cried Monks.
‘Really?’ said Mr. Brownlow. ‘Let me continue. I lost the boy and couldn’t find him.’

His mother was dead, so only you could help me. I tried for a long time to find you.'

مۆنكس هاواری کرد: من هیچ شتیك له و بارهوه نازانم.
به پرنز براونلو گوتی: به پاسته؟ پنگه بده با به ردهوام بم، من
منداله که م ون کرد و نه متوانی بیدۆزمه وه. دایکیشی مردبوو، ته نیا
تۆ ده توانی یارمه تیم بدهیت، بۆ ماوه یه کی زۆر هه و لمددا تۆ بدۆزمه وه.

'And now you have found me,' said Monks, getting up. 'You cannot prove that the boy is my brother.'

مۆنكس گوتی: ئیستا تۆ منت دۆزیوه ته وه، هه ستا و گوتی تۆ
ناتوانیت بیسه لمینی که نه و منداله برای منه.

'In these past few weeks I have learned a lot,' said Mr Brownlow. 'You have a brother and you know it. Your father left a will which

your mother destroyed. This will spoke of the future birth of a child, and money that should go to this child.'

'No!' shouted Monks.

بەپرئز براونلۆ گوتی: لەم چەند هەفتەى رابردوودا زۆر شت فېربووم، تۆ براپەکت هەیه و دەشزانى. باوکت وەسىتەكى بەجەپىشت دايكت لەناوېرد. ئەم وەسىتەتە لەبارەى لەدايكبوونى مندالتيك بوو لە داهاتوودا. وە ئەو پارەپەش كە دەپيت بدريتە ئەو مندالە.

مۆنكس هاواری كرد: نەخېر!

'I know it all,' said Mr. Brownlow. 'You have tried everything— every evil plan—to destroy Oliver. You told Fagin, your evil friend, that everything is lying at the bottom of the river. The jewellery that would help Oliver. A ring that your father gave to Oliver's mother. Her name was written inside with a space for his name—he hoped to marry her. Isn't this true?'

بەپرئز براونلۆ گوتی: هەموو ئەمە دەزانم، تۆ هەموو شتيكت تاقى كردۆتەوه. هەموو پلانىكى نەگريس. بۆ تيكشكاندننى ئۆليشەر. تۆ بە فاگېنت گوتووه، هاوړى بەدكارەكەت، كە هەموو شتيك لە بنكى پووبارەكەپە. ئەو خشلەى كە دەكرېت يارمەتى ئۆليشەر بدات، هەنگوستيلەپەك كە باوكت دابووى بە دايكى ئۆليشەر. ناوى لە

هه بووه که هاوسه رگیری له که ئ بکات، نایا
فیدای مانی دهه

Monks was silent.

'I know every word that you and Fagin spoke,' cried the old gentleman. 'And there has been a murder because of it!'

'No, no,' replied Monks. 'I know nothing about that!'

'You also gave Fagin money.'

مۆنکس بیدهنگ بوو.

پیاوه به پرتزه به ته مه نه که هاواری کرد: هه موو تاکه وشه یه ک
دهزانی که تۆ و فاگین کردووتانه. وه کوژراوینکیش له بهر نه مه
هه بووه!

مؤنكس وهلامى دايهوه: نا! نهخير، من هيچ شتتاك له م بارديهوه

نازانم!

- مهروهها توش پارهت به فاكين داوه.

Eventually Monks said, 'When my mother died, she believed that child had been born as a result of that relationship. I promised her that I would find the horrible little orphan! I found him at last. I wanted to destroy him, but that girl talked!'

دوچار مؤنكس گوتى: كاتتاك دايكم مرد، پتي وابوو كه نه ومندا له بهوي نهو پهيوهنديهوه له دايك بووه، منيش پهيمانم پيدا كه نهو ههتيوه بچوكه سامناكه ده دوزمهوه. له كو تايدا نهوم دوزيهوه، ده موست تيكي بشكينم، به لام نهو كچهيه قسه ي كرد.

'I won't tell the police,' said Mr. Brownlow, 'but you must tell the whole truth. And Oliver must get his share of the money. You will sign some papers. And after that, you can go where you want. Do you agree?'

به رنيز پراونلو گوتى: من به پوليس نايتم، به لام ده بيت تو هه موو راستيه كه بلتيت، نوليفه ريش ده بيت به شه پاره كه ي خوي بهر كه وئيت. هه نديك كاغه ز نيمزا ده كه يت، وه له دواي نهوه ده توانيت بو ههركوئيهك بجيت كه ده ته وئيت، رازيت؟

Monks walked up and down the room. He could not speak.

The door opened, and Mr. Grimwig came in. 'News of the murder,' he said. 'They will catch the man tonight, they think. The police have seen his dog. There is a hundred pounds reward for him.'

'I will give fifty more,' said Mr. Brownlow. 'What is the news of Fagin? Where is he?'

مۆنکس رۆبشته سه ره وه و خواره وهی ژوره که، نه یده توانی قسه

بکات.

دهرگا که کرایه وه و بهرینز گرمویگ هاته ژوره وه.

گوتی: هه وائی بکوژه که، نه م شه و پیاوه که ده گرن، پینان وایه که پۆلیسه کان سه که که یان بینیه، سه دان پاوه ند وه کو خه لات بو نه وه

دانراون.

بهرینز بروانلو گوتی: من په نجا پاوند زیاتر ده ده م. هه وائی فاگین

چیه؟ له کوئیه؟

'He hasn't been caught yet,' said Mr. Grimwig. 'But he will be.' Monks looked at the two men in terror. 'Mr. Bumble has arrived,' continued Mr. Grimwig. 'He is downstairs. Will you see him now?'

بهرتز گرمویگ گوتی: نهو هیشتا نه گیراوه. به لام ده گیریت.
مؤنکس به ترسه وه سهیری دوو پیاوه که ی کرد.
بهرتز گرمویگ به رده وام بوو گوتی بهرتز به میل گه یشتووه، نه و له
پومی خواره ویه، ده ته ویت نیستا بینینیت؟

'Yes, in one moment,' said Mr Brownlow. He turned to Monks. 'Have you decided?' he said in a low voice. 'Do you agree to what I said?'

بهرتز براونلو گوتی: به ئی، له یه ک خوله کدا، پرووی له مؤنکس کرد،
بیرت داوه؟ به دهنگینکی نزمه وه گوتی: رازی به وه ی که گوتم؟

'Yes, yes, I agree,' said Monks. 'You will keep everything secret?'

'I will,' said Mr. Brownlow.

Mr. Grimwig led Mr. Bumble into the room.

مؤنکس گوتی: به ئی، به ئی، رازیم. هه موو شتیک به نهینی
دعبارتیت؟

بهرتز براونلو گوتی: به ئی.

بەرئز گرىموىگ، بەرئز بەمبلى بردە ژورەوہ.

'I am very glad to see you, sir,' said Mr Bumble to Mr Brownlow. 'And how is our dear little Oliver? I always loved that boy like a son. Dear Oliver!'

بەرئز بەمبلى بە بەرئز براونلوؤى گوت: زور خوشحالم بە بينينت.
ئەى ئوليفهري بچوکی ئازيزمان چۆنە؟ ھەميشە ۋەکو کورې خوم
ئەوم خوشويستووہ. ئوليفهري گيان!

'Now,' said Mr. Brownlow, pointing to Monks, 'do you know this person, Mr. Bumble?'

'No,' said Mr. Bumble.

'Are you sure?'

'I have never seen him before.'

بەرئز براونلوؤ نامازەى بە مۆنکس کرد و گوتى ئەم کەسە
دەناسيت، بەرئز بەمبلى؟

بەرئز بەمبلى گوتى: نەخېر.

تۆ دئنيابيت؟

ھەرگيز پيشتر ئەوم نە بينيوہ.

'And you didn't sell him anything? You never saw, perhaps, a certain piece of gold jewellery—a locket—and a ring?'

'All right,' Mr. Bumble said. 'I did receive some money from this man. But you will never find the locket and the ring.'

'You will lose your position as master of the workhouse said Mr. Brownlow. 'Nobody can trust you.'

تۆ ھېچ شتېنكت بە ئەم نە فرۇشتووود؟ ھەرگېز نەت بېنىوود.
لەوانەيە، پارچە يەك خىشل قىلىنك ھەنگوستىلە يەك؟
بەرتز بەمبل گوتى: زۇر باشە، من ھەندىك پارەم لەم پىاود
ودرگرتووود، بەلام تۆ ھەرگېز قىزل و كىلەكە نادۇزىتەوود.
بەرتز براونلو گوتى: تۆ پىنگەي خۇت وەكو گەورەي كارگە لەدەست
دەدەيت، ھېچ كەسنىك ناتوانىت متمانەت پى بكت.

Chapter 20

به شى بيسته م

The death of Sikes

مه رگى سايكس

Jacob's Island was in the Thames, where the river ran through one of the lowest, dirtiest and poorest parts of London. The old houses there were empty. They had no roofs, and the walls were falling down.

دورگه ي جاكوبس له تايمز بوو كه پرووباره كه به ناو به كيك له هه ژارترين و، پيسترين و، نزمترين به شه كاني له ندهن دا ده رويي. ماله كوڼه كاني نه وي چول بوون. هيچ سه قفيان نه بوو ديواره كانيش كه وتبوونه خواره وه.

Toby Crackit and Charley Bates were hiding in one of these old houses. They were talking in frightened voices.

توبي كراكيټ و چارلي به يتس له به كيك له و ماله كوڼانه خونان
حه شار دابوو، به ده نكيكي ترس و له رزه وه قسه يان ده كرد.

'When was Fagin caught?' asked Toby. 'At dinner time today. I hid and escaped up the chimney,' said Charley.

'They will hang Fagin, and Sikes too when they get him,' said Toby in a frightened voice. 'We are in real danger.'

'No one will find us here,' said Charley.

تۆبی پرسى: كهى فاگين گيرا؟

چارلى گوتى: نه مېرؤ كاتى خوانى ئىواره، من خۆم شاردهوه و له دوکه لکيشه كهوه رامکرده دهرهوه.

بۆبى به دهنگيكي ترسهوه گوتى: نه مان فاگين و سايكس له سېداره ددهن كاتېك نه مانيان كهوته دهست. به پراستى ئيمه له مهترسى دايين.

چارلى گوتى: كهس ئيمه ليره نادۆزيتتهوه.

As they sat talking, they heard a noise on the stairs. Sikes's dog ran into the room. It was covered with mud and was very tired.

'What does this mean?' said Toby. 'Sikes isn't coming here, is he? I hope 'No. He has probably left the country and the dog. Look—he must be without his master or he would be afraid.'

لهوكانه‌ی نهوان دانیشتیوون و قسه‌یان ده‌کرد. له پله‌یکانه‌کانه‌وه
گویی بیستی ده‌نگیک بوون، سه‌گه‌که‌ی سایکس رای‌کرده ژوره‌که. به
قورداپشرا بوو، زۆردش شه‌که‌ت بوو.

تۆبی گوتی: نه‌مه مانای چیه؟ سایکس نایه‌ته نیره، وایه؟ من...
من خوازبارم نه‌یه‌ت.

نه‌خیر. ده‌شیت نه‌و سه‌گه‌که و گونده‌که‌ی جی هیشتبیت. سه‌پر
بکه. سه‌گه‌که به دننیا‌یه‌وه گوره‌که‌ی له‌گه‌ل نیه یانش ده‌بیت
بترسیت.

They gave the dog some water, and then it lay down under a chair and went to sleep. The boys lit a candle and placed it on the table. They sat together, frightened, and waited.

Suddenly there was a knock at the door below. Toby ran to the window and looked out. His face went white.

هه‌ندیك ئاویاندا به‌سه‌گه‌که و پاشان له‌ژتر کورسیه‌که پال کهوت
و خه‌وی لیکه‌وت. کوره‌کان مؤمیکیان پیکرد و خستیانه سه‌رمیزه‌که،
به‌یه‌که‌وه دانیشتن و ترساو بوون و چاوه‌رپیان ده‌کرد.

له‌ناکاو له‌ده‌رگای خواره‌وه درا، تۆبی رای کرده لای په‌نجه‌ره‌که و
سه‌یری ده‌ره‌وه‌ی کرد، روخساری سپی هه‌نگه‌را.

'We must let him in,' said Charley, picking up a candle. Sikes came in. His face looked

old and tired, and he had not shaved for three days. He sat down and looked at the boys in silence. Eventually he spoke.

چارلی، مؤمه که ی که لگرت و گولی: ده بیت ریگه ی بدهین بینه
ژوره وه.

سایکس هاته ژوره وه، روخساری پیر و شه که ت دهار بوو. بو ماوه ی
سئ رۆژ ریشی نه تراشی بوو. دانیشیت و به بیده لکی سه پری
منداله کالی ده کرد. له ناکاو ده سئی به فسه کردن کرد.

'When did that dog come here?' Sikes asked.

'Three hours ago.'

'The paper says that Fagin has been caught. Is it true?'

'True,' said Charley.

They were silent again:

'Curse you both!' Said Sikes. 'Have you nothing to say to me?'

'You are evil' shouted Charley Bates. 'I am not afraid of you! Toby may let you stay here, but I am not going to help you.'

سایکس پرسئ: که ی سه که که هاته ئیره؟

- سئ کاتزمیر له مه و به ر.

پۆژنامه که ده ئیت که فاگین گیراوه، ئایا نه وه راسته؟

نه وان دوباره بیده نگ بوون.

چارلی گوتی: راسته.

سايكس گوتى: نه فرهت له هه دوو كاتن بدات، هيچتان نيه به منى
بلىن؟

چارلى به يتس هاواري كرد: تو كه سيكي به دكاري. من له تو
ناترسم! رهنگه توي رينگه بدات ليره بمينيته وه، به لام من يارمه تيت
نادهم.

Sikes threw him to the floor. His knee was on Charley's neck when there was another loud knock. There were lights outside, and voices.

سايكس چارلى به زهويدا كيشا، نه ژنوكاني خستنه سه رملى چارلى
كاتيك كه سيكي ديكه له ده رگايدا، له ده ره وه رووناي و دهنگه دهنگ
هه بوو.

'Open this door!'

'They are here! They have found us!' whispered Toby, pale with terror.

The voices outside grew louder. People were trying to climb the wall. Some called for ladders; others said they would burn the house down.

نه م ده رگايه بكه ره وه!

توي چرپاندى له ترسانا سپي هه لگه رابوو: نه وان ليره نيمه يان

دوزه وه!

دو ننگه که کانی دهره وه به رزتر بوون، خه لکه کان هه وئیان ده دا
به دیواره کاندای سهرده که ون، هه ندیکیان هاواری په یزه بیان ده کرد:
ئهوئی دیکه گوئیان ماله که ده سوتینن.

‘The water!’ cried Sikes. ‘The water is low so I can get away on the river. Give me a rope, Toby, a long rope. The people are all at the front. I will drop down at the back.’

سایکس هاواری کرد: ناوه که! ناوه که که مه و ده توانم به
رووباره که دا تپه پریم، تۆبی، په تیگم پبیده، په تیگی درتژ. خه لکه که
هه موویان له پیشه وهن، من له دواوه ده چمه خواره وه.

Toby pointed in fear at a cupboard where there was some rope. Sikes took the longest piece that he could find. He quickly went to the top of the house, climbed to the edge of the roof and looked over.

The level of the water was very low, and the river was just a stretch of mud.

تۆبی له ترسانا ناماژهی به دۆلابیک کرد که هه ندیک په تی تیدا بوو.
سایکس درتژترین په تی برد که دۆزیه وه، به خیرایی رۆیشته سه ره وهی
مائه که، سه رکه وته سه رلیواری سه قفه که و سه یری ئه وه یری کرد.
ناستی ناوه که زۆر نزم بوو، رووباره که قور بوو.

The crowd outside shouted as Sikes appeared on the roof. The people at the front of the house ran round to the back to watch. At the same time, Sikes heard noises inside the house. The police were entering the building.

هه رکه سایکس له سه ر سه قفه که ده رکه وت قه ره بالغیه که ی
ده ره وه هاواریان کرد. خه لکی به رده می مائه که رایان کرد بو
ده ورپشت بو دواوه بوئه وهی سه یری بکه ن. له هه مان کاتدا،

مایکس دهنگه دهنگی بیست له ناو ماله که. پولیسه کان چونه ناو
بیناکه.

He tied one end of the rope tightly round the chimney. He tied the other end round himself.

'I can climb down nearly to the ground,' he thought, 'and then I can cut the rope and fall. My knife is ready in my hand.'

At that moment he looked behind him on the roof and shouted in terror.

'Those eyes again!' he cried. 'I can still see her eyes!'

سه ریکی په ته که ی به توندی له دوکه لکیشه که قایم کرد،
لایه که ی دیکه شی له خوئی توند کرد.

بیری کرده وه: ده توانم تا نزیکی زهویه که بچمه خواره وه، پاشان
ده توانم په ته که بپریم و بکه ومه خواره وه. چه قوه که م له دهستم دایه.

لهو ساته دا سه پری دوی خوی کرد له سه سه قفه که و، له ترسانا
هاواری کرد.

هاواری کرد: دیسان نه و چاوانه! هیشتا ده توانم چاوه گانی ببینم!

He fell back and dropped off the roof. The rope suddenly moved and caught around his neck. He fell for thirty feet, and then there was a sudden stop. His body hung against the wall—the knife still in his hand—dead.

به پشت دا کهوت و له ناکاو په تکه که جو لا و ده وروپشتی ملی
گرت. بو دوری سی پې کهوت، پاشان له ناکاو په تکه که وهستا.
جهسته که ی به رامبه ر به دیواره که هه لئو اسرا هیشتا چه قوکه ی له
دهستی دابوو مرد.

Chapter 21

به شی بیست و یه کم

The End of the Story

کوتایی چیرۆکه که

Fagin sat in prison. Looking at the floor, he tried to think. He began to remember the judge's words.

'Guilty,' the judge had said. Everybody in the court had shouted cheerfully.

'You will be hanged by the neck until you are dead.'

فاگین له زیندان دانیشت، سهیری زهوی دهکرد، ههوئی
بیرکردنه وهیدا. دهستی کرد به بیرکه و تنه وهی ووته کانی دادوهره که.
دادوهره که گوتبووی: تاوانبار، هه مووکه سه کانی ناو دادگاکه به
خۆشیه وه هاوارملن کردبوو.
به مل هه ئده واسرئیت هه تا ده مری.

As it grew dark, Fagin began to think of all his colleagues who had died in this way. Some of them had died because of him. Many men

had sat in that small room, waiting to die. This was his last night alive. Silence was broken only by the sound of the church clocks. Every bell brought him the same message. Death.

ھەرگە تارىك بوو، فاگىن دەستى بە بىرکردنەوہ کرد لە ھەموو ھاوړنگالی كە بەم ړنگه پەوہ مردبوون. ھەندېكېان بە ھۆی نەوہوہ مردبوون، زۆر كەس لەم ژورە گچكە يە دانېشتووبن، چاوه ړنې مردنيان دەكرد، نەمە دوا شەوى ژيانى بوو بە زېندوى. تەنيا كاتز مېرى كلىسا بېدەنگى دەرپەواندەوہ. ھەموو زەنگېكېش ھەمان پەيامى بۆ دەھېنا، پەيامى مەرگ.

Suddenly the prison officer opened the door of the room.

'Somebody wants to see you, Fagin!' said the man.

Mr. Brownlow came in with Oliver. Fagin moved to the farthest corner of the room, away from the visitors. He looked ill and frightened.

لەناكو نەفسەرى زېندانەكە دەرگای ژورەكەى كردهوہ.

بپاوهكە گوتى: فاگىن، كەسېك دەيهوېت تۆ ببينېت.

بە ړنژ بړاونلو له گەڼ نۆليفەر هاتە ژورەوہ، فاگىن بەرەو دورترين كۆشەى ژورەكە جولاً. دوور لە ميوانەكان، نەخۆش و ترساو دياربوو.

'You have some papers,' said Mr. Brownlow, moving towards the old man.

'They were given to you by a man called Monks.'

'That is a lie,' replied Fagin.

بەرتز براونلو رۆيشت بۆلای پياوہ پيرەكە و گوتى: تۆ ھەندىك كاغەزت لايە، لەلايەن كەسيكەوہ دراون بە تۆ كە بە مۆنكس بانگدەكرنت.

فاگين وەلامى دايبەوہ: ئەمە درۆيە.

'Please,' said Mr. Brownlow in a very serious voice, 'don't say that now, when you are soon going to die. Tell me where the papers are. You know that Sikes is dead, and Monks has told us the truth. There is no more hope for you. Where are the papers?'

بەرتز براونلو بەدەنگىكى زۆر جديەوہ گوتى: تىستا ئەمە مەنى، لەكاتىكدا بەم زوانە دەمرىت، پىم بلى كاغەزەكان لەكوپن؟ دىزانىت كە سايكس مردووہ، مۆنكسىش راستىەكەى بە ئىمە گوتووہ، ھىچ ھىوايەكى دىكەت نىە، كاغەزەكان لەكوپن؟

'Oliver,' cried Fagin, pointing his finger at him. 'Here, here! Let me whisper to you.'

'I am not afraid,' said Oliver.

'The papers are in a bag, in a hole a little way up the chimney in the sitting—room.'

فاگین به په نجه کالی ناماژهی بۆ ئۆلیفه ر کرد و هاواری کرد:
ئۆلیفه ر، ئیره، وهره ئیره! رینگه بده با به گویتدا بچرپینم.
ئۆلیفه ر گوتی: من ناترسم.

کاغه زه کان له جانتایه کدان له کونیکدا که مێک له سه روی
دوکه لکیشه که له زوری دانیشتن.

The night passed. Outside the men were building the platform for Fagin's last moments. A crowd of people waited to watch Fagin die.

شه و تپه ری. له دهره وه پیاوه کان سه کۆیه کیان بۆ دوا ساته کانی
فاگین دروست ده کرد. قه ره بالغیه کی زۆر چاوه رپیان ده کر بۆ
سه برکردنی فاگین که ده مریت.

Our story is nearly over. After Fagin's death, Charley Bates decided that an honest life was best. He began a new and happy life, working for a farmer.

چیرۆکه که مان وا خه ریکه ته واو ده بیته، له دوا ی مه رگی فاگین،
چارلی به یتهس برپاری دا که ژیانیکی راستگۆ با شترینیان بوو. دهستی
به ژیانیکی نوێ و دلخۆش کرد. کاری بۆ جوتیارێک ده کرد.

Mr. Brownlow took the papers that Fagin had kept for Monks. They proved that Oliver's father had left his son half of his property in

his will. So the money was shared between Oliver and Monks. Mr. Brownlow wanted to give Monks the chance to live a better life.

بەرىز براونلو كاغەزەكانى برد كە فاگىن بۇ مۇنكىسى ھەنگرتىبون.
كاغەزەكان سەلماندىيان كە باوكى ئۆلىفەر نېوھى سامانەكەى لە
وھىبىتەكەيدا بۇ ئۆلىفەر جېيشتووه، بۇيە پارەكە لە نيوان ئۆلىفەر و
مۇنكىس دابەش كرا. بەرىز براونلو ويستى دەرھەت بە مۇنكىس بدات
بۇنەوھى لە زىانىكى خۇشتر بىزى.

Monks went to America but he wasted his money there and died in prison.

Mr. Bumble lost his job as master of the workhouse. He became very poor, so he had to move into that same workhouse.

مۇنكىس رۇيشت بۇ ئەمريكا بەلام پارەكەى لەوئى بەفپرۇدا و لە
بەندىخانەدا مرد.

بەرىز بەمبل كارەكەى وھكو گەورەى كارگەكە لەدەستدا، زۇر
نەداربوو، بۇيە ناچاربوو بچىت بۇھەمان كارگە.

Noah Claypole continued his new profession, giving information about crimes and criminals to the police, and was very successful.

نوح کلابپۆل له کاره نوێکهی بهردهوام بوو، که بریتی بوو له زانیاری دان به به پۆلیس له بارهی تاوان بار و تاوان و، زۆر سههرکهوتوو بوو.

Oliver lived with Mr. Brownlow as his son. The old man loved and protected his young friend, and they moved to a house in the country with old Mrs. Bedwin. Their house was about a mile away from the home of Mrs. Maylie and Rose.

نۆلیفهه له گهڵ بهرتهز پروانلوژیا وهکو کۆری نهو، پیره پیاوه کهش هاوێی گه نهجه کهی دهپاراست و خوشی دهوێست. به رهو مائیک له

گوتههكه گوزهرمان كرد له گهل خاتوو بتهوینی به ته مه ن
مانه كه مان نزیكه ی میلنك دوو بوو له مای خاتوو مایلی و رۆز.

Mr. Giles and Brittles were still Mrs. Maylie's servants. Dr. Losberne went back to Chertsey, but after a few months he moved to the village too.

به رتیز گایلس و بریتلس هیشتا خزمه تکاری خاتوو مایلی بوون.
دکتور لوسبیرن گه رایه وه بو کترمی، به لام له دوای چهند مانگ
تهویش گه رایه وه گوتههكه.

In the church there was now a white stone with one word written on it: AGNES. It helped Oliver to remember his mother. Mr. Grimwig often came down from London to visit them all, and they enjoyed themselves together very much.

له کلنساكه دا به ردیكى سپی هه بوو كه له سه ری نوسرابوو
"ته گتیز". ته مه ش یارمه تی ئولیفه ریدا كه دایکی بیركه ویتته وه. به رتیز
گریمویگ به زوری له له ندهن دههات بوئه وه ی سهردانی هه موویان
بکته زۆره ستیان به خوی و شادی ده کرد له گهل به کتر.

Oliver twist

Written by:- Charles Dickens

Translated by:-

*Suzan Luqman
Abubakir Ahmed*

2019

Oliver Twist

Written by: Charles Dickens

Translated by:
Suzan Luqman
Abubakir Ahmed

کتابخانه
مکتبہ
السلام

لہ بلاؤ کراؤہ کانی خانہ ی چاپ و پد خشی رینما

نرخ (۴۰۰۰) دینار